

# Giới thiệu Giai Nhân Ôn Nhu Của Hắc Báo

Truyện Giai Nhân Ôn Nhu Của Hắc Báo của tác giả Lâm Tuyết Nhi xoay quanh một người đàn ông có bộ mặt rất thần bí ẩn bên trong đó rất bá đạo. Cô đã bị hấn ăn gấu gao, trải qua việc bị hấn khi dễ vô cùng bi thảm. Mấy em trai học lớp nhỏ tặng hoa cho cô.

Vì điều kiện kinh tế chưa đủ nên cô phải bôn ba đi kiếm việc làm, nhưng bản thân hấn lại quang minh chính đại mang theo phụ nữ ra vào khách sạn. Khi hấn thấy cô đau lòng muốn chết, cũng chỉ đơn giản nói một câu "Cần thiết cho công việc" Liền sử dụng phương pháp cũ chinh cô binh bại như núi đổ!

Không nghĩ tới đề ứng phó với chiến tranh lạnh và quyết tâm chưa từng có của cô hấn thể nhưng không tiếc dùng tới một chiêu đặt cược tính mạng của chính mình. Và tên giai nhân đó sẽ lộ diện bản chất thật sau bao sóng gió.

Bạn đang đọc truyện *Giai Nhân Ôn Nhu Của Hắc Báo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 1

Hôm nay là thứ bảy, cũng là buổi lễ tốt nghiệp của đại học T.

Buổi lễ diễn ra xong lúc một giờ trước, màu xanh biếc của cây cỏ dạt dào trong sân trường, chung quanh có thể thấy được mọi người trên đầu đội mũ, mặc lễ phục tốt nghiệp, trong tay cầm camera hoặc máy chụp hình để lưu lại những khoảnh khắc kỷ niệm này.

Kiều Vũ Tâm ôm một đóa hoa hồng trong tay, được bạn học kéo đi chụp ảnh, cô có bộ dạng ngọt ngào thanh tú, cá tính lại rất ôn hoà nên trong bốn năm đại học hay trong chính lớp học của mình, cô luôn là người có mối nhân duyên tốt nhất trong nhóm nữ sinh.

Đương nhiên hôm nay cô nhận được không chỉ một bó hoa mà là nhiều đến nỗi tay ôm không xuể, nhưng lúc này cô chỉ ôm trong tay một bó hoa hồng mà người tặng hoa cũng là người mà cô coi trọng nhất nên như thế nào cô cũng luyến tiếc đặt xuống.

"Vũ Tâm, chúng ta cũng đến chụp ảnh chung nào." Lạc Nhã Quân đầu tóc ngắn gọn gàng, là người bạn tốt nhất của Kiều Vũ Tâm, tình cảm của hai người còn thân hơn cả chị em.

"Được." Kiều Vũ Tâm ôn hoà gật đầu, mái tóc thẳng dài lại đen nhánh, mềm mại làm khuôn mặt cô càng thêm xinh đẹp nổi bật.

Cô kê khuôn mặt nhỏ nhắn gần sát bạn tốt, Lạc Quân Nhã kéo tay cô giờ máy ảnh chụp được hai bóng người xinh đẹp, sau khi chụp xong 4,5 tấm ảnh, Quân Nhã cười meo meo nói "Hắc hắc hắc, nếu tờ đăng hình chụp của cậu lên trang web của tờ, nhất định sẽ được nhiều người like lắm đây."

Kiều Vũ Tâm vừa cười vừa tức giận liếc Quân Nhã nói "Cậu sợ thiên hạ chưa đủ loạn sao?"

Lạc Quân Nhã hào phóng gật đầu nói "Đúng vậy, làm như thế, nếu người bạn trai thần bí của cậu biết thì anh ta mới có thể càng hiểu được cậu, càng quý trọng cậu, hiểu được có bao nhiêu rủi ro thêm nhờ dãi cậu, hận không thể đem cậu ăn sống nuốt tươi."

"Cậu đừng nói vậy, anh ấy... Anh ấy công việc bề bộn, mình không cần anh ấy phải bận tâm lo lắng chuyện của mình nữa."

Lạc Quân Nhã tròn to mắt, thở dài---

"Này này, cậu thôi nói giúp anh ta đi, cậu cũng đừng có việc gì cũng đều suy nghĩ cho anh ta có được hay không vậy? Có lúc tờ thật hoài nghi anh ta có để cậu trong lòng hay không nữa? Cậu đơn thuần như thế, ngoan hiền như một con cừu nhỏ, bị anh ta ăn gấu gao, mọi việc đều nhân nhượng cho anh ta, cậu như vậy sẽ làm hư anh ta đấy."

Kiều Vũ Tâm vội vàng lắc đầu, mái tóc đen nhánh tựa như cũng hoảng loạn theo tâm trạng của cô.

"Anh ấy đối với mình tốt lắm, thật sự... anh ấy có tặng hoa cho mình nha!" Giống muốn chứng minh cái gì, cô đem hoa hồng trong lòng đưa ra.

"Tod xin cậu đó, có một đồng người ai cũng tặng hoa cho cậu mà, anh ta căn bản không có bao nhiêu thành ý, nếu anh ta có thành ý thì nên tự mình tham gia lễ tốt nghiệp của cậu, đặt chuyện của cậu đặt ở vị trí quan trọng nhất, nâng niu cậu trong lòng bàn tay, cậu xứng đáng để người ta đối đãi tốt."

Kiều Vũ Tâm ôn nhu cười cười. "Tờ không thấy ỷ khuất đâu, trước mắt như vậy cũng rất tốt mà."

Nghe vậy, Lạc Quân Nhị nhin không được tròn trĩnh mắt.

Trong bốn năm này, cô đã gặp qua người đàn ông kia vài lần, anh ta cho cô một cảm giác vừa thâm trầm không gì sánh được lại vừa thần bí rất khó tiếp cận... Cô không hiểu lúc trước Vũ Tâm tại sao lại bị anh theo đuổi, người đàn ông kia căn bản là khó băng, chỉ cần một ánh mắt liền đông lạnh khiến người phát run, aiz... Ngẫm lại, thật sự là một đóa hoa tươi cắm bãi phân trâu, thật đáng tiếc a!

Lúc này, di động trong túi Kiều Vũ Tâm vang lên, cô vội vã nghe điện thoại, cười nhẹ đáp vài tiếng.

"Vâng, buổi lễ đã xong, em và Nhã Quân đang ở chung, chúng em đang chụp ảnh... Sao! Anh đã đến rồi!? Hiện tại anh đang ở cổng trường..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trong nháy mắt sáng bừng lên vui vẻ, hai gò má đỏ ửng, trông thật xinh đẹp. "Anh đợi chút, em lập tức ra ngoài đây!"

Cúp máy, cô giương mắt nhìn về mặt hiểu rõ lại không quá thích của Lạc Nhã Quân, áy náy nói: "Nhã Quân, tớ phải đi rồi, anh ấy đặc biệt tới đón tớ... Vậy, chúng ta sẽ tìm thời gian đi uống trà, nói chuyện phiếm sau nhé, có được không?"

"Có thể không được sao? Dù sao có người yêu liền không cần bạn bè, đồ 'có nhân tính'! Đi đi đi, đừng ở chỗ này chường mắt tớ."

"Sao cậu lại nói như vậy? Tớ, tớ mới không có..." Kiều Vũ Tâm đỏ mặt phản bác.

"Không có mới là lạ." Nhìn về mặt bạn tốt quần bách, Lạc Nhã Quân nhìn không được bật cười "Được rồi, được rồi, nhanh cời lễ phục và mũ ra đi, đợi lát nữa tớ giúp cậu trả lại, cậu nhanh đi gặp người trong lòng đi!"

Kiều Vũ Tâm cũng tươi cười nói. "Nhã quân, biết ngay là cậu luôn tốt với tớ."

Cời lễ phục và mũ ra, cô mặc một thân âu phục màu phấn lam, có vẻ tươi mát mê người.

"Vây tớ đi trước, bye-bye." Kiều Vũ Tâm vẫy vẫy tay, vội vàng chạy về hướng cổng trường.

Vừa bước ra cổng trường, cô liền nhìn thấy một chiếc xe thể thao bọc thép màu xám tro đã chờ sẵn ở đó, rất nhiều người đi qua đều nhìn không được đều đưa mắt ngắm nhìn.

Kiều Vũ Tâm hít một hơi thật sâu đang muốn tới gần, bên trái đột nhiên xuất hiện một bóng đen cản cô lại.

"Học tỷ, chúc mừng chị tốt nghiệp, hoa này em tặng chị."

"A?!" Kiều Vũ Tâm nghĩ nghĩ, mới sực nhớ ra cậu thiếu niên này là đàn em hiện đang học năm ba của cô.

"Học tỷ, em lần đầu tiên tặng hoa cho phụ nữ, chị nếu không nhận, em sẽ rất xấu hổ."

Nghe vậy, Kiều Vũ Tâm liền mỉm cười, chân thành gật gật đầu, vươn tay nhận lấy bó hoa đối phương tặng. "Cám ơn em."

"Đừng, đừng, đừng khách sáo..." Cậu thiếu niên đỏ mặt, gãi đầu, lắp bắp nói: "Học tỷ, em muốn nói... Nếu chị có rảnh, em, em muốn mời chị..."

"Cô ấy không rảnh." Bỗng nhiên một giọng nam lãnh khốc chen vào, cường hãn trả lời thay Kiều Vũ Tâm.

Kiều Vũ Tâm xoay mình kinh ngạc, cô còn chưa kịp hiểu rõ tình huống, thân người mảnh khảnh đã bị nhấc bổng lên, người đàn ông kia không nói một lời đã ôm cô đi về phía chiếc xe thể thao.

Ngay sau đó, cô liền bị nhét vào ghế lái phụ, người đàn ông mặt trầm xuống giúp cô thắt dây an toàn.

Xảy ra chuyện gì?! Tâm mắt của cô yên lặng đuổi theo anh, mãi đến lúc anh ngồi vào chỗ tay lái, đạp chân ga, xe lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chạy như bay ra ngoài, cô mới thoát phục hồi tinh thần lại.

"Duẩn Thần..." Cô nhẹ giọng gọi "Anh làm sao vậy?"

Nghiêm Duẩn Thần mỉm môi không trả lời, mười ngón tay siết chặt tay lái, hai mắt đen sâu thẳm nhìn chăm chăm phía trước, giống như giờ này khắc này không còn có việc gì khác quan trọng hơn so với chuyện tâm lái xe.

"Tại sao anh lại tức giận? Xảy ra chuyện gì?" Kiều Vũ Tâm lại hỏi.

Anh nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, phát hiện trong mắt cô đã lộ ra hơi nước, khiếp sợ, giống như một chú thỏ nhỏ vừa đáng thương, vừa vô tội.

Bất đắc dĩ người đàn ông này thật sự cố chấp, anh vẫn thối mặt không nói một câu, xe không ngừng chạy nhanh, vội vã, hoàn toàn không để ý tới Kiều Vũ Tâm ngồi bên cạnh anh.

Bên trong xe rơi vào khoảng lặng trầm mặc.

Loại không khí gầy vò này giăng co gần nửa giờ, chiếc xe thể thao chạy vào một khu dân cư cao cấp nằm ở nội thành, sau đó tiến vào một căn nhà màu vàng nhạt chạy xe vào trong gara, người đàn ông cuối cùng cũng tắt động cơ, thân nhiên bỏ lại một câu --

"Xuống xe."

Kiều Vũ Tâm cúi đầu xuống, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong bó hoa, cô ngồi ở trên ghế bất động, hai vai mảnh khảnh lại nhẹ nhàng run run.

Nghiêm Duẫn Thần khẽ híp mắt, tự mở cửa xe bước xuống.

Anh chậm rãi bước lại phía cô, mở cửa xe thay cô từ bên ngoài, khom người tiến vào cõi bỏ dây an toàn, bế người đang run rẩy trong xe đi ra.

Trong ngực người đàn ông tản ra mùi vị quen thuộc lại an toàn, Kiều Vũ Tâm đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong lòng anh, vô cùng nhu thuận tùy ý anh ôm mình.

Bước chân vững vàng, Nghiêm Duẫn Thần ôm cô sai bước tới thang máy trong gara, hai mươi giây sau, bọn họ đã đến lầu 3 phòng sinh hoạt chung.

Anh ôm người trong lòng đi qua phòng sinh hoạt chung, trực tiếp tiến vào phòng ngủ chính.

Kiều Vũ Tâm bị đặt trên giường, bó hoa trong ngực khiến cho người đàn ông không khỏi khó chịu lấy đi, thô lỗ ném xuống mặt thảm.

"A!" Cô hoảng sợ, rốt cục cũng ngẩng mặt lên, khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy nước mắt hiện ra ở trước mắt anh.

Phát giác cô tỉnh nhảy xuống giường đi nhặt lại bó hoa, Nghiêm Duẫn Thần nhanh tay lẹ mắt, cánh tay chụp tới, nắm eo nhỏ của cô kéo trở về.

"Duẫn Thần..."

"Muốn đi đâu?"

"Anh, anh buông em ra."

"Không buông." Anh ý vào ưu thế của thân thể, liền dễ dàng đem cô chế phục trong lòng, khuôn mặt anh tuần có vẻ bí hiểm, trừng mắt nhìn đáng vẻ điếm đàng đáng yêu của cô.

"Anh... Hoa đó... Anh, Anh sao có thể vứt trên mặt đất chứ?" Người đàn ông này khó được một lần mua hoa tặng cô, cô muốn đem bó hoa hồng trân quý kia cắm vào trong bình, anh lại ác liệt vứt bỏ đi.

"Vì sao không thể?" Nghiêm Duẫn Thần mắt đẹp nheo lại, "Anh thấy không vừa mắt."

"Đó là anh tặng em, sao anh có thể làm như vậy? Em, em thực thích hoa hồng kia, rõ ràng là anh mua đến tặng em, còn nói xem không vừa mắt..." Cô lên án, nước mắt như từng hạt trên châu từ khóe mắt chảy xuống, cái mũi đáng yêu cũng trở nên hồng hồng.

Nghiêm Duẫn Thần mím chặt đôi môi mỏng, vẫn hung hãn nói: "Ai dạy em nhận hoa người khác tặng? Trong tay em ôm hoa của anh, không cho phép nhận hoa người khác tặng, anh vừa rồi thật muốn trực tiếp cho tên nhóc kia hai quyền, cho hắn biết em là của ai!"

"Anh, anh..." Kiều Vũ Tâm quả thực chịu thua người đàn ông này, mặt cô đỏ lên hết: "Đàn em trong trường tặng hoa cho em thì có gì không đúng!"

Nghiêm Duẫn Thần hừ lạnh. "Cậu ta ráp tâm bất lương."

"Mới không có!"

"Đó là tại em ngốc nghếch! Thần kinh quá thô, phản ứng lại trì độn, mới có thể không có cảm giác."

Kiều Vũ Tâm mắt đẹp trừng trừng. "Sao anh lại mắng em?! Anh, anh... Hic hic..."

Trong lòng cô thật khó chịu. Giống như bị một lực lượng vô hình gắt gao nắm chặt. Hôm nay là buổi lễ tốt nghiệp của cô, cô chỉ muốn được ở bên cạnh anh để chúc mừng, nhưng người đàn ông đáng giận này lại phá hủy tất cả.

Khuôn mặt anh tuần với vẻ hung dữ bỗng nhiên cứng đờ, anh nhân nhượng, buồn bực hỏi: "Em khóc cái gì? Anh đâu có khi dễ em!"

Còn nói không có? Anh đang khi dễ cô, anh có!

"Hu hu..." Kiều Vũ Tâm đem khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng qua một bên, bộ dáng lê hoa mang vũ mặc cho ai nhìn đều phải mềm lòng.

"Đừng khóc." Anh ra lệnh, nhưng lại không hề có hiệu quả.

Đột nhiên, anh xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng, xinh đẹp của cô.

"Ừm ừm... Không..." Anh không phải đang tức giận sao? Sao lại, sao lại còn có thể như vậy? Kiều Vũ Tâm gầy dựa, nhưng hút vào lồng ngực toàn là hơi thở nam tính mãnh liệt của người đàn ông này, cô ưm một tiếng, liền bị đầu lưỡi nóng bỏng tiến quân thần tốc, không thể ngăn cản.

"Vũ Tâm, em là của anh, ai cũng đừng mong cướp em từ trong tay anh." Từ đôi môi mỏng phun ra lời nói kiên định, anh bừa bãi hút lấy ngọt ngào của cô.

Bàn tay to vén cao làn váy của cô, âu yếm da thịt nõn nà, lại chậm rãi tiến vào trong đùi cô, cách quần lót qua lại đùa giỡn chỗ mẫn cảm nhất của cô.

"Um... um..." Kiều Vũ Tâm khẽ cau mày, toàn thân giống như có một dòng điện chạy qua, cô khó có thể khắc chế phát ra tiếng rên rỉ mê người, theo phản xạ kẹp chặt hai chân, nhưng cánh tay cường hân mà mạnh mẽ của người đàn ông này đã ngăn trở tất cả.

Nghiêm Duẫn Thần chặn lại đôi môi thom của cô, phát ra tiếng cười khàn khàn đáng giận, tựa hồ đối với sự kháng cự vô ích của cô cảm thấy buồn cười.

Miệng của anh trên da thịt non mềm của cô in xuống vô số nụ hôn, để sát vào bên tai đã đỏ lên của cô nói: "Vũ Tâm, em biết rõ, em càng giẫy dụa, càng phản kháng, anh chỉ càng thêm hưng phấn, càng muốn khi dễ em, đem em lột sạch sẽ, sau đó đem em toàn bộ nuốt vào trong bụng... Em thích anh làm như vậy, đúng hay không?"

Mặt Kiều Vũ Tâm đỏ bừng, hai tay vô lực đẩy bờ vai của anh.

"Mối không có! Anh... anh đứng lên... Hic hic... anh đáng ghét quá... rất đáng ghét..." Chỉ biết dùng loại phương thức "Không công bằng" này đối phó cô, người đàn ông này thật sự rất đáng ghét!

"Anh không cho phép bất kỳ một người đàn ông nào mơ ước tới em." Anh gầm nhẹ, dễ dàng kéo quần lót của cô.

"Không -- "

"Cô bé thích nói dối." Tay anh trực tiếp bao phủ lên đóa hoa nữ tính, ở trong huyết động mềm mại tìm kiếm hoa hạch yếu ớt mất cảm nhất của cô.

"Ồi a!" Cả người Kiều Vũ Tâm không khỏi run rẩy, thân thể mềm mại dưới sự đùa nghịch của người đàn ông khê cong người.

"Vũ Tâm.. Em muốn anh, thân thể của em đã thành thực thuyết minh tất cả, cho dù anh đáng ghét, em vẫn không thể rời khỏi anh." Anh tự phụ lại kiêu ngạo, khuôn mặt anh tuần mở nụ cười câu hồn người khác tựa như ma quỷ.

"Um..." Kiều Vũ Tâm đáng thương đã nói không ra lời, cô bị người đàn ông giữ lấy, không chỉ có thân thể mất đi tự do, ngay cả tâm cũng trao cho anh từ rất lâu rồi, làm sao có thể thoát khỏi anh?

Lửa thiêu đốt trong cơ thể, tay anh không ngừng tra tấn cô, ở chỗ nữ tính tư mật phát ra mùi thơm nồng đậm, hoa tâm dần dần dễ chịu.

"Duẫn Thần..." Cô nhẹ nhàng gọi tên của anh, ý thức từng giọt từng giọt bị phá hủy, sự kiên trì gì đó đã sớm không còn được bao nhiêu.

Người đàn ông tựa hồ nghe thấy nội tâm của cô đang thỉnh cầu cùng khát vọng, khê nhếch đôi môi mỏng.

Anh nhanh chóng đứng dậy, cởi toàn bộ quần áo, thân hình cường tráng tuần nẩy lại một lần nữa ở trên người cô, mười ngón tay tà ác mau lẹ gọn gàng cởi quần áo cô, làm cho hai người trần trụi dán sát vào nhau.

Anh cẩn thận nắm chặt cầm cô, đầu lưỡi khí phách tham nhập vào trong miệng cô, quán quýt lấy chiếc lưỡi thom mềm, muốn cô hoàn toàn thừa nhận anh.

Kiều Vũ Tâm phát ra tiếng nức nở, đầu óc sớm đã bị lửa tình nóng bỏng đốt cháy đến mơ mơ màng màng, cô bị động cùng anh dây dưa, để cho hơi thở của anh chiếm lĩnh hô hấp của cô, tùy ý anh muốn làm gì thì làm.

"Ngoại trừ anh ra, ai cũng đừng hòng có được em." Nghiêm Duẫn Thần tuyên thệ, bàn tay to lớn nắm giữ một bên bầu ngực sữa trắng như tuyết của cô, hơi trừng phạt bóp nhẹ.

"A a..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiều Vũ Tâm đỏ bừng, mày nhăn lại thờ dốc.

Cô nhin không được vận vẹo thân mình, bầu ngực sữa trắng noãn run nhẹ đẹp không sao tả xiết, Nghiêm Duẫn Thần phát ra một tiếng gầm nhẹ giống như dã thú, khuôn mặt tuần tú phủ xuống, ngậm lấy nhũ tiềm mê người của cô.

"Duẫn Thần... Hừ ừ..." Thật là khó chịu, ngực của cô giống như sắp nổ tung.

Người đàn ông dùng môi lưỡi khiêu khích làm cho Kiều Vũ Tâm gần như điên cuồng, thân thể của cô không ngừng run rẩy, giữa hai chân mật dịch chảy ra không dừng, một trận lại một trận, làm thấm ướt lồi vào ngọt ngào.

"Muốn anh không, Vũ Tâm?" Nghiêm Duẫn Thần khàn khàn hỏi, chen vào giữa hai chân ướt át của cô, cố ý làm cho nam tính đã dâng trào thật lớn nhẹ nhàng cọ sát hoa tâm, làm cho cô phát ra tiếng rên rỉ như mèo con.

"Um... A ừ..." Cô cắn chặt môi, khuôn mặt nhỏ nhắn khê nhú lại, khóe mắt lại chảy ra giọt nước mắt ủy khuất.

"Anh muốn nghe em nói, nói em muốn anh, Vũ Tâm." Ngữ khí của anh như đang ra lệnh, bàn tay to thô lỗ vận dụng hai chân của cô ra, muốn đóa kiều hoa trong suốt kia hoàn toàn nở rộ trước mặt anh, còn anh thì lại chậm chạp không tiến công.

"Hu hu hu..." Kiều Vũ Tâm bật khóc, chịu không nổi sự tra tấn của anh.

Người đàn ông này đùa bỡn cô như vậy mới vui vẻ, anh không những một lần mà tới ba lần phá hủy ý chí của cô, cướp đoạt tôn nghiêm của cô, tận tình khi dễ cô, mà cô lại khắc chế không được cảm tình, ngốc nghếch đem tâm của chính mình đặt ở trên người anh.

Cô đúng là đồ ngu, ai cũng không yêu, lại đi yêu anh.

Cô đúng là ngu ngốc mà!

Càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, cô thể nhưng thương tâm bật khóc, khuôn mặt đỏ hồng thấm ướt nước mắt, người có tâm địa sắt đá nào nhìn thấy đều phải đưa cờ trắng đầu hàng.

Trong ngực Nghiêm Duẩn Thần khẽ nhói, lại nhìn cô chăm chú, đôi mắt thâm thúy thoáng qua một tia ảo não khó có thể nhìn thấy, anh lập tức nheo lại mắt, trầm giọng quát khẽ: "Đừng khóc nữa."

Kiều Vũ Tâm vẫn khóc, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống một chút cũng không ngừng rơi.

Đột nhiên trong lúc đó, người đàn ông cúi người xuống, hôn lên môi của cô, lại một lần nữa khắc sâu nụ hôn của mình, cũng ngăn chặn cô phát ra tiếng khóc nức nở.

Giây tiếp theo, anh hạ thất lưng, nam tính nóng rực ngang nhiên lấp đầy trong cô, chiếm lĩnh thân thể của cô.

"Ừm--" Kiều Vũ Tâm không khỏi mở to mắt, cảm xúc bất ngờ xảy ra làm cho cả thân thể của cô như bị điện giật, nóng cháy đến mức như sắp hòa tan.

Vừa tiến nhanh vào hoa kính chật chội lại ẩm ướt của cô, Nghiêm Duẩn Thần lập tức vận động không ngừng, đè thân thể xinh đẹp dưới thân, anh rút ra, rồi lại đâm mạnh vào, mỗi một lần đâm thật sâu, thật sâu, làm cho hoa huyết mềm mại kia không ngừng phun ra nuốt vào nam căn thật to của anh, anh muốn cô, muốn tất cả những gì của cô.

"Tất cả, tất cả những thứ này, chỉ có anh mới có thể cho em. Vũ Tâm.. Vũ Tâm xinh đẹp của anh... Em có thể trốn đi nơi nào?"

Anh ra sức đâm vào rồi rút ra, hai tay nổi lên gân xanh, tràn ngập sức mạnh, trên làn da màu đồng không ngừng tuôn ra mồ hôi, roi tí tách trên làn da trắng nõn nhưng lúc này đã hồng toàn bộ của cô.

Hơi thở của anh vây quanh cô, mê hoặc cô, làm cho cô quên mất rụt rè cùng tranh chấp, cũng quên mất ủy khuất cùng ưu thương, cái miệng nhỏ nhắn bị hôn phát ra tiếng thét chói tai mà không cảm thấy thẹn, hai chân thon dài theo bản năng kẹp chặt anh, cầu xin anh cho cô càng nhiều.

Nghiêm Duẩn Thần thờ dốc, khàn khàn nở nụ cười.

"Đúng vậy, kẹp chặt anh, dùng sức kẹp chặt, khát vọng trong lòng em, anh sẽ thỏa mãn toàn bộ cho em."

Bờ ngực cứng rắn vững chãi cọ sát lên bầu ngực sữa mềm mại của cô, anh siết chặt cánh tay ôm lấy cô, sức mạnh nóng bỏng lại đâm thật sâu vào giữa hai chân cô.

"Ừm a --" Kiều Vũ Tâm không kháng cự được nghiêng hóp với anh, hai cánh tay mềm nhũn gất gao ôm chặt cổ của anh.

Ngon lửa cháy bỏng đốt cháy hai người, cô hưởng đến mùi vị dục tiên dục tử, chỉ có người đàn ông này mới có thể cho cô thể nghiệm khắc cốt铭 tâm như thế.

"Duẩn Thần... Duẩn Thần..." Cô thét lên, thân thể và tâm của cô đều giao trong tay anh, không còn là của chính mình nữa.

"Anh ở đây, Vũ Tâm..." Anh lại hôn lên đôi môi ngọt ngào, thất lưng ra sức vận động, đánh tan tất cả suy nghĩ trong cô.

"A a a..."

"Chúng ta cùng đến thiên đường nào!" Hỏa lực của anh toàn bộ khai hỏa, càng cuồng dã giữ lấy cô.

"Aa a..."

Người đàn ông tốc độ càng lúc càng nhanh, sức lực cũng càng ngày càng nặng, đến cuối cùng, anh như một dã thú hóa thành hình người, hoàn toàn bị dục vọng khống chế.

Dưới tiếng rên rỉ cùng tiếng thét chói tai không khống chế được của cô, anh điên cuồng lại lỗ mãng cắn xé cô, đem linh hồn của cô mang lên tận mây xanh, làm cô cảm nhận được bản thân như đang trên thiên đường, vĩnh viễn không thể quên được cảm xúc tuyệt vời này.

Bạn đang đọc truyện *Giai Nhân Ôn Nhu Của Hắc Báo* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 2

Trên chiếc giường lớn hỗn độn, thân ảnh mảnh khảnh nữ tính ngồi dậy.

Kiều Vũ Tâm thật cẩn thận bước xuống giường, theo bản năng liếc nhìn người đàn ông đang nằm úp sấp ngủ bên cạnh, khuôn mặt anh tuấn mang theo vẻ đẹp mỹ hoặc được mái tóc đen dày che đi hơn phân nửa, trần trụi ở bên ngoài tấm drap là tấm lưng kiên cường cùng hai chân khỏe mạnh màu đồng, thật là một sự kết hợp hoàn mỹ, làm lòng cô rung động không thôi.

Cô thương anh.

Cô rất rõ ràng sự lựa chọn của bản thân.

Từ bốn năm trước, trong một đêm mưa cô đã cứu một người bị thương do đạn bắn trúng, người đó chính là anh, từ lúc ấy vận mệnh của hai người không chung đường tự nhiên lại được cột chặt vào nhau, vĩnh viễn không bao giờ có thể tách ra.

Cô không muốn hỏi đến công việc riêng của anh, ở bên nhau đã mấy năm nay, cô không biết rõ công việc của anh, không biết anh có bao nhiêu người bạn, cũng chưa từng gặp qua người nhà của anh.

Anh ít lời lại lạnh lùng, đôi mắt anh thâm trầm, khi anh nhìn chăm chú vào cô thật sâu, lúc đó tim của cô sẽ đập thật nhanh, hô hấp không thuận, bất tri bất giác chết chìm trong ánh mắt của anh, không thể tự thoát ra được.

Cô nghĩ, có lẽ do cô là người quá khát vọng tình cảm, cha mẹ mất sớm khiến cô khát vọng ở trong sự cô độc tìm kiếm một loại ấm áp cùng ôn nhu khác để thay thế, nên ông trời an bài cho cô cùng người đàn ông này bất ngờ gặp gỡ, hai linh hồn cô đơn, lại dấy lên những rung động giữa hai người.

Cô thương anh, đặc biệt khi anh thỉnh thoảng để lộ ra sự ôn nhu, bởi vì rất ít nên điều đó càng có vẻ trân quý, luôn làm cho cô cảm động không thôi.

Dưới đáy lòng khe thờ dài, cô thu hồi tầm mắt, cắn cắn môi di động thân thể đã bị anh ép buộc quá mức, từ trên thăm nhặt lên âu phục của mình, phát hiện quần áo đã bị xé rách vài chỗ, cô lại thờ dài, lấy áo somi mà anh đã cởi ra mặc vào người, áo somi rộng thùng thình vừa vặn che khuất cặp mông đầy đặn xinh đẹp của cô.

Bàn chân nhỏ nhắn bước trên thảm mềm mại, cô bỗng nhiên dừng lại, quý xuống đem bó hoa hồng ôm vào trong lòng.

Hoa hồng vẫn xinh đẹp như trước, hương thơm thanh nhã tản ra trong không khí, cô khẽ nhủ mảy, không biết chuyện gì xảy ra, lồng ngực dâng lên một cảm xúc đau thương khó tả, làm cho trong lòng cô cảm thấy ghen tuông.

Là cô trở nên tham lam sao? Cảm thấy tội thân khi chỉ mình cô đơn phương trả giá, bây giờ cô cảm thấy mệt mỏi, cảm thấy ủy khuất sao?

Cô và anh từng có vô số lần thân mật về thân thể, nhưng lại thủy chung không thể tiếp cận tâm của anh, nay... cô lại không có biện pháp thuyết phục bản thân, lừa gạt bản thân, giả vờ bản thân là duy nhất của anh nữa rồi sao?

Yêu một người chính là không cần hỏi đáp, không phải sao? Cô từ khi nào thì trở nên ích kỷ tự lợi như vậy? Bản thân đã như thế, cô cũng không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Chất lỏng ấm áp từ trong khoé mắt chảy ra, cô lấy tay che miệng lại, cố gắng ngăn chặn tiếng khóc nức nở.

Bỗng nhiên, một bóng người cao lớn bao phủ lấy cô.

Cô giống như ý thức được cái gì, vội vàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên quay đầu nhìn lại, phát hiện người đàn ông đáng lý ra đang ngủ say ở trên giường không biết đã tỉnh lại từ khi nào, giờ phút này đang đứng ở sau lưng cô, dùng một ánh mắt cổ quái lại làm người đối diện tim đập nhanh không thôi nhìn chăm chú vào cô.

"Đuẩn, Đuẩn Thần..." Kiều Vũ Tâm lắp bắp gọi anh, hai má nóng lên.

Cô bất giác cúi mặt xuống, không muốn cho anh nhìn thấy bộ dáng yếu ớt rơi lệ của mình.

Nghiêm Duẩn Thần mím môi không nói lời nào, liếc mắt nhìn cô lẻ loi ở một mình bên bó hoa, vừa ngấm bó hoa hồng được cô ôm vào trong ngực, tuy rằng trong lòng còn đang khó chịu khi nhìn thấy cô nhận lấy cái bó hoa chết tiệt do đàn em tặng, nhưng khi thấy cô vô cùng trân quý ôm trong lòng bó hoa hồng do mình tặng, tâm tình tối tăm bỗng dung chuyển tốt rất nhiều.

Ít nhất điều này chứng minh, ở trong lòng cô, Nghiêm Duẩn Thần anh dù sao cũng không giống những người khác.

Không khí có chút quý dị, Kiều Vũ Tâm hít thở sâu để cho tâm tình phần chấn lên, cô thử đứng lên, nhưng hai chân còn không kịp khởi động, đầu gối đột nhiên bủn rủn --

"A!"

Giây tiếp theo, cô ngã vào trong lồng ngực ấm áp của người đàn ông đối diện, vừa vặn được cánh tay rắn chắc của Nghiêm Duẩn Thần ôm lấy.

"Em, em... Anh buông ra, em có thể tự đi." Cô cắn môi ngập ngừng, hai gò má nóng hừng hực. Dựa sát vào da thịt trần trụi của anh, máu của cô lại xôn xao lên.

Nghiêm Duẫn Thần không đáp lại yêu cầu của cô mà trực tiếp bế bổng cô lên, đi trở về bên giường ngồi xuống.

Cô ngồi ở trên đùi anh, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống bị ngón tay thon dài của anh nâng lên, bị động nhìn thẳng vào đáy mắt đen tối lại thần bí của anh.

"Không cho phép khóc." Từ đôi môi mỏng nói ra những lời lẽ bá đạo ngang ngược, anh nheo lại ánh mắt sắc bén, ngón tay thô ráp dịu dàng lau đi nước mắt còn sót lại trên khuôn mặt cô.

"Em không khóc..." Nhỏ giọng cãi lại, cô lại cúi chiếc cổ trắng nõn xuống.

"Nói dối." Hai ngón tay của anh hơi hơi dùng sức, giữ chặt cằm của cô, không cho phép cô né tránh.

Kiều Vũ Tâm cảm thấy rất khó khăn. Rất nhiều lúc, cô không biết bản thân nên dùng loại thái độ gì để đối mặt với người đàn ông vô cùng ngang ngược này.

Trong bốn năm nay, nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, cô từng một lần lại một lần để tay lên ngực tự hỏi, vì sao không phải là anh thì không thể? Cô không thể tìm thấy lời giải đáp, lúc ấy mới thật sâu cảm nhận được, thì ra yêu một người, căn bản không cần bất kỳ lý do gì.

Cô đã không tự chủ được yêu anh tha thiết.

Thở sâu, cô cố gắng hạ thấp thanh âm, giọng nói có chút trầm thấp: "Ồ buổi lễ tốt nghiệp hôm nay của em, anh tặng hoa cho em... Đây là lần đầu tiên anh tặng hoa cho em, em rất vui, rất vui, nhưng... Nhưng anh đột nhiên phát giận, anh không phân rõ phải trái..."

Nói xong, nước mắt lại chảy ra từ khóe mắt, hai dòng nước mắt trong suốt bắt ngờ từ đôi má phàn chảy xuống.

Nghiêm Duẫn Thần giống như đã trúng một quyền thật mạnh vào ngực.

Đúng vậy, anh thừa nhận bản thân không phân rõ phải trái.

Mỗi lần gặp chuyện có liên quan đến cô, điều vẫn luôn làm anh kiêu ngạo là sự bình tĩnh cùng lý trí liên hoàn toàn bị công phá, cái loại xôn xao cùng cuồng nhiệt ẩn sâu trong tâm linh đó, ngay cả chính anh cũng không có cách nắm giữ.

Cho dù phát giận vô cớ là lỗi của anh, anh cũng tuyệt đối sẽ không mở miệng xin lỗi.

"Anh ghét em khóc." Khóc làm anh cảm thấy tâm phiền ý loạn, giống như bị người ta siết chặt cổ, khó có thể hô hấp.

Nghe anh nói như vậy, Kiều Vũ Tâm meo máo, thương tâm khê trách: "Vậy anh đừng nhìn! Anh, anh buông..."

Cô từ trên đùi người đàn ông giấy dựa đứng lên, dùng tay chống đẩy anh. Đột nhiên, khuôn mặt tuấn tú của anh cúi xuống, mạnh mẽ chế trụ cái miệng nhỏ của cô, nóng bỏng dây dưa.

"Anh... Ừm ừm..." Đáng ghét, đáng ghét quá đi! Sao anh có thể khi dễ cô như thế?! Kiều Vũ Tâm nức nở, dùng cách nào cũng không thoát khỏi công kích cháy bỏng của người đàn ông này, môi của cô bị bắt mở ra, cái lưỡi đình hương bị anh hút lấy, khiêu khích, anh hoàn toàn đoạt đi hô hấp của cô.

Nghiêm Duẫn Thần không chỉ không buông cô ra, mà càng ngày càng táo bạo hơn ôm chặt thân thể mềm mại của cô trong lòng, xoay người đem cô đặt trên giường lớn, một tay gọn gàng cởi áo sơ mi nam tính trên người cô.

Tình dục như lửa đại cháy lan ra đồng cỏ, anh gần như tôn thờ thân thể hoàn mỹ của cô gái này, dùng bàn tay thô lỗ một lần lại một lần trêu chọc cô, tra tấn cô, làm cho cô khó có thể kiềm chế bật ra tiếng rên rỉ.

"Không cần... anh, anh... Hu hu... Không công bằng..." Kiều Vũ Tâm nhủ lại đôi mi thanh tú, thở gấp liên tục, da thịt trắng như tuyết nhuộm lên một tầng phấn hồng.

"Thế giới này hiếm có nhất đó là công bằng. Vũ Tâm, đừng kháng cự anh, em không ngăn cản được đâu." Môi của anh ở trên chiếc cổ tinh tế của cô hạ xuống vô số dấu hôn, lúc nặng lúc nhẹ, dấu hôn này là ấn ký đặc biệt của anh, biểu thị cô gái nhỏ dưới thân là vật sở hữu của anh.

Khi đỉnh nhũ tiêm bị ngâm vào trong miệng ấm áp của anh, Kiều Vũ Tâm khê rên lên, nhin không được ưỡn cong người.

Ngón tay của cô chìm vào trong mái tóc đen rối tung của anh, ý thức dần dần hỗn loạn, người đàn ông không ngừng dụ dỗ mê hoặc cô, đốt lửa trên người cô, khiến cô bình bại như núi đổ, như thế nào cũng không chống cự được công kích mãnh liệt của anh.

"Duẫn Thần... Duẫn Thần..." Tất cả những kiên trì đều mềm hoá, tất cả những ủy khuất cũng đều bị người đàn ông âu yếm hòa tan trong những cái vuốt ve ôm ấp, ngoài anh ra, cô còn có thể yêu ai?

Anh đang giúp cô cởi bỏ gông xiềng vô hình, dưới sự thiêu đốt của liệt hỏa, cô trở nên vô cùng lớn mật, bắt đầu không hề có kỵ đáp lại khiêu khích của

anh.

Cánh tay non mịn chủ động quấn chặt ở sau gáy anh, môi cô khẽ nhếch phát ra tiếng rên rỉ, đùi ngọc đã mở ra cho anh, để cho hoa huyết ẩm ướt giữa hai chân kề sát vào nam căn đang căng cứng của anh, lặng lẽ và thành thật mời mọc anh chiếm hữu.

"Đuẩn Thần... Ô ô ô..."

Cô không biết vì sao mình lại muốn khóc, chỉ biết trong cơ thể trống rỗng đến mức không thể chịu đựng được, hai chân kẹp chặt anh, cọ xát anh, thân thể ngọc ngà quỳ rũ gặt gao dán sát vào thân hình cường tráng của anh.

Nghiêm Duẩn Thần hôn lên cặp môi thơm mê người, trong nháy mắt, như cô mong muốn vùi sâu vào trong thân thể cô.

Kiều Vũ Tâm trừng lớn đôi mắt xinh đẹp, tất cả tiếng hét chói tai cùng rên rỉ đều bị người đàn ông ngậm nuốt vào miệng, nam tính thô to nóng rực ra ra vào vào trong u huyết non mịn của cô, lấy tư thái ngang nhiên hoàn toàn chiếm lấy cô.

Người đàn ông nằm đè ở trên người cô, bắt đầu mãnh liệt hành động, đôi môi rớt cục rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn đã sưng của cô.

Anh hơi nhấc nửa người trên lên, nhìn khuôn mặt mê loạn đỏ bừng, chuyên chú không ngừng đâm vào rút ra, cảm nhận khoái cảm tuyệt vời ở chỗ kết hợp của hai người.

"Lúc trước là em quyết định theo anh, em còn thoát được sao?" Nghiêm Duẩn Thần vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn ẩm ướt mồ hôi của cô, bàn tay dọc theo đường cong của cằm và cái gáy trơn mịn, bao lại bầu ngực sữa xinh đẹp, bừa bãi vuốt ve.

"Ha a..." Kiều Vũ Tâm khó có thể kiềm chế được tiếng rên rỉ.

Cô trốn không thoát, trong lòng cô biết rất rõ điều này, khi cô đem bản thân cho anh, thì đã vĩnh viễn không có biện pháp tìm được lối quay về, vĩnh viễn không thể thu hồi lại phần tình cảm đã cho đi này.

"Hic..." Cô lại rơi lệ, lần này là vì thân thể không chịu nổi quá nhiều vui sướng.

Tiết tấu kịch liệt của người đàn ông đã đem linh hồn của cô lên cao, rất cao, cô khát vọng bản thân theo kịp tốc độ của anh, say mê trong lòng anh.

"Rất cuồng dại đúng không?" Nghiêm Duẩn Thần khàn giọng hỏi, cơ bắp toàn thân căng chặt, giống như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Lúc này anh, giống như một con báo đen cường tráng lại lạnh khốc, giữ chặt con mồi bên dưới móng vuốt sắc nhọn, cướp lấy tất cả những gì thuộc về anh.

Kiều Vũ Tâm không có biện pháp trả lời, cảm thấy bản thân cô như sắp bị anh xé ra rồi nuốt vào bụng, nhưng cô cam tâm tình nguyện, người đàn ông không thể nắm bắt này, cho dù đến cuối cùng anh muốn dẫn cô xuống địa ngục, cô cũng sẽ không hề ngần ngại mà đi theo anh...

"Em yêu anh! Duẩn Thần, em yêu anh! A a --" Cô hét chói tai, hoàn toàn tan vỡ trong đợt công kích nóng bỏng mạnh mẽ của Nghiêm Duẩn Thần

Trong nháy mắt, cô thể nghiệm được cảm giác từ vong, cũng đồng thời cảm nhận được cảm giác ngọt ngào nhất của nhân gian.

Kiều Vũ Tâm ngất đi, mang theo nụ cười thỏa mãn.

Trời đã sáng, trong căn phòng to như thế, có mùi hương thức ăn lan tỏa trong không khí, khiến người đàn ông nằm úp sấp ở trên giường lớn chậm rãi tỉnh lại.

Nghiêm Duẩn Thần mở mắt ra, quét nhìn chung quanh. Người phụ nữ đã tận hưởng cảm giác vui sướng tột bậc dưới thân anh tối qua, lúc này không thấy bóng dáng, chỉ có hương thơm của cô còn lưu lại trên dra giường.

Anh khẽ nhếch đôi môi mỏng, biết cô vẫn đang ở nhà, giống như mọi khi, cô đang giúp anh tỉ mỉ chuẩn bị bữa sáng dinh dưỡng ngon miệng.

Thân thể cùng tinh thần tràn ngập sau sức sống, anh thường không ngủ sâu, hơi có động tĩnh sẽ tỉnh lại, nhưng mỗi khi chỉ cần ôm cô vào lòng, mùi hương ngọt ngào trên da thịt của cô luôn mang theo tác dụng yên giấc, luôn có thể làm cho tâm tình xao động của anh trở nên yên tĩnh.

Anh quỳn luyến thân thể mềm mại của cô, bốn năm trước gặp gỡ cô, là chuyện tốt đẹp nhất trong cuộc đời của anh.

Động tác tao nhã gọn gàng đứng dậy, anh đi vào phòng tắm bên trong phòng ngủ chính, cái giá bên trong đã được để sẵn một bộ quần áo nam sạch sẽ, nụ cười nhẹ xuất hiện bên môi anh càng thêm sâu sắc, tượng tượng Kiều Vũ Tâm chuẩn bị sẵn cho anh, hình dung đáng về bận rộn của cô, điều này làm cho tâm tình anh cực kì vui vẻ.

Rửa mặt xong, bước chân của anh như báo đen vô thanh vô tức, lén lút đi xuống thang lầu, tiếp theo hai tay ôm ngực, tựa vào cạnh cửa phòng bếp, trầm tĩnh nhìn chăm chú thân ảnh tinh tế mặc tạp dề vàng nhạt kia.

Kiều Vũ Tâm đang nấu mỳ Ý với sốt cà chua và thịt băm.



Bên kia bếp gas để một nồi nước, cô nấu thịt vụn với lửa nhỏ, bên bếp còn lại cô bỏ bó mì vào trong nồi nước sôi.

Mỳ sợi xoay tròn trong nước, nấu khoảng 7, 8 phút, thừa dịp thời gian chờ mì chín, cô bắt đầu thu thập đồ chưa rửa trên bồn, đem dụng cụ vừa mới lấy ra sử dụng toàn bộ tẩy rửa sạch sẽ để trở về vị trí cũ.

Cô mang dao đến vòi nước để rửa, ngón tay đem chỗ thịt vụn còn dính lại trên lưỡi dao rửa sạch, không cẩn thận, đầu ngón tay bị lưỡi dao xẹt qua, cắt ra một vết thương nhỏ.

"A!" Chính cô cũng hoảng sợ, ngay người nhìn máu đỏ chảy ra trên ngón tay.

Nhưng vào lúc này, một thân hình cao lớn lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai di chuyển đến, mạnh mẽ cầm ngón tay bị thương của cô.

"Đuẩn, Đuẩn Thần..." Kiều Vũ Tâm lại bị dọa một lần nữa.

"Sao lại không cẩn thận như vậy?" Sắc mặt của Nghiêm Duẩn Thần rất không dễ nhìn, cầm lấy tay cô tiến đến dưới vòi nước rửa sạch, tiếp theo, lại đem ngón tay bị thương của cô bỏ vào trong miệng.

Kiều Vũ Tâm có thể cảm nhận được đầu lưỡi ấm áp của anh để trên miệng vết thương, giống như đang âu yếm... Cô không biết đau, thân thể nóng nóng, hai má cũng nóng nóng.

Chính trong lúc này anh lại lơ đãng toát ra sự ôn nhu cùng thương tiếc, làm cho lòng cô không chỉ một lần, mà là ba, bốn lần luân hồi, liêu lỉnh, trầm nghĩ muốn ở cạnh bên anh.

Cô lặng lẽ thờ dài, giọng mềm mại: "Không sao đâu, chỉ là một vết thương nhỏ..."

Cô thử rút tay về, anh lại không chịu buông, rút ra hai tờ khăn giấy bao lấy ngón tay bị thương, kéo cô đi ra ngoài.

"Đuẩn Thần, anh muốn đi đâu? Em còn đang nấu ăn!" Kiều Vũ Tâm không rõ ý định của anh nhẹ nhàng trách.

"Đến bệnh viện, tay em cần xử lý."

"Cái gì?!" Kiều Vũ Tâm lập tức dừng chân, dùng tay kia ôm chặt khung cửa phòng bếp, "Tự em có thể xử lý, đâu có nghiêm trọng đến thế..." Cô bỗng nhiên hô đau, "A! Anh nắm đau tay em!"

Nghiêm Duẩn Thần bị lời nói của cô làm cho hoảng sợ, vội vàng buông tay.

Thật vất vả lấy được tự do, Kiều Vũ Tâm đang cầm ngón tay bị thương thờ dốc.

"Có phải đau lắm không? Anh nhìn xem..." Mi tâm của Nghiêm Duẩn Thần nhấn lại, theo bản năng lại muốn vươn tay chạm vào cô.

Kiều Vũ Tâm lắc lắc đầu. "Không... Không sao." Vừa rồi cô kêu lên đau đớn, chỉ là vì muốn cho anh buông tay, kỳ thật anh vẫn chưa thật sự cảm đau cô.

"Thực xin lỗi." Người đàn ông đột nhiên thốt ra lời xin lỗi.

Ngực của Kiều Vũ Tâm bỗng nhiên nóng lên.

Ba chữ đơn giản đó, anh không dễ dàng nói ra khỏi miệng, không biết tại sao, làm cho cô có cảm giác không riêng gì vì cảm đau tay cô, mà còn bao gồm luôn cả tính tình xấu của anh hôm qua.

Hốc mắt nóng lên, cô không muốn khóc, nhưng nước mắt lại không nghe lời chiếm lĩnh tầm mắt.

"Em không sao..." Dùng sức hít một hơi thật sâu, cô bức ánh mắt đỏ lên của mình bình thường lại, ngược mặt lên nhìn anh nở nụ cười. Giống như muốn che giấu cái gì, cô lấy tờ khăn giấy đang đặt trên miệng vết thương, để lộ ra miệng vết thương đã cầm máu, ra vẻ nhẹ nhàng nói: "Anh xem, thật sự chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, không cần đến bệnh viện đâu, chờ một chút dùng băng cá nhân dán là xong mà."

Nghiêm Duẩn Thần nhìn cô thật sâu, trong ánh mắt kia ẩn chứa rất nhiều điều, làm cho tim cô đập loạn.

Tạm thời quên đi ưu thương mà hôm qua anh tạo lên! Giờ này phút này, cô không muốn suy nghĩ nhiều thêm nữa.

Có thể ở bên cạnh anh lẳng lặng yêu anh, dùng cách của bản thân yêu anh, như vậy là đủ rồi. Cô hẳn là càng phải nên quý trọng mỗi phút mỗi giây này, dù sao trong tương lai diễn biến như thế nào, ai cũng không biết, cô còn có thể giống như bây giờ thương anh bao lâu, không có ai có thể đưa ra đáp án.

Bị ánh mắt nóng bỏng và sắc bén của người đàn ông trước mặt nhìn làm cô thấy không được tự nhiên, cô đỏ mặt cắn cắn môi, đột nhiên nhớ ra trong nồi còn đang nấu mì, không khỏi hét lên, vội vàng xoay người chạy trở về.

"Mì như hết rồi!"

Cô giống như một con ong mật cần cù chăm chỉ lao động, đầu tiên là vôi vàng tắt lửa, lấy ra hai cái đĩa lớn, giã tiếp theo, vật gì đó trong tay cô đều bị lấy đi.

"Em muốn làm gì?" Nghiêm Duẩn Thần trầm giọng hỏi.

Bị anh trừng, Kiều Vũ Tâm lúng ta lúng túng nói: "Em... Em muốn vớt mì ra đặt lên đĩa, sau đó... Sau đó lại cho vào sốt thịt băm với cà chua, em còn nấu súp hải sản... Anh không phải thích nhất ăn mì Ý với sốt thịt băm và soup hải sản sao?"

"Đi vào phòng khách ngồi. Em chờ một chút anh giúp em bôi thuốc, dán băng cá nhân."

"Hả?"

"Còn không đi?!" Anh nheo lại hai mắt.

"Nhưng... Mi..."

"Mi vẫn ở đây, sẽ không chạy trốn."

"Hả?! À..." Cô giật mình ngậy người, bộ dáng có chút vô tội, dưới cái nhìn sắc bén của người đàn ông, rốt cục thoáng phục hồi tinh thần lại.

Cô không chủ động đi về phòng khách, mà là chờ Nghiêm Duẩn Thần đặt hai cái đĩa lớn xuống bàn, tắt sốt thịt băm đang được nấu với lửa nhỏ đi, sau đó mới nắm lấy tay cô, dẫn cô ra bên ngoài.

Lúc này, cô ngoan ngoãn đi theo anh, bị anh ấn ngồi ở trên sofa trong phòng khách.

Anh mang hộp cấp cứu dùng trong nhà ra, lại lấy ra một chai thuốc sát trùng và một hộp băng cá nhân, nửa quỳ ở trước mặt cô, thật cẩn thận cầm tay cô, bắt đầu xử lý miệng vết thương.

Lực nắm của anh rất ôn nhu, giống như cô là bảo bối dễ vỡ, luyến tiếc chạm vào làm đau cô.

Người đàn ông vừa bá đạo vừa ôn nhu này! Luôn luôn chạm vào nơi mềm mại nhất của trái tim cô... Kiều Vũ Tâm lặng lẽ thờ dài, hiểu được trong cuộc đời mình sẽ không bao giờ yêu thương người khác giống như đã từng yêu anh.

Anh là duy nhất, vương bận duy nhất của cô, làm thế nào cũng không chặt đứt được.

"Nghĩ cái gì?" Xử lý xong vết thương, Nghiêm Duẩn Thần nâng lên khuôn mặt tuần tú, thấp giọng hỏi.

Kiều Vũ Tâm lác lác đầu, mỉm cười. "Không có gì. Chỉ là... Cảm ơn anh."

Cảm ơn anh trở thành người yêu của cô, cho dù không biết địa vị bản thân ở trong lòng anh, nhưng chỉ cần cô có thể yêu, trên đời này còn có anh có thể cho cô yêu, thì cô đã cảm ơn ông trời rồi.

Khỏe miệng của Nghiêm Duẩn Thần khẽ nhếch, khuôn mặt anh tuần bí hiểm. "Cảm ơn anh cái gì?"

Kiều Vũ Tâm vẫn mỉm cười, nhẹ mím môi.

Bỗng nhiên, Nghiêm Duẩn Thần lấy một tay kéo cô vào trong lòng, ngay lúc cô ngẩng đầu lên nhìn anh, đôi môi nóng bỏng của anh nhanh chóng ngậm lấy môi cô.

"Ừm... Duẩn Thần..." Cảm giác choáng váng hoa mắt lại đánh úp lại, anh hôn đến mức tay chân cô bủn rủn, nhu nhược vô lực tùy ý anh ôm.

"Anh ghét em nói lời cảm ơn." Anh nói gần như ương ngạnh, đôi tay siết chặt lấy cô, môi lưỡi càng lúc càng nóng bỏng, ở trong miệng nhỏ ngọt ngào gây sóng gió.

Kiều Vũ Tâm một chút cũng không phải đối thủ của anh, huống chi giờ khắc này cô hoàn toàn không muốn kháng cự.

Hai tay trắng nõn bò lên cổ anh, thẳng thắn đáp lại nụ hôn của anh không hề giữ lại. Giờ khắc này, bọn họ chỉ cần chuyên chú yêu đối phương, những thứ khác, tất cả đều là dư thừa...

Bạn đang đọc truyện *Giai Nhân Ôn Nhu Của Hắc Báo* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 3

Còn sóng gió về việc tặng hoa rất nhanh liền trôi qua, đối với người đàn ông mà mình yêu thương, Kiều Vũ Tâm luôn nhẫn nhịn chịu đựng – Đành chịu thôi, ai bảo cô ngày ngốc yêu thương anh chứ.

Ba ngày sau khi buổi lễ tốt nghiệp kết thúc, khi Kiều Vũ Tâm tỉnh lại trên chiếc giường to lớn, mới phát hiện nam chủ nhân chẳng biết đã đi đâu, chỉ lưu lại một tờ giấy trên tủ đầu giường --

Có công việc cần xuất ngoại, hai tuần sau sẽ trở về.

Cô cầm lấy tờ giấy kia, nhìn chữ viết mạnh mẽ dứt khoát của anh, trong lòng dâng lên một sự cô đơn.

Luôn luôn như thế, anh luôn sử dụng cái gọi là "Công việc", lặng lẽ rời đi. Tuy rằng mỗi lần anh đi đều sẽ để lại tin tức ngắn gọn, nhưng cô vĩnh viễn không thể quen với tình huống này, một mình bị bỏ lại cô đơn vô cùng.

Trong căn phòng rộng lớn, là nơi bọn họ ở chung đã bốn năm, cô thích nơi này, nếu có thể, cô còn muốn có thêm nhiều vật dụng nhỏ nhỏ đáng yêu trong căn nhà này, ví dụ như... Một đứa bé cùng vài chú chó nhỏ với thanh âm vui đùa ầm ĩ.

Bỗng dưng, trong lòng cô cả kinh, phát hiện bản thân đã nghĩ quá xa, khuếch trương giấc mộng quá mức.

Mày phải nhìn thẳng vào sự thật! Kiều Vũ Tâm à, sao mày học mãi vẫn không xong?

Lắc đầu, cô vỗ vỗ hai gò má, hít thật sâu, bắt buộc bản thân đừng nhớ mong, suy nghĩ về anh nữa.

Cô còn có rất nhiều việc để làm, nếu đã tốt nghiệp đại học, cô nên tìm một công việc thích hợp, tay làm hàm nhai, cũng khiến cho bản thân có lý do bận rộn.

Xuống giường rửa mặt chải đầu xong, cô làm cho mình một bữa sáng đơn giản, vừa uống một hóp cà phê, vừa lên mạng tìm các thông tin tuyển dụng, gửi bảng lý lịch của bản thân đến mấy công ty phù hợp với khả năng của mình.

Khi đến gần giữa trưa, bạn tốt Lạc Nhã Quân gọi điện thoại đến hẹn cô ra ngoài dùng cơm, cô thay đồ ra khỏi nhà, đi tới khu đông trong một ngôi nhà trang hoàng thanh lịch với phong cách nhà ăn tiêu chuẩn, Lạc Nhã Quân đã sớm ở trong phòng hạng nhất chờ cô, ngồi cùng bàn còn có một người đàn ông xa lạ.

"Vũ Tâm, để tớ giới thiệu với cậu, anh ấy chính là người mà tớ thường nhắc với cậu, anh họ của tớ!" Lạc Nhã Quân cười hi hi, khuôn mặt tràn ngập tình thân phần chần. "Anh họ của tớ thời gian trước mới được triệu hồi từ chi nhánh bên San Francisco của công ty về Đài Loan, chuẩn bị tiếp nhận sự nghiệp của đương tớ, hôm nay anh ấy là người mời cơm, cậu cứ tự nhiên gọi món ăn, không cần khách sáo với anh ấy."

Nghe vậy, Kiều Vũ Tâm nhìn người đàn ông cao lớn trước mắt, lễ phép mỉm cười.

Lạc Nhã Quân lại tiếp tục giới thiệu, "Anh họ, cô gái xinh đẹp này chính là người bạn mà lúc trước em hay nhắc tới, Kiều Vũ Tâm, chúng em thân thiết như hai chị em vậy!"

Phó Chính Vũ đưa mắt nhìn Kiều Vũ Tâm, vươn một bàn tay, khoe miệng khế cười nói: "Xin chào, Kiều tiểu thư."

"À... Xin chào." Kiều Vũ Tâm hơi giật mình, nhưng vẫn vươn bàn tay nhỏ bé đáp lại, cảm nhận được đối phương dùng sức nắm chặt, qua vài giây mới buông ra.

"Nhã Quân nói em rất xinh đẹp, tâm tư lại tinh tế, hơn nữa các môn học rất giỏi, năng lực tốt, tính tình cũng thực ôn nhu, anh vẫn luôn mong được gặp em." Giọng Phó Chính Vũ trầm ôn, ánh mắt nhìn cô chăm chú.

"Ách... Em nghĩ, anh hẳn là biết cá tính Nhã Quân, cô ấy rất thích khuếch đại sự thật, em không tốt được như vậy đâu." Kiều Vũ Tâm âm thầm thở dài. Vừa mới gặp mặt, cô liền cảm nhận được Phó Chính Vũ đối với mình có thiện cảm rất rõ ràng, làm cho cô có ý tưởng muốn xoay người chạy trốn.

Tuy rằng Phó Chính Vũ cho cô ấn tượng đầu tiên không tệ, nhưng trong lòng cô đã sớm có hình bóng một người đàn ông khác, cảm tình đơn thuần chuyên nhất của cô, chỉ yêu anh thôi cô đã dùng hết sức lực của bản thân, không thể lại tiếp nhận thêm một người khác nữa.

Lạc Nhã Quân ở một bên la hét phản đối, "Cái gì mà tớ thích khuếch đại sự thật?! Cậu vốn y như tớ nói mà, chỉ cần là đàn ông đều muốn cưới cậu về nhà làm bà xã. Em nói có đúng không, anh họ?"

"Đúng." Phó Chính Vũ tự nhiên trả lời, ánh mắt mang theo ý cười nhìn Kiều Vũ Tâm.

Cô cảm thấy rất lúng túng. Ứng phó loại chuyện này, đối với cô mà nói thật vô cùng khó xử. Hai má Kiều Vũ Tâm phồng hồng, môi khế nhếch, lại tìm không thấy lời thích hợp để nói, đối mặt với Phó Chính Vũ, cô bắt đầu cảm thấy như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

"Nhã Quân, hôm nay cậu tìm tớ ra đây có việc gì thế?" Cô nhẹ giọng hỏi, cố ý tránh đi ánh nhìn chăm chú của Phó Chính Vũ.

Lạc Nhã Quân tựa hồ không phát hiện ra không khí cổ quái, vẫn cười hi hi. "Ai nha! Là anh họ của tớ, anh ấy trở về Đài Loan làm việc, phát hiện bên cạnh không có một thư ký có năng lực lại cẩn thận thì không hay lắm, nên anh ấy hỏi tớ có người nào thích hợp để lựa chọn hay không, tớ đương nhiên nghĩ ngay đến cậu rồi! Cậu giỏi Anh Văn, lại có thể biên soạn Nhật ngữ, tớ cảm thấy công việc này thực thích hợp với cậu, hơn nữa... Tớ cũng chuẩn bị

làm nhân viên cấp dưới của anh họ ở bộ phận tiêu thụ, nhưng tớ là dựa vào bản lĩnh thật sự trúng tuyển phỏng vấn, không phải dựa vào quan hệ."

Thấy Kiều Vũ Tâm không có phản ứng, cô không ngừng cố gắng cổ vũ, "Vũ Tâm, thử xem thôi mà, dù sao có làm mới biết có được hay không! Nếu cậu đồng ý, chúng mình sẽ làm việc chung một công ty nha! Tớ không muốn xa cậu. Tớ dám cam đoan với cậu, đảm bảo, làm việc chung với anh họ của tớ, nhất định sẽ học được thật nhiều kinh nghiệm, bỏ qua cơ hội này thì tiếc lắm, cậu với tớ cùng nhau đi làm, được không?"

"Tod..." Kiều Vũ Tâm nhìn về mặt cầu xin của bạn tốt, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải từ chối như thế nào.

Ánh mắt của cô chậm rãi dời về phía Phó Chính Vũ, người kia đang cười nhẹ nhìn cô, thân nhiên mở miệng:

"Kiều tiểu thư, không cần nhận lời ngay đâu, em cứ từ từ suy nghĩ. Nếu có vinh hạnh này, anh rất muốn mời em đến công ty đi tham quan một chút, đến lúc đó em lại quyết định cũng không muộn."

Kiều Vũ Tâm đáp nhẹ, trong lòng không khỏi cười khổ. Cô hẳn là nên trực tiếp từ chối, nhưng tính tình ôn hòa như cô, thường thường nói không nên lời từ chối cứng rắn được.

"Ừm, nói sau đi." Cô lạnh nhạt mím môi, lại tránh đi ánh mắt quá mức nóng bỏng của Phó Chính Vũ.

Hai tuần sau --

Kiều Vũ Tâm tìm được công việc thư ký tại một công ty trung bày sản phẩm xe Việt dã của Châu Âu.

Tiền lương tuy rằng không cao lắm, nhưng nghe nói cuối năm chia hoa hồng ít nhất là hơn bốn tháng lương, lại được hưởng thêm các loại phúc lợi và tiền thưởng. Chủ công ty là một đôi vợ chồng hơn năm mươi tuổi, rất tốt với cô, nhân viên công tác tổng cộng có sáu người, trong đó cô là người trẻ tuổi nhất.

Cô thích công việc cùng hoàn cảnh đơn thuần này, ở trong sự nghiệp, cô vốn không có dã tâm gì, chỉ mong sống bình an thong thả, có người đàn ông yêu cô, chăm sóc nhau cả đời.

Người đàn ông yêu cô... Trong đầu Kiều Vũ Tâm hiện ra khuôn mặt lạnh lùng anh tuấn của Nghiêm Duẫn Thần, trái tim hơi hơi co rút đau đớn.

Cô thật sự không nắm bắt được tâm tư của anh, cũng không muốn đắm chìm trong cơn lốc xoáy mê hoặc đó. Cô chỉ khẩn cầu Nghiêm Duẫn Thần có thể yêu cô, nguyện vọng này trở thành bí mật sâu nhất dưới đáy lòng của cô.

Đã qua thời gian tan tằm, văn phòng chỉ còn lại một người là cô. Chính lý lại vài bưu kiện điện tử gửi tới nửa giờ trước, lại gửi vào hộp thư điện tử của ông chủ, xong hết việc, Kiều Vũ Tâm tắt máy tính, cầm lấy túi xách rời khỏi công ty.

Mới vừa ra thang máy lầu một, cô bất ngờ nhìn thấy người đã mất tích hai tuần nay.

Nghiêm Duẫn Thần đang nghiêng người dựa vào cây cột hình trụ trong đại sảnh, hai tay bỏ vào trong túi quần, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào cô.

Anh... Làm sao có thể xuất hiện ở nơi này? Kiều Vũ Tâm giật mình ngậy người tại chỗ, trái tim ngay lúc anh chậm rãi đi về hướng cô đập loạn nhịp.

Chỉ xa nhau hai tuần mà thôi, cô đã nhớ anh da diết như vậy rồi, ai...

"Anh..." Cổ họng khô khốc, cô hít thật sâu mới tìm lại giọng nói của mình, "Anh đã về rồi?"

Nghiêm Duẫn Thần mặt không chút thay đổi nhìn cô vài giây, mới hỏi: "Em ở trong này làm gì?" Giọng điệu của anh trầm thấp, lạnh lùng.

"Em... Em đi làm." Cô cắn đôi môi mềm. "Anh là tới tìm em sao? Anh làm sao mà biết em ở trong này?"

Anh nhìn cô chăm chú, không trả lời câu hỏi của cô.

"Anh nuôi em được, em không cần đi làm."

"Đây là hai việc khác nhau. Anh nuôi em rất tốt, nhưng... Đó là chuyện của anh, em đã tốt nghiệp đại học, cũng không thể suốt ngày rảnh rỗi... Em có thể tự mình tay làm hàm nhai, em có thể tự nuôi sống chính mình." Cô cũng không biết lấy đâu ra dũng khí, dưới cái nhìn chăm chú tóe lửa của anh nói ra khỏi miệng những lời này.

Đáng giận là, người đàn ông này hình như nghe không hiểu ngôn ngữ của cô.

"Ngày mai không cần đến đây nữa." Anh lạnh nhạt kiên định nói.

"Ngày mai là hai ngày nghỉ, đương nhiên không cần đến."

"Ý anh là muốn em tạm rời cương vị công tác, về sau không cần tiếp tục tới đây làm việc."

Anh thật sự quá bá đạo rồi! Kiều Vũ Tâm không hiểu anh rốt cuộc nổi cơn gì, cô đi ra ngoài làm việc, cũng đâu có làm gì trở ngại đến anh, ra ngoài xã

hội làm việc thì có nhiều sự tôi luyện hơn không tốt sao? Vì sao anh muốn phản đối?

"Em thích công việc này, em thích ông chủ cùng đồng nghiệp nơi này, em không thể tạm rời vị trí công tác."

Trong lòng cảm thấy rất khó sở, cô rất muốn rất muốn tiến vào trong lòng của anh, ôm chặt lấy anh, cảm nhận sức mạnh của anh, an ủi cho sự nhớ nhung của cô đối với anh, nhưng cô không thể... Không thể... Anh vừa thấy mặt cô liền thương tổn cô, lạnh mặt với cô, vừa đáng giận lại vừa bá đạo, hoàn toàn không để ý tới suy nghĩ cùng cảm nhận của cô.

"Anh không cần em đi ra ngoài làm việc! Ông chủ chết tiệt của em trả em bao nhiêu tiền lương, anh thêm năm lần cho em, như vậy em có thể thôi việc được chưa?!" Sắc mặt Nghiêm Duẩn Thần càng thối, bỗng nhiên nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, ảo não nói: "Em khóc cái gì? Có cái gì mà khóc?!"

Đây hoàn toàn không phải vấn đề về tiền được không? Vì sao anh lại không hiểu? Kiều Vũ Tâm đau lòng lắc đầu, muốn đẩy ra anh nhưng lại vô ích.

"Không cần anh lo..." Cô muốn nuốt nước mắt vào tim, không cho những người khác trong đại sảnh chế giễu, nhưng mà không làm được, cô không được làm, nước mắt ứa khướt vẫn không ngừng rơi.

Nghe được sự giận dữ trong lời nói của cô, cơn giận của Nghiêm Duẩn Thần cũng lên đây, không thêm giải thích đã lôi kéo cô đi ra ngoài.

Ngay lúc hai người sắp đến gần chiếc xe thể thao mà anh đậu ở bên ngoài, một chàng trai cao lớn đột nhiên vọt đến, vô cùng gan dạ chắn ở trước mặt anh.

"Buông cô ấy ra! Anh không nên đối đãi thô lỗ với cô ấy như thế." Phó Chính Vũ vẻ mặt trầm ổn mở miệng, một chút cũng không e sợ hơi thở lãnh khốc của Nghiêm Duẩn Thần phát ra.

Nhìn thấy Phó Chính Vũ xuất hiện, còn tham gia chuyện của cô cùng Nghiêm Duẩn Thần, Kiều Vũ Tâm cảm thấy rất khiếp sợ, hoàn toàn mờ mịt không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Anh là ai?" Nghiêm Duẩn Thần trầm giọng hỏi, hai mắt híp lại.

"Tôi là bạn của Kiều tiểu thư, mời anh buông cô ấy ra." Phó Chính Vũ lại yêu cầu lần nữa.

Hai bên huyết thái dương của Nghiêm Duẩn Thần nhảy lên rất rõ ràng, bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Kiều Vũ Tâm, lấy giọng điệu lạnh lẽo chất vấn: "Anh ta là bạn của em? Quen lúc nào?"

Giọng điệu đáng giận của anh làm thương tổn cô, giống như cô làm bất cứ chuyện gì đều phải xin phép anh, ngay cả quen biết bạn bè dường như cũng đều phải trải qua sự cho phép của anh.

Cảm xúc khổ sở vẫn khuếch tán, Kiều Vũ Tâm liều mạng nhịn xuống nước mắt, trong khoảng thời gian ngắn, đem tất cả cảm xúc ấy đặt ở trong lòng, cô cảm thấy rất không công bằng, rất không công bằng.

"Em chưa bao giờ hỏi đến chuyện của anh, cũng xin anh đừng hỏi tới chuyện của em, chúng ta... Chúng ta là hai người độc lập, không ai liên quan đến ai, anh... Anh buông ra!"

Hiện tại cô vừa thương tâm vừa tức giận, chỉ hy vọng tìm một chỗ trốn đi, để cho cô yên lặng gặm nhấm vết thương, chẳng lẽ như vậy cũng không được?

"Có nghe thấy không? Buông Vũ Tâm ra!" Giọng của Phó Chính Vũ đã trở nên cứng rắn.

"Không cho phép anh gọi tên của cô ấy." Nghiêm Duẩn Thần vô cùng sắc bén trừng anh.

Phó Chính Vũ hôm nay xuất hiện tại nơi này, là vì biết được Kiều Vũ Tâm đang làm việc đây, anh muốn hẹn cô đi ăn cơm chiều, cũng tính mượn cơ hội lấy thiện cảm, lại một lần nữa thuyết phục Kiều Vũ Tâm làm thư ký của anh.

Đương nhiên, quyết định này ngoài công việc ra, còn kèm theo ý định riêng tư của anh.

Anh thích một cô gái giống như cô vậy -- ôn nhu nhân tính, thông minh thiện lương, anh muốn tiến thêm một bước để làm quen với cô.

Nhưng, anh lại không hề nghĩ tới sẽ nhìn thấy một màn này.

Nhìn đến Kiều Vũ Tâm bị một người đàn ông lạnh lùng nghiêm nghị một tay giữ lấy, tinh thần hiệp sĩ của Phó Chính Vũ lập tức ngẩng cao đầu, thầm nghĩ vì giai nhân điểm đậm đáng yêu mở rộng chính nghĩa.

"Tôi cảnh cáo anh một lần nữa, mau buông Vũ Tâm ra, bằng không tự gánh lấy hậu quả."

Nghiêm Duẩn Thần cười giận dữ.

Giây tiếp theo, anh thật sự buông Kiều Vũ Tâm ra, nhưng lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, hung hăng đánh về phía Phó Chính Vũ, người kia không hề để phòng anh sẽ ra tay như thế, cả người nháy mắt bị anh đánh ngã xuống đất, máu từ mũi không ngừng chảy ra.

Sự ảm ỉ này, hoàn toàn khiến cho người qua đường chú ý, mà Kiều Vũ Tâm theo phản xạ hét lên một tiếng, sau đó khiếp sợ nói không ra lời.

Trên mặt cô không còn chút máu, mãi cho đến khi Nghiêm Duẫn Thần bước đến giữ chặt cô, mới đột nhiên khiến cô phục hồi tinh thần lại.

"Buông! Buông! Anh là người dã man! Anh làm sao có thể đánh người?! Không cần kéo em! Buông ra-- "

Cô thử vài lần muốn vọt tới bên người Phó Chính Vũ coi tình trạng của anh, nhưng cổ tay của cô bị người đàn ông kiên quyết kiềm chặt, không hề buông lỏng chút nào, cuối cùng còn nắm thắt lưng của cô, quăng cô lên xe.

Vừa lên xe, Kiều Vũ Tâm rớt cuộc nhìn không được, nước mắt chảy ào ào, cô cũng không thèm nhìn tới Nghiêm Duẫn Thần, liền đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong lòng bàn tay mình, dùng sức khóc.

Siết chặt tay lái, Nghiêm Duẫn Thần tức giận đến xanh mặt, ngũ quan căng thật chặt.

Anh từ lúc Kiều Vũ Tâm khóc, một câu cũng không nói, bởi vì hiện tại anh giống như một con dã thú hoàn toàn bị chọc giận, ngay cả tính tình bản thân đều không thể khống chế, làm sao có thể trấn an cô đang khóc thương tâm?

"Lúc trước em tới khu đông nhà hàng Pháp, bạn học đại học của em Lạc Nhã Quân chính là người đã giới thiệu người đàn ông chết tiết kia cho em sao?!"

Xe chạy trở về chỗ hai người ở chung, vừa vào nhà, Nghiêm Duẫn Thần liền khắc chế không được cúi thấp xuống, hai tay giống như dã thú bắt lấy con mồi, chặt chẽ cầm bả vai mảnh khảnh của cô.

"Anh..." Kiều Vũ Tâm vẫn rơi lệ không ngừng, trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ tới anh rõ ràng không ở Đài Loan, vì sao còn có thể nắm giữ rõ ràng hành tung của cô?

Trái tim cô đau quá, đau đến nỗi cô không có sức để suy nghĩ thêm gì nữa.

"Anh buông, buông ra -- "

Nghiêm Duẫn Thần căn bản không đem giấy dựa của cô để vào mắt, khom người bế cô lên, thẳng tắp đi về phía phòng ngủ.

Kiều Vũ Tâm kinh hãi hoảng sợ vùng vẫy, la hét: "Không cần! Buông em ra, sao anh lại dã man như vậy?! Em ghét anh, ghét anh! Em không muốn -- "

Cô rất rõ ràng này người đàn ông sắp sửa làm ra chuyện gì với cô, hiện tại cô rất sợ hãi khi đối mặt với những dây dưa thân mật, ý chí nghị lực của cô sẽ bị phá hủy hầu như không còn!

"Em ghét anh?" Sắc mặt Nghiêm Duẫn Thần xanh mét, miệng đang cười, nhưng một chút độ ấm cũng không có. "Bởi vì có người đàn ông khác theo đuổi em, lấy lòng em, cho nên anh liền trở nên không đáng một đồng sao?"

"Anh đáng ghét --" Môi của cô lập tức bị anh ngăn chặn, thân mình mềm mại bị áp đảo ở trên giường.

Nụ hôn của anh thật là ác độc, anh vươn tay bóp lấy chiếc cổ mịn màng của cô, tuy rằng không hề ra sức nhưng đã có hiệu quả bức bách cô nâng cằm lên, tiếp nhận nụ hôn của anh.

"Ngô ngô... Không..." Cô thống khổ lại đáng thương nhú chặt mày.

Hơi thở của anh hoàn toàn xâm chiếm cô, khuấy động môi miệng của cô, hút hết nước bọt ngọt ngào của cô, cái miệng nhỏ của cô vừa nóng lại vừa tê dại, lại chỉ có thể tùy ý anh muốn làm gì thì làm.

Nghiêm Duẫn Thần buông cánh môi mềm mại của cô ra, thanh âm vô cùng khàn khàn nói: "Gã đàn ông chết tiết đó... Có từng hôn em như thế này chưa? Hay là em cũng khát vọng được gã ta hôn em, âu yếm em như thế này..."

Anh đang ghen, bị con ghen tị trước nay chưa từng có mạnh mẽ chiếm giữ đầu óc, chỉ muốn giam thân thể cô gái nhỏ trong lòng này, làm cho cô chỉ có anh, cảm nhận anh.

"Không... Không..." Trái tim của Kiều Vũ Tâm đau đến mức nói không thành lời.

Nước mắt cô không ngừng rơi, rất nhanh liền thấm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng làm cho Nghiêm Duẫn Thần cảm nhận được mùi vị mặn chát kia.

Trong nháy mắt, anh giống như bị người khác hung hăng đánh một đấm.

"Đừng khóc!" Tiếng nói khàn khàn thô lỗ đến cực điểm, anh không mấy dè dặt lau đi nước mắt trên má cô, đáng tiếc rất nhanh lại bị những giọt khác thay thế được, hoàn toàn không kịp lau khô.

"Tránh ra... Hu hu Không cần lo cho em..." Cô vô lực chống đẩy anh, đâm vào anh.

Nghiêm Duẫn Thần khề cán môi. "Anh càng muốn lo, em muốn thoát khỏi anh, cả đời cũng không có khả năng!"

Anh không thể chịu đựng được cô rúc vào trong lòng người đàn ông khác, cô chỉ có thể là của anh.

Gầm nhẹ một tiếng, anh lại hôn cô thật sâu.

Không nhìn tới nước mắt của cô, không thèm nghĩ nguyên nhân cô thương tâm nữa, anh có thể cho cô sự vui sướng và ham muốn xác thịt tốt đẹp nhất trên thế giới, làm cho cô dục tiên dục tử, rên rỉ trong lòng anh, thét chói tai, thừa nhận anh tất cả.

"Vũ Tâm, em muốn anh, cho dù em giận anh, chán ghét anh như thế nào, thân thể của em vẫn không thể kháng cự lại anh, khát vọng bị anh giữ lấy..."

Ngón tay của anh tìm kiếm chính xác đến chỗ nắn cảm của cô, không ngừng trêu đùa, cọ xát.

Khi anh kéo móc khóa chiếc áo cô đang mặc, lộ ra nội y đang bao quanh bầu ngực sữa căng tròn, cúi đầu ngậm lấy đầu vú mềm mại của cô, Kiều Vũ Tâm rốt cục khó có thể kìm chế phát ra tiếng rên rỉ ní non.

Người đàn ông dùng thủ đoạn làm mưa gió trên người cô, làm cho cô như bị quăng vào ngọn lửa đang cháy, nóng bỏng, thờ dốt không ngừng, da thịt trần trụi phỉếm hồng, mồ hôi không ngừng chảy ra.

Đúng thế... Cho dù ngoài miệng nói chán ghét anh, muốn anh đi, nhưng trái tim cùng thân thể của cô vẫn đang run rẩy dưới sự đụng chạm của anh, vẫn chờ mong cái ôm mạnh mẽ cứng cáp của anh, vì anh mà mềm nhũn.

Cô yêu anh... Nhưng yêu một người, vì sao lại phải bị tổn thương hết lần này đến lần khác? Có ai có thể nói cho cô biết đáp án không. ...

Ở trong đầu hỗn độn một mảnh, khi cô đang cảm thấy bàng hoàng không thôi thì người đàn ông vặn bung hai chân của cô, một cái đâm vào mạnh mẽ, anh đem nam căn lấp đầy hoa huyết non mịn của cô.

"Ân a --" Kiều Vũ Tâm không tự chủ được ưỡn cong người. Cô cùng anh hòa lẫn vào nhau, lửa nóng của anh đang ở giữa hai chân cô thiêu đốt, vô cùng thân thiết lại mãnh liệt thiêu đốt cô.

"Không cho phép em coi trọng người đàn ông khác, anh không cho phép!" Nghiêm Duẩn Thần ở bên vành tai đang nóng lên của cô nói nhỏ, eo mông dùng sức chuyển động, ở nơi ấm áp nhất, mềm mại nhất của cô qua lại nghiền nát.

"A a... Anh không.. Ừm..."

Trên chiếc giường lớn bởi vì vận động kịch liệt phát ra tiếng vang, phương thức người đàn ông này muốn cô quá mức cường hãn, mỗi một lần đều vui thật sâu vào trong cơ thể, hung hăng ma sát da thịt của cô, bừa bãi đoạt lấy cô...

"Em là của anh." Giọng nói của anh khàn khàn lại tràn ngập tình dục, một lần lại một lần tuyên thệ ở bên tai của cô, làm cho lòng của cô rất đau, rất đau, lại không có khả năng kháng cự.

"Duẩn Thần... Ôi..." Cô mơ mơ màng màng gọi tên anh, cánh tay mềm mại vòng lên trên cổ ẩm ướt mồ hôi của anh.

Cô nhận thua, thần phục, cô quyến luyến tất cả của anh, làm sao có thể buông ra?

Nghiêm Duẩn Thần cúi người hôn lên nước mắt của cô, thất lưng và mông của anh vẫn đang mạnh mẽ chuyển động, từng chút một giữ lấy tốt đẹp của cô. "Giữ chặt lấy anh, Vũ Tâm, em biết nên làm như thế nào mà."

"Ngô... A a..." Kiều Vũ Tâm leo lên anh, hai chân quấn chặt lấy thất lưng của anh, dục vọng cứng rắn nóng cháy của anh không ngừng ra vào thân thể cô, động tác càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mãnh liệt.

Cô thét chói tai, ở trong sự vui sướng cực độ mà khóc ô ô, khoái cảm cực độ cùng sự thỏa mãn nỗ mạnh trong cơ thể, cô ngã đi trong vòng tay ấm áp lại cường tráng của anh...

Bạn đang đọc truyện *Giai Nhân Ôn Nhu Của Hắc Báo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 4

Bàn tay to đầy vết chai chầm rãi mon trốn trên chiếc lưng trắng nõn như ngọc của cô, xúc cảm mịn màng như tơ lụa kia làm cho anh yêu thích không buông tay, khát vọng cúi đầu xuống, đôi môi nhắm nháp bầu ngực nõn nà mềm người.

Nếu không phải vừa rồi quá mức kịch liệt hoan ái làm cho cô khi ở cao trào ngắt đi, Nghiêm Duẩn Thần thật muốn thuận theo sự đòi hỏi dục vọng của anh lúc này, lại một lần nữa tiến vào thân thể của cô, ở giữa hai chân cô bừa bãi rong ruổi.

Cô là của anh.

Anh hiểu bản thân mình cách tiêu chuẩn "Người đàn ông tốt" còn kém rất nhiều, anh luôn làm cho cô khóc, làm cho cô thương tâm, lại không thể nào chấp nhận nhìn thấy cô đi thân mật với người đàn ông khác.

Công việc của anh làm cho anh không thể thăng tiến với Kiều Vũ Tâm rất nhiều việc. Bởi vì, anh chính là một sát thủ quốc tế, danh hiệu "Hắc báo".

Năm ấy, trong lúc vô tình cô đã cứu anh khi anh đang bị thương, đó là lần đầu tiên anh nhận nhiệm vụ mà bị thương trở về, tuy rằng thành công hoàn thành nhiệm vụ cố chủ yếu cầu, nhưng nếu không gặp gỡ Kiều Vũ Tâm, anh tám phần mười sẽ chết vì mất máu bên trong con hẻm nhỏ.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô, trong lúc ý thức mơ hồ anh còn tưởng rằng trước mắt mình là thiên sứ hạ phàm.

Anh nghe thấy giọng nói ôn nhu của cô, cảm nhận được bàn tay nhỏ bé mềm mại chạm vào anh, thích hương thơm tàn mát ra từ trên người cô-- tươi mát ngọt ngào, mang theo sức mạnh làm anh cảm thấy yên ổn lạ thường.

Nghiêm Duẫn Thần thoát khỏi hồi ức, đôi môi để sát vào đầu vai mượt mà của Kiều Vũ Tâm khẽ hôn, đầu lưỡi ẩm áp cẩn thận liếm hôn.

"Ừm..." Kiều Vũ Tâm không tự chủ được rên khẽ, dường như sợ ngứa co lại một chút.

Chỉ có bàn tay to lớn ẩm áp vẫn ở trên da thịt trần trụi của cô di chuyển, cảm giác kia càng ngày càng rõ rệt, cô khẽ chớp hai hàng lông mi thật dài, rất cục cựa cũng mơ mơ màng màng mở mắt.

"Ngô..."

Vừa tỉnh lại cô liền nghĩ thấy hơi thờ quen thuộc của anh, lại cảm nhận được từ trên người anh phát ra từng trận nhiệt khí, khó có thể tự kiềm chế, một cổ ưu thương cùng ủy khuất dâng lên trong lòng.

Cô cắn cắn môi, nước mắt bỗng nhiên chảy ra từ khóe mắt, đáng thương rơi xuống, làm ướt khăn trải giường.

"Hu hu..."

"Đừng khóc." Nghiêm Duẫn Thần khàn khàn giọng nói, ngón tay lau đi giọt lệ nơi khóe mắt của cô.

Kiều Vũ Tâm cũng không muốn biểu hiện sự yếu đuối của mình ra như vậy, nhưng mỗi khi nghĩ đến thái độ của anh lúc trước-- không cho cô đi làm, còn hiểu lầm cô thích người đàn ông khác, trong lòng cô liền vô cùng khó chịu, giống bị người khác dùng dao đâm tạo ra một lỗ thủng thật to, đau đến mức cô không thể hô hấp.

Vì sao yêu một người sẽ bị thương tổn như thế?! Cô khóc nức nở, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong ra giường, nghĩ rằng như vậy sẽ tránh được anh.

"Vũ Tâm..." Anh gọi, còn xấu xa liếm vành tai của cô.

"Anh...Anh tránh ra..." Cô nhịn xuống rên rỉ, yếu ớt hờn trách, "Em muốn khóc kìa em, anh đừng để ý đến em..."

Cô luôn luôn ôn nhu như nước, tính tình dịu dàng, đối với anh một lần lại một lần bao dung, nhưng mà gần đây ngoại trừ thường xuyên rơi lệ, cô còn hay nổi giận.

Nghiêm Duẫn Thần biết tất cả đều là lỗi của anh.

Anh là một người đàn ông ích kỷ, muốn độc chiếm tất cả sự ôn nhu và tính cách tốt đẹp của cô, sợ người đàn ông khác cũng phát hiện ra vẻ đẹp ấy, sẽ cướp cô từ trong tay anh.

Anh thật sự rất tệ!

"Thực xin lỗi." Rất cục, Nghiêm Duẫn Thần ở bên tai của cô khẽ thì thầm ba chữ này.

Nghe anh nói câu này, trong lòng Kiều Vũ Tâm bỗng nhiên chấn động. Kiều ngoa như anh, thế nhưng lại ăn nói khép nép nhận lỗi với cô? Cô hầu như tưởng là mình đã nghe lầm, mãi đến khi anh ảo não nói nhỏ:

"Đừng khóc, là anh không tốt."

Từng gợn sóng trong lòng ngực đột nhiên kích động lên, Kiều Vũ Tâm sợ hãi trở mình, khẽ chớp đôi mắt mờ sương, yên lặng tìm tòi biểu cảm trên ngũ quan anh tuấn.

"Anh..." Thanh âm của cô nghẹn ngào, nước mắt vẫn rơi không ngừng, làm ướt đầm cả khuôn mặt.

"Vũ Tâm!" Nghiêm Duẫn Thần cực kỳ kinh ngạc, luống cuống tay chân lau nước mắt của cô. "Làm sao vậy? Aiz... Nước mắt của em sao lại nhiều như vậy chứ?"



"Anh ăn hiếp người ta, anh... Anh chỉ biết khi dễ người ta, hu hu hu..." Làm cho cô yêu anh sâu sắc như vậy, rõ ràng hiện tại còn giận anh, buồn bực anh, nhưng làm sao cũng không hạ được quyết tâm không để ý tới anh.

Đã định trước là như vậy, ai bảo cô yêu phải một người đàn ông như vậy, cho dù vết thương chồng chất, chỉ cần một câu xin lỗi đơn giản mà anh nói, cô liền cảm động muốn chết, giống hệt một kẻ ngu ngốc...

"Em không nên yêu anh, yêu anh rất mệt mỏi... rất vất vả... Em không muốn yêu anh..." Đáng tiếc yêu là điều tự nhiên, không phải trong khả năng khống chế của cô.

Nghe được cô thương tâm bất lực thì thầm, Nghiêm Duẫn Thần lập tức luống cuống tay chân.

Anh đã quen với tình yêu của cô, chìm đắm bên trong sự ôn nhu của cô, nếu như cô bỏ anh, lúc đó anh sẽ thành cái gì? Một kẻ chỉ biết giết người, trở thành cái xác không hồn sao?!

Không! Anh không thể dễ dàng buông tay, sẽ không để chuyện như vậy xảy ra!

"Vũ Tâm..." Anh thống khổ gọi tên của cô, bị nỗi sợ hãi cực độ chặt vật vờ lấy.

Nghiêm Duẫn Thần nâng khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đầm nước mắt lên, cho cô một nụ hôn sâu nóng bỏng, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, bá đạo mút lấy ngọt ngào của cô.

Anh muốn sự ôn nhu của cô, muốn cô yêu anh vô điều kiện, muốn cô hoàn toàn thần phục anh.

"Em chỉ có thể yêu anh, hiểu không? Em chỉ có thể yêu anh..."

Anh kéo hai chân Kiều Vũ Tâm ra, giữ lấy cô vừa sâu vừa hung hăng, hoàn toàn đánh tan lý trí của cô, cũng ham muốn bỏ khuyết trống rỗng của cô.

Anh cấp bách muốn chứng minh cho cô biết, ngoài anh ra, ai cũng không lay động được lòng của cô.

"Àn a a --" Kiều Vũ Tâm bị anh hung hãn đè ở trên giường lớn.

"Vũ Tâm, kêu lên, lớn tiếng kêu lên, anh thích nghe."

Anh liêu lĩnh đôi lấy, dục vọng nam tính ra ra vào vào nơi hoa tâm non nớt, một lần lại một lần lên xuống, giống như muốn nuốt lấy linh hồn cô.

Kiều Vũ Tâm sắp điên rồi. Lực đạo cùng tốc độ của anh không ngừng tăng lên, sắp bức cô điên lên mất rồi.

Cô nghe thấy âm thanh khi da thịt của hai người va chạm vào nhau phát ra, dục vọng giống như sóng to gió lớn không thể kiểm soát được mà vọt tới, thổi quét cán nuốt cả hai người bọn họ.

Mà anh ở trong cơ thể cô hung hăng ma sát, phát ra nhiệt độ đủ để đốt cháy cả hai người, biến thành tro tàn, hóa thành khói bụi, không còn gì hết, không thừa lại gì hết.

"Duẫn Thần... Chậm một chút, xin anh chậm một chút, ưm a..."

Hơi thở của người đàn ông vừa thô vừa nặng nề. Dù thế nào cũng không chậm lại. Bỗng nhiên, anh xoay người Kiều Vũ Tâm lại, cô còn không kịp thở, lửa nóng kinh người liền từ phía sau lại một lần nữa thẳng tiến vào trong hoa kính của cô.

"Duẫn Thần --" Cô thét chói tai, không thể nhúc nhích, bởi vì anh dùng hai đầu gối chống đỡ mở hai đùi cô ra, hai tay thì giữ chặt hai cổ tay cô.

Nghiêm Duẫn Thần nằm trên lưng của cô, như loài mãnh thú động dục tận tình cướp lấy hết thấy tốt đẹp của cô, mang linh hồn cô lên tận chín tầng mây, mang theo cô cùng nhau bay cao.

"Em chỉ có thể yêu anh!" Anh gầm nhẹ, dục vọng rốt cục đến điểm tới hạn, ở lần sau cùng tiến sâu vào trong cô đồng thời bùng nổ, dịch thể nồng đậm nóng rực mạnh mẽ bắn vào hoa tâm ẩm áp...

"A a..." Kiều Vũ Tâm bật khóc, không biết mình còn có thể thừa nhận bao nhiêu.

Cô ở dưới thân thể của người đàn ông hưởng thụ sự vui thích khi hai người thân mật, cảm giác khó có thể diễn tả bằng lời đó, lại một lần nữa đoạt đi ý thức của cô.

Ngoài anh ra, cô còn có thể yêu ai...

Trong không khí có mùi cà phê thoang thoảng, đánh thức nỡ nhân đang ngủ trên giường từ trong giấc mộng tỉnh lại.

Hàng mi của Kiều Vũ Tâm khẽ rung, ngơ ngác vài giây, mới ôm drap giường ngồi xuống.

Ánh nắng trong trẻo men theo khe hở của cửa sổ len lỏi chiếu vào, cô cảm giác thời tiết hôm nay thật là tốt.

Theo bản năng cần cấn đôi môi phần hồng, cũng không rõ vì sao lại muốn thờ dài, nhìn thấy bản thân trần trụi cùng chiếc giường lớn vô cùng hỗn độn, hình ảnh lửa nóng triền miên đêm qua tái hiện ở trong đầu, làm cho lòng của cô rối loạn, càng nghĩ càng đỏ mặt, cũng càng cảm thấy chính mình thật sự không tốt.

Rõ ràng giữa hai người có nhiều điểm không lý giải được như vậy, nhưng khi ở trong vòng tay của anh, lòng cô vẫn giống như kẻ bại tướng đánh mất phương hướng. Đối với người đàn ông này, cô thật sự không thể kháng cự được!

Lúc này, cửa phòng không hoàn toàn khép lại bị người nhẹ nhàng mở ra.

Kiều Vũ Tâm ngược mắt nhìn lên, vừa vịn rơi vào đôi mắt thâm thúy của Nghiêm Duẫn Thần, ngực không khỏi run rẩy, hơi nóng trên da thịt hiện lên rõ ràng.

"Tỉnh rồi à?" Anh cất tiếng hỏi, bùng mầm thức ăn đến gần cô.

Kiều Vũ Tâm yên lặng nhìn theo anh, nhìn anh ngồi xuống bên giường, đem khay đặt ở trước mặt cô.

Cái đĩa trong khay đựng bữa sáng phong phú, có bánh mì nướng vàng giòn, dầu tây cùng mật ong và hai loại mứt, hai quả trứng luộc, chân giò hun khói được cắt thành lát chiên lên hơi cháy xém, còn có nước chanh, sữa và cà phê nóng.

"Mấy thứ này... Đều là anh làm?" Kiều Vũ Tâm nháy mắt mấy cái.

"Đúng vậy, em không tin à?" Khóe miệng anh mang theo ý cười.

Kiều Vũ Tâm mặt đỏ bừng, lúng ta lúng túng nói: "Em không biết anh biết làm bữa sáng..."

"Ngoài mấy món này, anh còn biết nấu mì với hải sản, trứng xào, cơm rang vân vân."

"A..." Kiều Vũ Tâm gật gật đầu.

Ở chung với anh mấy năm nay, cô đã sớm hình thành thói quen chăm sóc anh, "Hầu hạ" giống như một đại lão gia, thẳng cho tới hôm nay mới biết được anh cũng biết làm thức ăn.

Tròn mắt nhìn đồ ăn đầy ắp trên khay, Kiều Vũ Tâm cảm thấy mới lạ, trong đầu vẫn còn đang tiêu hóa tin tức này, bỗng nhiên, một miếng bánh mì đã phết dầu tây được đưa đến bên môi cô.

"Há miệng nào." Nghiêm Duẫn Thần nhẹ giọng ra mệnh lệnh.

"Ách, em tự mình ăn được mà, ưm --" Kiều Vũ Tâm đỏ mặt từ trong drap đang phủ kín thân người trần trụi giờ ra cánh tay mềm nhũn, đang muốn cầm miếng bánh mì, Nghiêm Duẫn Thần đã thừa dịp khi cô mở miệng nói chuyện, nhét bánh mìnào vào trong miệng cô.

"Tôi qua em bị anh làm mệt muốn chết rồi, chắc chắn toàn thân đau nhức, để anh dứt cho em ăn." Anh nói rất tự nhiên, mặt không đỏ, hơi thở không loạn.

Sau khi nghe hiểu được ý của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiều Vũ Tâm liền đỏ bừng, nhiệt độ nóng bỏng trên khuôn mặt tăng lên đột ngột, đôi môi hồng cong lên, cũng không biết nên nói gì.

"Anh... Anh... Em, em mới không có."

"Không có gì?" Nghiêm Duẫn Thần nhú mày, lại dứt cô ăn tiếp một miếng bánh mì, "Là không bị anh làm mệt chết? Hay toàn thân không đau nhức?"

"Anh anh... Em không thích nghe anh nói!" Vội ôm lấy tấm drap trước ngực, cô xấu hổ xoay mặt.

Nghiêm Duẫn Thần khẽ nở nụ cười, cuối cùng cũng tốt bụng không khi dễ cô nữa, bùng ly nước chanh để gần sát đôi môi đỏ mọng đang cong lên của cô, nhẹ giọng dỗ dành: "Ngoan, uống thêm một chút nào."

Kiều Vũ Tâm không có cách để giận anh lâu, hướng chỉ, người đàn ông này lại còn ôn nhu khuyên dỗ cô như thế, làm hồ nước phẳng lặng trong lòng cô khẽ gợn sóng.

Cô liếc mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh một cái, rốt cục khẽ mở đôi môi đỏ mọng, để anh đem ly nước trái cây kia từ từ dứt vào trong miệng.

"Uống ngon không?" Anh hỏi.

"Ngon..." Cô ngượng ngùng gật đầu, thò tay vào trong khay cầm lấy một miếng bánh mì khác, cũng dứt vào môi anh.

Nghiêm Duẫn Thần ngoan ngoãn há miệng cắn đồ ăn trong tay cô, nhưng ánh mắt vẫn cùng cô quán quýt không rời, giống như bị anh nuốt vào trong bụng không phải bánh mì, mà là cô.

Không khí ái muội càng ngày càng đậm, cùng với mùi thức ăn cùng hương cà phê, có loại ám áp lại làm cho lòng người rung động, cảm giác nhẹ nhàng lan tràn.

Anh ăn luôn miếng cuối cùng, đầu lưỡi vurun về phía trước tìm tòi, ngậm lấy đầu ngón tay mượt mà của cô, nhẹ nhàng mút.

Kiều Vũ Tâm rung động trong lòng, vội vàng cắn môi, sợ sẽ phát ra thanh âm rên rỉ làm cho mình đỏ bừng mặt.

"Anh đừng như vậy..." Cô rút ngón tay lại, giấy tiếp theo, bàn tay nhỏ bé lại bị bàn tay thô kệch của anh nắm chặt lại.

Nghiêm Duẫn Thần cười như không cười nhử mảy, thấp giọng hỏi: "Em không biết à, khóe miệng em dính một giọt nước trái cây?"

Kiều Vũ Tâm còn chưa kịp phản ứng, thì anh đã nghiêng người về phía trước, dùng đầu lưỡi liếm đi giọt nước trái cây trên miệng của cô, thuận đường chiêm lĩnh đôi môi đỏ tươi non mềm ấy, tinh tế nhấm nháp ngọt ngào của cô.

"Ừm... Duẫn Thần..." Kiều Vũ Tâm mơ màng gọi, trong nháy mắt liền bị anh đẩy lên dục hỏa, chủ động hôn đáp lại anh, cùng anh nóng bỏng dây dưa.

Nụ hôn này kéo dài thật lâu, dần dần từ hôn sâu chuyển thành khẽ chạm

Nghiêm Duẫn Thần tựa vào cái trán nhắn mịn của cô điều chỉnh hơi thở, đôi mắt sâu thẳm thật gần, thật gần như muốn tiến vào đôi mắt trong suốt như mặt nước hồ mùa thu của cô, dường như muốn mê hoặc linh hồn cô.

Kiều Vũ Tâm cũng thờ hồn hển, mất rất nhiều sức lực mới gọi về lý trí. Nếu hai người lại tiếp tục trên giường lớn vành tai và tóc mai chạm với nhau, vậy cũng quá... Quá sa đọa nha! Nghĩ nghĩ, mặt cô lại đột nhiên đỏ hồng.

"Anh... Em có chuyện muốn hỏi anh... Vì sao anh lại biết em đi làm ở chỗ nào?" Cô bỗng dưng nhớ lại chuyện này. Ngày hôm qua khi ở đại sảnh công ty nhìn thấy anh, trong lòng cô rất kinh ngạc!

Ánh mắt Nghiêm Duẫn Thần híp lại, trầm mặc vài giây mới nói: "Chuyện mà anh muốn biết, đương nhiên có người giúp anh tìm hiểu."

Trên thực tế, trước đây rất lâu anh đã sắp xếp người đáng tin cậy âm thầm bảo vệ cô, bởi vì khi anh "nhận nhiệm vụ" không thể ở bên cạnh cô, đương nhiên phải có người thay anh bảo hộ cô, đồng thời, cũng thuận tiện giám thị sinh hoạt của cô.

Bất quá, chuyện có liên quan đến sự thật như thế, anh cũng không định nói cho cô biết.

Nghe vậy, Kiều Vũ Tâm sừng sốt, muốn hỏi tiếp thì cảm thấy mờ mịt. Cô trừng mắt nhìn, cánh môi cong lên, đột nhiên nói: "Em muốn nói với anh là..... Em, em nhất định phải đi làm, em sẽ không từ chức ..."

Ánh mắt Nghiêm Duẫn Thần lại híp lại, thoáng lui khỏi trán của cô.

Thấy anh không nói gì, trong lòng Kiều Vũ Tâm âm thầm ra lệnh cho mình phải dừng cảm lên.

Cô muốn học tự lập nha!

Sau khi hai người ở chung, cô luôn dùng tiền của anh, ngay cả học đại học cũng là Duẫn Thần chi trả cho cô, trước kia anh không cho phép cô đi làm, nói là sợ cô chậm trễ việc học, nay cô đã tốt nghiệp, anh hẳn là không có lý do gì phản đối cô đi ra ngoài làm việc chứ?

Kiều Vũ Tâm thờ sâu, còn nói: "Em không muốn làm một người vô dụng, tuy rằng em không có sự nghiệp gì hết, nhưng có thể đi ra ngoài trải nghiệm, quen biết thêm một số bạn bè. Không phải tốt lắm sao?"

Chết tiệt, anh chính là không muốn để cho cô ra xã hội, quen biết nhiều bạn bè! Nghiêm Duẫn Thần ích kỷ nghĩ, nhưng anh cũng hiểu được, nếu cứ rần rần muốn cô nghỉ việc, ngoan ngoãn ở trong nhà, có lẽ cô sẽ thỏa hiệp, nhưng nhất định cô sẽ không vui.

Cô nhất định sẽ khóc, nếu vậy trái tim của anh giống như có hơn mười mũi dao cắm vào, đau đến muốn nổ tung.

Anh đau lòng khi thấy cô khóc, lại thường xuyên chọc cô khóc, nói đi nói lại, người xấu xa nhất chính là mình, chẳng lẽ anh thật có thể giam cầm cô cả đời?

"Duẫn Thần..." Kiều Vũ Tâm gọi anh, bộ dáng vô cùng đáng thương.

Anh thở dài, sau đó bất động thanh sắc mở miệng, "Em sẽ cam đoan ngoan ngoãn, cho dù sau khi tan tằm, cũng sẽ không cùng đồng nghiệp đi chơi đến nửa đêm, sẽ đứng giờ về nhà?"

Nghe thấy anh có vẻ như đã dao động, khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiều Vũ Tâm tỏa sáng, gật đầu như gãi tai: "Em nhất định sẽ thật ngoan ngoãn."

"Em còn phải cam đoan, nếu tên kia lại đi tìm em, em tuyệt đối không được để ý đến hắn?"

Kiều Vũ Tâm giật mình, trong chốc lát mới hiểu được anh chỉ là Phó Chính Vũ, vội vàng nói: "Phó tiên sinh là anh họ của Nhà Quân, lần trước là vì Nhã

Quần hện em ăn com, Phó tiên sinh cũng tình cờ có mặt, chúng em mới quen nhau, em và anh ta... Chúng em thật sự không có gì."

Cô không muốn anh hiểu lầm, nhưng mà... Lòng của cô, anh còn không rõ sao?

"Anh không phân tốt xấu liền đánh người ta, anh, điểm này anh thực không đúng."

"Đánh hấn thì sao?! Ai bảo hấn thích em." Nghiêm Duẩn Thần bữu môi, giọng nói đầy mùi giấm chua.

Kiều Vũ Tâm lại ngẩn ra, hai gò má nóng lên, trái tim đập mạnh, anh là đang ghen sao? A... Cô thể nhưng cảm thấy bộ dáng bốc đồng của anh thật hấp dẫn người khác...

Lén lút, cô cầm bàn tay to lớn Nghiêm Duẩn Thần, gáy ngọc cúi xuống có chút nhu nhược, làm người đau lòng, mãi đến khi xác định mình đã hoàn toàn khiến cho anh chú ý, cô mới ôn nhu nói: "Anh ta thích em.. Em không quan tâm, đó là chuyện của anh ta. Huống chi... Em đã có người đàn ông mà em yêu thích, chẳng lẽ anh còn không rõ ràng sao?"

Nghiêm Duẩn Thần bị cô gái nhỏ trước mắt đưa anh vào lưới tình đầy ngọt ngào, anh nhìn cô không chớp mắt, trái tim bên ngực trái bỗng nhiên cấp tốc tăng mạnh.

Gầm nhẹ một tiếng, anh đột nhiên ôm cô, đem tấm drap vương mắt trên người cô kéo ra.

Kiều Vũ Tâm kinh hô, "Duẩn Thần! Anh cẩn thận... A... Anh làm đổ sữa tươi rồi!" Còn làm ướt hết người cô nữa chứ, Nghiêm Duẩn Thần khàn khàn cười, áp đảo cô ở trên giường. "Không sao, đồ rồi, dù sao anh cũng sẽ liếm hết sạch."

Cô then thùng toàn thân phỉm hồng, giống như một con tôm luộc. "Anh... Tối hôm qua còn muốn không đủ ư?"

Ông trời ạ, vì sao cô cảm thấy mình giống như một dâm phụ? Anh chỉ dùng ánh mắt đảo qua thân thể của cô, hai chân cô liền như nhũn ra, không có một chút sức lực.

Nghiêm Duẩn Thần để môi trên môi cô cười nhẹ, anh không trả lời câu hỏi của cô, chỉ chuyên chú yêu cô.

Dùng sức, yêu cô...

Bạn đang đọc truyện *Giai Nhân Ôn Nhu Của Hắc Báo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 5

Có được sự đồng ý của Nghiêm Duẩn Thần, mấy ngày nay Kiều Vũ Tâm đi làm tâm tình thực rất tốt.

Cô cùng các đồng nghiệp ở chung với nhau rất hòa hợp, vợ chồng giám đốc cũng thích cô, hơn nữa điều làm cô vui nhất, đó là người đàn ông cô yêu mến đã thỏa hiệp, cho dù lúc trước trong lòng có nhiều ủy khuất, cũng tự nhiên vì vậy tan dần.

"Vũ Tâm, lần này thật vất vả mới giành được quyền làm đại lý cho sản phẩm mới của Đức, lợi nhuận cao lắm đó, giám đốc khó có được một lần mời mọi người đến khách sạn Nhật năm sao ăn com, sao cậu lại vội vã trở về?" Đồng nghiệp Tiểu Chu từ phòng ăn trong khách sạn cao cấp đuổi theo chạy ra, một tay nắm lấy Kiều Vũ Tâm, một tay giữ chặt thắt lưng nhỏ bên dưới chiếc áo khoác mỏng của cô, còn cố ý cong đôi môi đỏ mọng ăn vạ. "Mặc kệ! Mỗi lần ra ngoài chơi, cậu không phải thích ngồi bất động, thì chính là 'bỏ trốn' trước, cậu rút cuộc vội về nhà làm gì thế?!"

Kiều Vũ Tâm ôn nhu thở dài, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, khẽ nói: "Các cậu chơi vui vẻ là được rồi, tớ đã hứa với một người, không thể đi chơi quá muộn." Trên thực tế, đi ra ngoài cùng mọi người ăn com vui vẻ thì không sao, cô chỉ sợ một lát nữa mọi người còn muốn tiếp tục đi ktv ca hát, khiêu vũ, cô đối với loại hoạt động này thật là "xin miễn thứ cho kẻ bất tài".

Huống chi, người đàn ông cô thương nói không chừng đang ở trong nhà chờ cô.

Vài ngày nay anh vẫn ở lại Đài Loan, không ra nước ngoài công tác, cô thích được ở chung dưới một mái nhà với anh, cho dù chỉ là ăn một bữa com vô cùng đơn giản, cùng nhau xem tivi, phim nhựa hoặc là nghe nhạc, cô đã cảm thấy rất hạnh phúc.

Cô hiểu được, điều có thể làm cô vui vẻ hạnh phúc thực ra vô cùng đơn giản, có thể được dựa vào anh, an tĩnh sống, ở trong cuộc sống đơn giản cảm nhận cảm tình sâu sắc, như vậy là đủ rồi.

Tiểu Chu không chịu buông tay, dẫn cô đi thẳng đến đại sảnh khách sạn, hắc hắc cười. "Cậu nói 'Người ta', có phải chính là bạn trai mà cậu quý mến hay không? Thì ra cậu đã sớm là hoa đã có chủ, làm sao phải giữ bí mật như vậy? Tớ còn muốn giới thiệu cho cậu một người đàn ông tốt nha!"

Kiều Vũ Tâm đỏ ửng cả khuôn mặt, mím môi mỉm cười.

Tiểu Chu còn nói: "Cậu không nói lời nào liền chứng tỏ tớ nói đúng rồi nhá! Ha ha a... Vũ Tâm, lần tới cậu nhớ dẫn bạn trai đi cùng, cho mọi người nhận thức nhau một chút, không phải tốt hơn sao?"

"À... Anh ấy không thích chỗ đông người." Nhớ tới Nghiêm Duẩn Thần, trong lòng cô dâng lên một trận nhộn nhạo, cả khuôn mặt xinh đẹp mang theo phong thái mê người. "Tiểu Chu, tớ thật sự phải đi rồi, tớ sợ anh ấy sẽ lo lắng."

"Tiểu thư à, cậu thật sự bị người đàn ông kia quán quá chặt rồi, như vậy không tốt lắm đâu!" Tuy rằng nói như vậy, Tiểu Chu vẫn thực thức thò buông "móng vuốt" ra.

Nghe vậy, Kiều Vũ Tâm vẫn khẽ mỉm cười, trêu ghẹo nói: "Mau trở lại chỗ ngồi đi, hôm nay giám đốc chọn rất nhiều đồ ăn ngon, cậu đi ra lâu như vậy, các món ăn ngon đều bị cướp sạch đấy."

Tiểu Chu như ở trong mộng sức tỉnh, quang quác kêu to: "Đứng rồi aaaa! Mau mau mau, tớ phải trở về cố thủ vị trí, cậu đi đường cẩn thận nhé, bye bye!"

"Bye." Nhìn Tiểu Chu tràn đầy sức sống vọt vào trong, Kiều Vũ Tâm không khỏi bật cười lắc đầu.

Thu hồi tầm mắt, cô đi thẳng ra hướng cửa lớn, vừa đi vừa từ trong túi lấy điện thoại di động ra, muốn gọi điện thoại cho Nghiêm Duẩn Thần, hỏi thử anh ấy đang ở đâu? Đã ăn cơm chiều hay chưa? Có cần cô đến siêu thị mua một chút nguyên liệu nấu ăn trở về hay không?

Trong đầu nghĩ tới một số việc vụn vặt đó, khẽ mỉm cười môi chỉ có chính mình mới biết được ý cười, đột nhiên, một cơn gió thoảng mang theo hơi thở nam tính quen thuộc từ phía đối diện mà đến, trong lòng cô ngẩn ra, theo phản xạ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Đập vào mắt, Kiều Vũ Tâm nhất thời sững sờ ở tại chỗ.

Là anh ấy. Nghiêm Duẩn Thần trong bộ tây trang trắng thớm, quần áo cắt may vừa người càng làm nổi bật vóc dáng của anh, sợi tóc đen như mực được chải chuốt cẩn thận ôm sát phía sau đầu, làm lộ ra khuôn mặt anh tuấn hào phóng.

Anh trầm ổn đi tới, trong khuỷu tay bên trái dẫn theo một cô gái diễm lệ mê người, người kia mặc lễ phục dạ hội đồng bộ với bộ Âu phục trên người anh, lộ ra bờ vai trắng mịn, mái tóc dài bay bay động lòng người, hai người tạo hình phối hợp vô cùng hoàn mỹ, quả thực là một đôi kim đồng ngọc nữ.

Kiều Vũ Tâm giống như đã quên nên hô hấp như thế nào, ngay cả nói cũng nói không được, chỉ ngây ngốc nhìn bọn họ đi từng bước một đến gần, trong đầu hỗn loạn --

Người con gái xinh đẹp kia là ai?!

Vì sao bọn họ thân mật như thế?!

Anh... Anh dẫn người ta đến khách sạn làm cái gì?!

Nghiêm Duẩn Thần dẫn theo bạn gái xinh đẹp, mặt không chút thay đổi liếc mắt nhìn Kiều Vũ Tâm một cái, giống như đối mặt với một người xa lạ từ bên cạnh cô bước qua.

"Duẩn..." Kiều Vũ Tâm quay đầu lại muốn kêu anh, nhưng khi nhìn thấy anh ôn nhu giúp đỡ bạn gái bên cạnh, không biết tại sao cô lại gọi không ra khỏi miệng, chỉ cảm thấy trái tim đau quá.

Người con gái xinh đẹp kia bỗng nhiên dừng bước, có chút nghi hoặc quay đầu, nhìn Kiều Vũ Tâm sắc mặt tái nhợt, lại theo ánh mắt của cô nhìn về phía Nghiêm Duẩn Thần bên cạnh, khẽ hé đôi môi đỏ mọng hỏi: "Thần, hai người quen nhau sao? Sao cô ấy cứ mãi nhìn anh?"

Nghiêm Duẩn Thần khẽ nhếch môi mỉm cười. "Anh không biết cô ta."

"Phải không?" Cô gái xinh đẹp khẽ cong đôi môi đỏ mọng, như là đang ghen. "Đàn ông các người là tệ nhất, nói không chừng anh và cô ấy thực sự có cái gì, bây giờ thì đương nhiên không chịu thừa nhận rồi."

"Đừng cáu kỉnh, có em, anh còn có thể để ý người con gái nào khác sao?" Giọng điệu của anh vô cùng cưng chiều, ngũ quan lạnh lùng nghiêm nghị bởi vì ý cười dịu dàng mà mềm hoá, vươn tay cưng chiều mà nheo nheo cảm của cô ấy, "Bé ngoan, chúng ta vào thôi, đừng để ý cô ta nữa."

"Vâng." Cô gái xinh đẹp yêu kiều nở nụ cười, cô ý vô tình lấy ánh mắt thị uy kiểm soát cái liếc nhìn Kiều Vũ Tâm một cái, thế này mới ôm cánh tay Nghiêm Duẩn Thần một lần nữa, cùng anh đi về hướng quầy khách sạn.

Kiều Vũ Tâm không hiểu được vì sao mình còn không chạy đi? Hoặc là hai chân của cô đã mọc rễ rồi, bị đóng đinh gất gao trên mặt đất không thể động đậy.

Ánh mắt của cô không tự chủ được đuổi theo đôi nam nữ kia, tận mắt thấy bọn họ đi tới quầy lễ tân xem số phòng được ghi trên thẻ từ, sau đó họ đi vào trong thang máy, rốt cục biến mất ở trước mắt cô.

Vì sao... Vì sao... Thì ra anh thích là người khác sao? Cô lại còn ngây ngốc nghĩ rằng... Có lẽ, anh cũng từng có một chút thích cô, thậm chí có một

chút... Yêu cô.

Trái tim cô rất đau, đau đến mức không thể hô hấp. Con người vì sao phải có cảm giác?! Giờ này khắc này, cô có thể không cần cảm nhận gì hết, không cần biết gì hết, không cần quan tâm gì nữa cả. ...

"Tiểu thư, cô làm sao vậy? Tiểu thư? Tiểu thư?! Cô có nghe thấy tôi gọi cô không?! Sắc mặt của cô tái quá! Tiểu thư -- "

Bên tai liên tiếp truyền đến tiếng kêu to, rốt cục Kiều Vũ Tâm cũng phục hồi tâm thần, cô nhìn nhân viên bảo vệ khách sạn đứng ở trước mặt, suy yếu cười cười, lại không biết nụ cười kia vô cùng thống khổ, vừa thấy đã thương lòng.

Nhân viên bảo vệ quan tâm hỏi: "Có phải cô không thoải mái hay không? Tôi gọi một nhân viên phục vụ đưa cô đến bệnh viện nhé? Hay là gọi điện thoại cho người trong nhà của cô, tôi giúp cô tìm người lại đây?"

Người nhà... Cô làm sao còn có người nhà? Mà người đàn ông cô yêu thương lúc này đang ôm một người phụ nữ khác, còn xem cô trở như người xa lạ, muốn cô đi đâu tìm người nhà đây?

Kiều Vũ Tâm mơ mơ màng màng nghĩ, lắc lắc đầu.

"Cám ơn anh, tôi không sao..." Chỉ là tan nát cõi lòng thôi, có thể có chuyện gì chứ?

Cô lại một lần nữa nhẹ giọng nói lời cảm ơn, bước chân nhẹ hẫng đi ra cửa lớn. Lúc này, bên ngoài khách sạn có một trận mưa phùn nhỏ, cô không mang ô, cũng không định kêu taxi, cứ như vậy đi trong làn mưa, tùy ý để cho mưa bụi dính đầy trên tóc và quần áo của cô, để mặc khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đầm lạnh lẽo.

Cô không biết mình có phải đang khóc hay không, hốc mắt đau rát, tầm mắt càng ngày càng mờ hồ, là nước mắt. Hay là mưa rơi vào trong mắt?

Cô không biết... Có lẽ, chúng nó đã quện vào nhau, không thể phân biệt được nữa...

Ngồi ở đu dây trong công viên hồi lâu, Kiều Vũ Tâm theo bản năng đứng đưa hai chân, trong cơn mưa phùn bay tán loạn trước trước sau sau nhẹ nhàng lay động bàn đu dây.

Toàn thân cô ướt đầm, sợi tóc dính trên má, trên trán, cô cảm nhận được cơn rét lạnh, lại vì hỗn loạn trong lòng mà không muốn tìm nơi tránh mưa.

Tối nay, cô không trở về nơi mà cô cùng anh đã chung sống, bởi vì đột nhiên, cô phát hiện bản thân không có tư cách yêu cầu anh cái gì.

Nói thương anh, cũng là tình cảm đơn phương của cô, anh chỉ là bị động nhận lấy mà thôi, anh chưa bao giờ cho cô bất kỳ hứa hẹn gì, quan hệ giữa bọn họ kỳ thật thân mật nhưng lại xa cách, vừa thân thiết lại vừa hờ hững, cô không thể ngăn cản anh yêu ai, cũng không có quyền lợi như thế.

Đã đến lúc nên tỉnh lại rồi sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn gục xuống, lòng chua xót, cảm giác tất cả tinh thần của cô đều quặn đau, cô cắn môi, cắn rất dùng sức, giống như muốn cho bản thân đau đến tỉnh lại.

Bỗng nhiên --

"Chết tiệt, em phát điên cái gì thế này?!" Tiếng nói đầy tức giận khó đè nén bùng nổ ở trong mưa đêm.

Kiều Vũ Tâm còn chưa kịp ngước mặt lên để thấy rõ đối phương, thân mình đang run rẩy lập tức bị ôm vào trong một bờ ngực ấm áp, cô nghĩ được hơi thở quen thuộc chỉ có trên người anh ta.

Nghiêm Duẫn Thần quả thực không thể tin được anh nhìn thấy cái gì.

Người phụ nữ này thế nhưng có nhà lại không về, trời đang mưa còn chạy đến công viên chơi đu dây?! Chẳng lẽ... Tại vì tình huống ở đại sảnh khách sạn mấy giờ trước?!

Sở dĩ lúc ấy anh phải làm như vậy cũng là... Cũng là bất đắc dĩ! Anh quyến rũ người phụ nữ diêm lệ kia, cũng bởi vì một nhiệm vụ anh mới tiếp nhận.

Người phụ nữ kia tên là Tô An An, là trợ lý được lão đại trong chính trị đặc biệt coi trọng.

Người mua lúc này đây không cần anh động đao động súng, chỉ cần anh nghĩ cách thu thập chứng cứ chứng minh vị lão đại kia có liên quan đến các vụ án lừa đảo, thu nhận tiền hối lộ là được.

Tối nay sở dĩ anh và Tô An An cùng nhau xuất hiện ở khách sạn, là vì vị đại lão kia bí mật thuê một gian phòng tổng thống, lên chiều dài không ít người có thể lực lớn, anh lấy được sự tin nhiệm của Tô An An, cũng thành công làm cho cô rơi vào trong "Mỹ nam kế", đêm nay mới có thể

thuận lợi lẫn vào nơi bọn họ gặp gỡ, lấy được tư liệu anh cần.

Buổi chiều hôm nay, Kiều Vũ Tâm từng gọi điện thoại cho anh, nói đêm nay sẽ cùng với đồng nghiệp trong công ty liên hoan, còn cam đoan với anh nhất định sẽ về nhà sớm. Nhưng do sai sót ngẫu nhiên, hai người lại gặp nhau ở cùng một khách sạn, còn đề cô bắt gặp được.

Lúc ấy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch làm cho cả người anh cảm thấy không thích hợp, như thế nào cũng không an tâm, thật vất vả tránh được Tô An An, anh lập tức dừng đi động liên lạc người mà mỗi khi anh nhận nhiệm vụ, đều đã thay anh âm thầm bảo vệ Kiều Vũ Tâm, nhờ đối phương lại hỗ trợ.

Không nghĩ tới...

Ôm thân mình ẩm ướt của Kiều Vũ Tâm, Nghiêm Duẩn Thần vừa tức lại vừa đau lòng, ném chiếc ô trong tay, anh nhanh chóng cởi áo khoác của mình bọc người cô lại, ôm cô đi về nhà.

Kiều Vũ Tâm im lặng lạ thường, vui người ở trong lòng anh khẽ cau mày, không ngờ lông mi khẽ run, đôi môi gần như không còn chút máu run nhè nhẹ.

Ôm cô vào trong xe đang đỗ trong công viên, Nghiêm Duẩn Thần cẩn thận giúp cô cài dây an toàn, lập tức từ ghế sau mang tới một cái khăn lông sạch sẽ, lau mái tóc ướt sũng tóc của cô.

Dáng vẻ ngoan ngoãn lạ thường của cô làm cho anh kinh hãi, sau khi cẩn thận giúp cô lấy lại độ ấm, anh ngồi vào chỗ tay lái khởi động xe, lấy tốc độ nhanh nhất quay về chỗ ở --

Ước chừng 20 phút qua đi, Nghiêm Duẩn Thần chạy xe vào trong gara rồi dừng lại, tắt động cơ, lập tức xuống xe vòng qua bên kia, khom người ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt Kiều Vũ Tâm.

"Vũ Tâm... Thức dậy nào, muốn ngủ chờ tắm nước nóng xong hãy ngủ tiếp." Anh gọi người trong lòng, trái tim quặn đau không thôi. Thân người cô nhẹ hẫng gần như không cảm nhận được sức nặng, lại tái nhợt làm cho trong lòng anh dâng lên cảm giác tội ác cùng cực.

Cô giống như một con búp bê không còn sức sống, cả người ướt đầm, nhắm chặt đôi mắt làm cho Nghiêm Duẩn Thần đoán không ra cô rốt cuộc là tỉnh, hay là đang ngủ?

Anh cũng quan không được nhiều như vậy .

Ôm cô lên đến phòng ngủ chính ở lầu ba, Nghiêm Duẩn Thần trực tiếp ôm cô vào trong phòng tắm.

Anh đặt Kiều Vũ Tâm vào trong bồn tắm mát xa lớn, mở vòi hoa sen phía trên, điều chỉnh nhiệt độ nước thích hợp, để nước ấm ào ào chảy xuống.

Xoay người lại, anh bắt đầu động thủ cởi bỏ đi quần áo trên người Kiều Vũ Tâm, cởi áo khoác vừa mới dùng để bao lấy thân thể của cô ra, ngón tay tiếp tục bận rộn cởi bỏ móc gài trên áo.

"Không cần..." Khi đầu ngón tay anh đụng chạm đến da thịt non mềm trước ngực cô, cả người Kiều Vũ Tâm run lên, bỗng nhiên đưa tay lên giữ chặt vật áo trước ngực của mình.

"Vũ Tâm?"

"Không nên đụng em, không cần..." Cô ưu thương lắm lắm, đôi mắt khẽ nhếch lên, bên trong chứa đựng sự quật cường.

Đôi bàn tay to lớn mà ấm áp kia sau khi đụng chạm qua người phụ nữ khác, thì đừng chạm vào cô... Cô sẽ chịu không nổi, ít nhất giờ này khắc này, cô không có biện pháp giả vờ như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Nghiêm Duẩn Thần cảm giác bản thân giống như bị người ta đánh mạnh một quyền.

Anh biết Kiều Vũ Tâm hiểu lầm, muốn giải thích, nhưng sự việc này bao gồm rất nhiều bí mật, anh vẫn không muốn để cho cô biết những việc đó, thế giới của cô tốt đẹp hòa bình, không giống của anh tràn ngập máu tươi cùng bạo lực, anh không hy vọng kéo một người vô tội như cô vào trong vùng lầy này.

Mở miệng, anh trầm thấp nói: "Em phải làm ấm cơ thể lên đã, ngâm nước ấm sẽ làm cho em cảm thấy thoải mái hơn."

"Em không muốn... Em không muốn ở trong này..." Kiều Vũ Tâm lắc đầu, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Anh không xác định cô có hoàn toàn thanh tỉnh hay không, nhưng mặc kệ như thế nào, hiện tại toàn thân cô lạnh phát run, sắc mặt rất xấu, anh tuyệt đối không có khả năng để mặc cô bước bình.

"Em không thể đi đâu hết." Anh không cho phép thương lượng bỏ lại một câu, mặc kệ kháng nghị của cô, ngón tay lại một lần nữa cởi quần áo của cô.

"Không cần!" Kiều Vũ Tâm cố chấp đứng lên, dùng tay đẩy anh ra.

"Vũ Tâm, nghe lời!" Khẩu khí của anh ác liệt, bởi vì anh đang rất lo lắng cho cô.

"Không nên đụng vào em! Tránh ra, tránh ra -- Em không cần, không cần... Hu hu..." Kiều Vũ Tâm vừa kêu gào vừa khóc lóc, liều mạng đánh vào anh chỉ muốn thoát khỏi người đàn ông này.

Đau lòng rốt cuộc đến khi nào thì mới có thể chấm dứt?!

Cô khăn cầu không ngừng, không ngừng mà khăn cầu, vì sao đau đớn như thế không giảm mà còn gia tăng, còn muốn tra tấn cô hết lần này đến lần khác?!

Nghiêm Duẫn Thần lần đầu tiên nhìn thấy cô như vậy, đầu tiên là thất hồn lạc phách, giống như bị dấn vật mất hết sức sống, tiếp theo lại giống như mất hết lý trí, bài xích sự đụng chạm của anh, cự tuyệt sự gần gũi của anh... Anh không thể chịu đựng được loại tình huống này, giống như một món đồ trân quý từ trong tay anh mất đi, vĩnh viễn cũng không tìm trở lại.

"Vũ Tâm, dừng lại! Em sẽ làm bản thân bị thương!"

"Tránh ra -- "

Anh làm sao có thể tránh ra?! Nghiêm Duẫn Thần đau lòng nghiêng người ôm lấy thân thể cô, cùng cô bước vào trong bồn tắm lớn.

Nước ấm lập tức liền làm ấm thân thể hai người. Bốn phía dần dần bị phủ kín bởi hơi nước, cũng khiến bầu không khí lúc này có chút mập mờ ái muội.

Nghiêm Duẫn Thần không chút suy nghĩ cúi xuống, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nói ra lời kháng cự kia.

Anh hôn chuyên chú như thế, đầu lưỡi ấm áp nhân cơ hội tiến vào miệng cô, dây dưa cùng cái lưỡi đình hương, hút lấy nước bọt thơm ngọt của cô, sử dụng hết tất cả mị lực dụ dỗ cô.

"Ưm ưm... Không..." Bộ ngực Kiều Vũ Tâm phập phồng không thôi, ở dưới thân anh vô lực gãy dựa, nước mắt vẫn rơi không ngừng.

Bỗng nhiên, cô quyết tâm, hàm răng dùng sức cắn một cái, Nghiêm Duẫn Thần chẳng buồn rên một tiếng, đôi môi mỏng vẫn cắn bó giằng co ở trên miệng cô, cố chấp không muốn thả lỏng.

Đôi mắt thâm thúy ở rất gần, rất mong mỏi được tiến vào trong đôi mắt mênh mông mờ sương xinh đẹp của cô, không hề chớp mắt, tựa như muốn mượn cơ hội này để nhìn thật sâu vào mắt cô, để cô hiểu được quyết tâm của anh.

Bị cô cắn, miệng vết thương lặng lẽ chảy máu, mùi vị mặn mặn lập tức từ đầu lưỡi hai người chảy vào trong yết hầu.

Kiều Vũ Tâm cảm nhận rất rõ mùi máu tươi của anh, trái tim cô co rút, đau đớn như bị xé rách, một sự ưu thương cùng tuyệt vọng khó diễn tả bằng lời nháy mắt bắt lấy cô.

Cô không nỡ làm anh bị thương! Cắn anh bị thương, cô còn đau hơn cả anh... Yêu một người phải chịu đựng sự thống khổ như vậy sao? Cô có thể buông tay hay không? Có thể hay không...

Âm thanh nức nở, cô rốt cục nói lòng hàm răng, Nghiêm Duẫn Thần cảm nhận được sự hàng phục của cô, kích thích ở trong máu lên vào, hôn cô càng sâu.

"Vũ Tâm... Anh muốn cho em ấm áp, bốc cháy vì anh..."

Vốn dĩ, anh không tính ở giờ khắc này muốn cô, vừa mới bắt đầu ôn hòa ôm hôn chỉ là vì ngăn cô tiếp tục thương tổn chính mình, nhưng dục vọng như ngọn lửa hoang dại không thể kiềm chế được cháy lan ra đồng cỏ, càng không thể vãn hồi, anh vô cùng khát vọng tiến vào trong thân thể mềm mại của cô, tại nơi thần bí kia hoàn toàn phóng thích bản thân.

Kiều Vũ Tâm dưới sự âu yếm của anh phát ra tiếng rên rỉ, quần áo của cô từng cái từng cái rời khỏi thân thể, rơi xuống gạch men màu trắng, thân thể trắng nõn nhuộm ánh hồng mê người rất nhanh hiện ra ở trước mắt anh, như món quà trân quý mặc cho anh thưởng thức nhắm nháp.

Nghiêm Duẫn Thần nửa quỳ lên, lấy tốc độ nhanh nhất cởi bỏ hết những trở ngại trên người, thân thể nam tính thon dài cường tráng trần trụi hiện ra ở trước mặt cô, trung tâm dục vọng sớm đã thức tỉnh, ngang nhiên đứng thẳng ở giữa hai chân. Cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiều Vũ Tâm đỏ hồng, đôi mi thanh tú của cô từ đầu đến giờ vẫn khẽ nhú lại, nước ả đã dâng tới ngực của cô, toàn thân cô nóng lên không thôi.

"Nơi này của em mềm mại lại cứng rắn như thế..." Anh thấp giọng lầm bầm, bàn tay thô to đầy vết chai sạn ôm lấy cô, theo làn nước gợn khẽ chạm vào bầu ngực sữa xinh đẹp, chậm rãi xoa nắn.

"Ưm ồ..." Cô thờ hào hển, một bàn tay nhỏ bé giữ lấy cánh tay của anh, vốn định cự tuyệt sự xâm phạm của anh, đến cuối cùng lại bất lực giữ chặt lấy anh.

Nghiêm Duẫn Thần dường như biết được nội tâm cô đang gãy dựa, lảng lảng tác động, bàn tay to đã lén lút tiến vào trong nước tìm kiếm thân thể mềm mại của cô.

"Còn có nơi này..." Tay anh vô cùng tà ác tiến vào giữa hai chân cô, phủ lên khu rừng rậm nữ tính, cực kì chuẩn xác tìm được u kinh ngọt ngào, một ngón tay chậm rãi xâm nhập, "Chật như vậy, nóng như vậy..."

Ngón tay anh bắt đầu co rút, làm ra từng trận sóng nước, cũng làm cho đôi môi đỏ tươi của Kiều Vũ Tâm phát ra tiếng ngâm khẽ yêu kiều. "Nói em muốn anh, Vũ Tâm... Nói đi, nói em muốn anh giữ lấy em, chân chính giữ lấy em."



Ngón tay anh đột nhiên rút khỏi cơ thể cô, một loại trống rỗng đáng sợ lập tức dâng lên, Kiều Vũ Tâm nức nở, cảm thấy giống như có trăm ngàn con kiến đang gặm cắn bên dưới da thịt của cô, làm cho cô vừa đau lại vừa ngứa, như thể nào cũng không thể thỏa mãn.

"Không..." Cô lắc đầu, nước mắt không ngừng chảy xuống.

"Em muốn, em rõ ràng khát vọng tất cả điều này, còn muốn tránh né sao?" Nghiêm Duẫn Thần trêu chọc thân thể của cô, lại cố ý tránh đi chỗ mẫn cảm nhất, làm cho cô khó chịu ở dưới thân anh, ở trong nước ấm vụn vụn.

"Hu hu... Anh, anh đáng giận... Hu hu..." Kiều Vũ Tâm đáng thương lên án.

Nghiêm Duẫn Thần không nói, chỉ chuyên chú đốt lửa ở trên người cô, trêu chọc tầng dục vọng sâu nhất nơi cô, xua đuổi hết thảy lý trí cùng rụt rè của cô.

Rốt cục --

"Hic hic... Xin anh, Duẫn Thần... Xin anh..." Cô khóc, không biết mình đang nói những gì.

"Xin anh cái gì?" Anh cúi đầu xuống liếm lên đôi gò má căng tròn ướt át của cô. "Xin anh thỏa mãn em, dùng sức ôm chặt em sao?"

"Vâng... hu hu..." Cô ôm lấy anh thật chặt, giống người sắp chết đuối dùng sức giữ lấy tấm gỗ duy nhất, lặng lẽ cầu xin anh.

Nghiêm Duẫn Thần mím nhẹ đôi môi, để sát vào vành tai đáng yêu của cô, trầm giọng nói: "Vũ Tâm của anh... Anh đáp ứng cầu xin của em..."

Bạn đang đọc truyện *Giai Nhân Ôn Nhu Của Hắc Báo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 6

Trong phòng tắm sương mù tràn ngập, một nam cùng một nữ đang kích tình rên rỉ dây dưa lên xuống, hai thân thể trần trụi trong bồn tắm mát-xa cỡ lớn chặt chẽ quấn lấy nhau, như muốn đem chính mình khám sâu vào trong cơ thể đối phương.

"Vũ Tâm... Cảm giác được không? Anh ở đây..."

"A... Ừm..."

"Em không trốn được, đây là anh, dục vọng nóng bỏng của anh..."

Giờ khắc này, ở mật huyết nữ tính truyền tới từng trận ma sát, khiến cự long nóng hừng hực cuối cùng không chịu đựng được, sưng to tới một kích cỡ không thể tin nổi, nó từ từ lên vào vị trí kia, mãnh liệt giữ lấy thân thể kiều nhỏ dưới thân.

"Ừm! A a..." Dưới sự ra vào mãnh liệt của anh, Kiều Vũ Tâm ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, cảm xúc mãnh liệt kêu gào.

Cảm giác vô cùng tốt đẹp khiến cô run rẩy không ngừng, vào giờ phút này cô căn bản không có cách nào suy nghĩ, toàn thân đều bởi vì anh mà bốc cháy.

Cô lại không cảm thấy lạnh, sự lạnh lẽo và cô độc trước đó đã bị quăng ra sau đầu từ lúc nào không biết, trong đầu hỗn loạn, nhưng cô lại sâu sắc cảm giác được sức mạnh đáng sợ và dục vọng chiếm hữu mãnh liệt của anh.

"Duẫn Thần..." Cô yêu người đàn ông này! Yêu sâu đậm như thế, yêu đến mức ngay cả linh hồn và tôn nghiêm đều bỏ qua, nhưng tại sao vẫn không cách nào nắm giữ được anh? Cô khó có thể khắc chế sự ghen ngào, ngón tay như ngó sen ôm chặt sau gáy anh, tự mở rộng bản thân vì anh, tùy ý anh bừa bãi xâm nhập.

"Bảo bối, anh sẽ cho em tất cả, theo tốc độ của anh..." Nghiêm Duẫn Thần không ngừng dụ dỗ, mạnh mẽ ra vào giữa hai chân cô, hưởng thụ khoái cảm mà tình dục mang đến.

Nâng lên nhũ thịt đang lay động, anh nhào nặn, yêu thích không buông tay đùa giỡn, khàn giọng khen ngợi:

"Đẹp như thế... vừa mềm mại lại vừa rắn chắc, Vũ Tâm... Anh thật yêu thích thân thể của em, em cảm nhận được không? Chúng ta có nhiều chỗ phù hợp như thế, như trẻ sinh đôi kết hợp, gắn bó như một thể thống nhất..."

"Duẫn, Duẫn Thần..." Ý thức của cô không còn lại mấy phần, chỉ biết là người đàn ông ở trên người cô đang khuấy động dục vọng mãnh liệt, cô bất lực, chỉ có thể lung tung nói non tên của anh.

Nước nóng vây quanh bọn họ, bởi vì kịch liệt ra vào khát vọng giữ lấy mà sinh ra những gợn sóng lớn nhấp nhô theo nhịp chuyển động, lúc thì anh tỉ mỉ liếm mút đầu vú hồng mai, sau đó lại thưởng thức tư vị ngọt ngào trong cái miệng nhỏ, Nghiêm Duẫn Thần thờ hồn hên, bỗng nhiên rút ra vật nam tính trong thân thể của cô.

"Ừm..." Kiều Vũ Tâm khẽ run lên, hừ mũi rên rỉ kháng nghị không vừa lòng.

Nghiêm Duẫn Thần nhân lúc cô đang bất mãn vì dục vọng chưa được thỏa mãn anh khẽ nở nụ cười, không nhìn được nghiêng người nặng nề hôn cái miệng nhỏ nhắn đang vênh lên của cô.

Tiếp đó, anh đổi thành tư thế hai chân ngồi xếp bằng trong bồn tắm, vừa nẩy tiến vào trong cơ thể cô, mang cho cô vô số vui sướng bởi nam tính trượng trượng đang ngao nghể đứng thẳng, lúc này hai bàn tay đỡ lấy eo thon của cô, không nói lời gì mà kéo cô ngồi lên phần thân của mình.

"Không nên gấp, anh biết em còn muốn, Vũ Tâm của anh... Tin tưởng anh, anh sẽ cho em thỏa mãn, vĩnh viễn sẽ không để cho em thất vọng."

"Anh, anh muốn làm cái gì..." Cô thờ dốc hỏi.

Anh thấp giọng cười "Muốn thỏa mãn em, cũng muốn để em thỏa mãn anh."

"Duẫn Thần..."

"Suýt..."

Kiều Vũ Tâm chỉ có thể để mặc anh tùy ý bài bố. Thân thể mềm mại xinh đẹp của cô bị lật lại xoay qua chỗ khác, sau đó, cái mông nhỏ bị nâng lên, chân ngọc bị tách ra, eo nhỏ nhắn lập tức bị một nguồn sức mạnh kéo xuống, nam tính cực đại lại một lần nữa đi vào bên trong hoa kính ẩm áp, vật nam tính no đủ khóa lấp sự trống vắng nơi cô.

"A..." Ngồi ở trên bắp đùi của anh, Kiều Vũ Tâm không nhìn được kêu lên, cánh tay bắt lực đỡ lấy hai bên thành bồn tắm lớn.

Tư thế hoan ái như thế, để Nghiêm Duẫn Thần càng cảm nhận sâu sắc hơn mảnh đất ẩm áp chặt khít bên trong kia.

Anh ngửa đầu phát ra tiếng rên rỉ thô trầm, nam tính sung huyết bị cô chặt chẽ bao vây lấy, mùi vị đó thực sự là dục tiên dục tử, vừa thống khổ lại vừa tươi đẹp.

"Ông trời..." Anh thấp giọng hừ một tiếng, bắt đầu thúc đẩy cái mông nhỏ đang ngồi trên đùi mình, làm cho mật huyết nhỏ hẹp của cô phun ra nuốt vào nam tính nóng bỏng của anh.

Điên rồi, thế giới này sắp trở nên điên cuồng, sắp sụp đổ, chỉ còn dư lại tình dục cháy hừng hực, đem tất cả thuộc về lý trí, suy nghĩ đều dồn dập đốt thành tro bụi...

Kiều Vũ Tâm cũng không còn cách nào khác chế rên rỉ liên tục.

Hoa kính bắt đầu co rút nhanh, dục sóng không ngừng xung kích, ép buộc cự long đang trong cơ thể cô tận tình phóng thích, hoàn toàn tước bỏ vũ khí, cảm thụ cảm xúc vui sướng tràn trề...

Trong giây phút khác thường này, đã sớm không nhận rõ đến cùng là ai bao dung ai, bọn họ ở trong thân thể lẫn nhau, cũng ở trong linh hồn lẫn nhau.

"Vũ Tâm, chúng ta cùng nhau tới đi!" Nghiêm Duẫn Thần giữ chặt eo cô, hung hăng va chạm.

"A a, a a..." Kiều Vũ Tâm gào khóc, ngăn cản không được, hoàn toàn phóng túng tất cả.

Trong nháy mắt tiếp theo, người đàn ông phát ra tiếng gầm trầm thấp, thẳng tiến thật sâu vào trong cơ thể cô, giải phóng hết thảy dục vọng mãnh liệt ra ngoài.

Anh thỏa mãn cô, cũng thỏa mãn chính mình, ở nơi sâu nhất ẩm áp nhất, thỏa thích phun trào hạt giống tràn ngập sức sống...

\*\*\*\*\*

Kiều Vũ Tâm chưa bao giờ giống như bây giờ, chán ghét bản thân như vậy.

Cô hoàn toàn không biết nên làm gì để đối diện với chính mình.

Người đàn ông cô thương yêu rõ ràng mấy tiếng trước còn ôm người phụ nữ khác, cô thương tâm, khổ sở, ra lệnh cho chính mình lần sau không nên mù quáng, hãy nên nhìn thẳng vào mối quan hệ giữa hai người, đừng tiếp tục làm một con đà điểu.

Đáng buồn cười chính là, khi bàn tay kiên cường mà mạnh mẽ của anh ôm cô, bá đạo lại ôn nhu hôn khắp toàn thân cô, ôm cô vào trong lòng ngực ẩm áp rắn chắc, như vậy cô làm sao có thể giữ vững pháo đài phòng thủ trong nội tâm của mình, không ở dưới sự tấn công như mưa giông gió bão của anh mà tan tác?!

Anh lại như độc được ngọt ngào nhất, từng giọt nhỏ ăn mòn thân thể cùng tâm hồn cô, giam cầm cô ở trong nhà giam vô hình, thả không xong, quăng không ra, vĩnh viễn cũng không chiếm được tự do.

Trong phòng tắm sau khi trải qua trận hoan ái kịch liệt vừa rồi, khí lực toàn thân cô bị anh nuốt chửng sạch sẽ, lúc ý thức theo đám mây cực lạc từ từ trở về, thì cô không muốn mở mắt ra đối mặt tất cả.

Nghiêm Duẫn Thần rời khỏi thân thể nóng ẩm của cô, xả đi nước nóng đã nguội trong bồn.

Anh đứng dậy lấy ra một chiếc khăn tắm lớn sạch sẽ, tỉ mỉ bao bọc cả người cô lại, trực tiếp ôm trở về bên trong phòng ngủ trên giường lớn, lực tay ôn nhu lau chùi thân thể cùng mái tóc ẩm ướt của cô, kéo chăn che lên thân thể mềm mại đang hiện lên màu đỏ sáng bóng.

Hai người đều không nói gì, trong phòng yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Kiều Vũ Tâm ủ rũ, cô rất muốn to tiếng quát mắng anh, rất muốn đuổi anh đi, không muốn anh lại đến đây đưa vói cô, thế nhưng nước mắt chực trào trong viền mắt, những điều khó nghe, những lời nói tức giận, cô một chữ đều không thể nói ra, chỉ có thể quay lưng làm ra kháng nghị tiêu cực với anh.

Nghiêm Duẫn Thần rời khỏi giường vài giây, rất nhanh lại đi trở về, cách, Kiều Vũ Tâm liền nghe thấy bên tai truyền đến tiếng máy sấy được kích hoạt, anh vuốt sọc tóc ẩm ướt của cô, tỉ mỉ giúp cô sấy khô.

Không muốn a... Tại sao lại ôn nhu với cô như thế?!

Rốt cuộc thì anh có ý gì? Đã có người phụ nữ khác, lúc này còn đến trêu chọc cô làm gì? Chỉ vì đùa giỡn cô rất vui sao?!

Cô nên yêu hay ghét người đàn ông xấu xa này đây? Biết rõ rằng cô khó có thể chống đỡ, cô tình nguyện anh vô tình đến cùng, để cô có thể chân chính chặt đứt đoạn tình cảm luôn khắc ghi trong lòng, tại sao còn phải đối tốt với cô?!

Kiều Vũ Tâm chìm đắm trong suy nghĩ hỗn loạn, không phát hiện máy sấy trên đỉnh đầu đã ngừng khi nào, mãi đến khi người đàn ông phía sau phát ra tiếng thờ dài trầm thấp ——

"Sao lại khóc vậy?"

Nghe được tiếng nói thương tiếc của anh, lòng Kiều Vũ Tâm đau thắt lại, từng sự kiện oan ức đêm không hết từ trong trí nhớ lại lướt qua trong đầu, hại cô cố nén nước mắt nhưng vẫn cứ chảy ra, từ gò má rơi xuống.

Đúng đó, đúng đó! Cô chính là con ma mịt ướt, động một chút là hai mắt đầm lệ, anh không muốn cô rơi nước mắt, nhìn thấy nước mắt của cô liền phiền lòng. Cô... cô cứ muốn khóc như vậy đó!

Anh thấy ngứa mắt thì đi đi a, tự mình nhắm mắt làm ngơ, cô cũng không muốn nói chuyện cùng anh!

Nghiêm Duẫn Thần cúi người nhìn về mặt quật cường của cô, trong lòng lại thờ dài.

"Vừa nãy không phải còn rất tốt sao? Em có chuyện gì thì cứ nói ra!" Anh tình nguyện cãi nhau với cô, cũng không muốn cô không nói một câu, lẳng lặng mà rơi lệ.

Đáng tiếc Kiều Vũ Tâm vẫn không để ý tới anh.

Nghiêm Duẫn Thần buồn bực khê cắn răng. Quả thực, anh có lỗi với cô, che giấu cô nhiều việc như thế, lại bắt nạt cô đến như thế, muốn giải thích cũng không thể nào nói nên lời...

Anh lắc đầu một cái, hạ giọng nói: "Người phụ nữ cùng đi với anh trong khách sạn, anh là vì công việc mới tiếp cận cô ta, anh và cô ta cái gì cũng không phát sinh, em... hãy tin anh, anh không làm gì cả, được không?"

Kiều Vũ Tâm hơi chấn động, nhưng nghĩ đến hình ảnh anh ở trước mặt người phụ nữ kia, nói rằng anh vốn không quen biết cô, về mặt vô tình lãnh khốc như vậy, khiến cô lại khổ sở đến rơi lệ.

Cô cố chấp không muốn nói chuyện cùng anh, mím mím môi, đem khuôn mặt nhỏ toàn bộ vùi vào trong chăn.

"Vũ Tâm?" Nghiêm Duẫn Thần quả thực thất bại đến cực điểm, không nhìn được lắc lắc bờ vai bị lộ ra ngoài của cô, vô cùng bất đắc dĩ nhưng không chiếm được hưởng ứng từ cô.

Hai người liền cứ giằng co như vậy, cô không đáp lại, anh thì cố chấp chờ đợi.

Không biết qua bao lâu, Kiều Vũ Tâm nghe thấy được một tiếng thờ dài ảo não rất bất đắc dĩ, ngực của cô cảm thấy như bị bóp chặt đau đớn, môi đỏ khê động, hầu như cũng theo âm tiết của hắn mà thờ dài.

Bỗng nhiên, phần giường bên cạnh cô khê trũng xuống.

Kiều Vũ Tâm còn chưa kịp phản ứng, cánh tay đàn ông cường hãn mà mạnh mẽ đã tiến vào trong chăn ấm áp, từ phía sau ôm lấy cô.

Thân thể mềm mại của cô cứng đờ, cho rằng anh lại muốn lấy loại thủ đoạn "Không công bằng" kia chinh phục cô, buộc cô thỏa hiệp, cô theo bản năng mà giãy dụa.

"Không... Anh, anh không nên bắt nạt người ta..." Giọng của cô nghe như vừa nói vừa khóc.

Chết tiệt! Nghiêm Duẫn Thần không tiếng động mà mắng một câu, có điều hết thảy tức giận đều nhằm vào anh.

"Anh không có, em ngoan ngoãn nằm yên cho anh." Giọng điệu của anh rất thô lỗ, cánh tay cứng như sắt thép vững vàng mà vòng lấy eo thon của cô. "Còn dám lộn xộn, anh không hứa chắc chuyện gì sẽ phát sinh."

Bị anh hét một tiếng như thế, Kiều Vũ Tâm xoay mình sững sốt, thật ngoan ngoãn dựa vào lồng ngực anh, một cử động cũng không dám. Hương vị quen thuộc lại dễ ngửi vây quanh cô, người anh dựa vào gần như vậy, mà sao tâm anh lại sâu xa khó đoán như thế?

Cô yêu một môi quá, cũng yêu thật tham lam... Không biết từ đâu thì bắt đầu, cô hy vọng xa vời được anh toàn tâm toàn ý đối xử, rồi ham muốn chiếm được mối quan hệ thân mật nhất giữa nam và nữ, gần bó khăng khít với nhau, và những lời hứa hẹn...

Khẽ cắn bờ môi, Kiều Vũ Tâm quay lưng về phía anh mở mắt ra, nhớ tới những năm này cùng anh dây dưa, cô chưa từng giống như bây giờ hoang mang, luống cuống.

Nghiêm Duẫn Thần lúc này còn rất "Quân tử", thật sự chỉ nghiêm túc nằm ngủ, chỉ là anh lẳng lặng ôm lấy cô, lấy nhiệt độ cơ thể mình ủ ấm thân thể của cô.

Anh gõ nhẹ một cái vào thái dương của cô, trầm thấp nói: "Em đồ ngốc này, sao lại dầm mưa thế kia chứ? Em tốt nhất cầu khẩn mình đừng sinh bệnh, nếu như thật sự cảm mạo, anh nhất định sẽ đặt em lên đùi đánh đòn, có nghe thấy không?"

Lời nói của anh vừa mang theo uy hiếp, lại ẩn chứa biểu hiện ôn nhu chưa xót lòng người, Kiều Vũ Tâm hít hít mũi, cố nhịn xuống nước mắt sắp chực trào ra.

Đây là người đàn ông làm cho cô vừa yêu lại vừa giận a... Lòng của cô vì anh vừa đau lại vừa ấm áp, ai có thể tốt bụng mà nói cho cô biết, cô nên làm như thế nào để giữ được anh đây?

\*\*\*\*\*

Không biết có phải bởi vì hai người ở trong bồn tắm lớn tràn đầy nước nóng làm "Vận động" mạnh mẽ kia, ép hết khí lạnh trong người ra ngoài, nên Kiều Vũ Tâm cảm thấy thật kỳ tích, cô lại không bị cảm mạo, cũng không phát sinh tình trạng ho khan.

Anh không đánh được cái mông của cô, thế nhưng hai tuần lễ sau đó, cô lại duy trì liên tục cùng anh "Chiến tranh lạnh", ép buộc chính mình không nói chuyện với anh.

Cô trầm mặc trải qua cuộc sống của chính mình.

Tuy rằng như vậy, nhưng cô vẫn tuân thủ theo ước định lúc trước — sau khi tan tằm sẽ ngoan ngoãn trở lại, sẽ không ở bên ngoài lâu.

Đương nhiên, sau khi trở về nơi ở, cô vẫn theo thói quen nấu bữa tối cho anh, thu dọn việc nhà, tuyệt đối sẽ không bởi vì giận ạn, liền nhẫn tâm bỏ đói anh, hoặc là để mặc trong nhà bữa bộn... Aiz, nói cho cùng, cô dù sao cũng không nỡ bỏ người đàn ông này nha!

Kỳ quái chính là, đối mặt với "chiến tranh lạnh" trước nay chưa từng có của Kiều Vũ Tâm, Nghiêm Duẫn Thần dĩ nhiên thay đổi tác phong bá đạo trong dĩ vãng, không làm bất kỳ thủ đoạn ác liệt nào "Bức bách" cô cúi đầu.

Có điều Kiều Vũ Tâm cũng phát hiện, mỗi khi cô xuất hiện bên trong phạm vi tầm mắt người đàn ông này, đôi đồng tử đen lấy thâm thúy kia đều sẽ dõi theo cô, dùng một loại ánh mắt trêu chọc lòng người, giống như nhìn thấu trái tim cô, toàn thân lỗ chân lông đồng thời cảm nhận được sự xâm phạm vô hình của hắn.

Bầu không khí căng thẳng lại phức tạp như vậy, vẫn duy trì cho đến ba ngày trước khi Nghiêm Duẫn Thần lần thứ hai vì công tác mà tạm thời rời khỏi, cô mới có không gian cùng thời gian cẩn thận lấy hơi, thu dọn tâm tư hỗn loạn không thể tả của mình.

Kéo kéo áo choàng trên vai, nghiêng người dựa vào bên cửa sổ, Kiều Vũ Tâm khẽ nhấp một ngụm ca cao nóng, ánh mắt thâm lương nhìn bóng đêm trầm tĩnh bên ngoài cửa sổ.

Ba ngày... Mới ba ngày thôi sao? Tại sao cô cảm thấy thật giống như rất lâu không thấy anh?

Người đàn ông kia chỉ đơn giản lưu lại một tờ giấy, sau đó liền đi mất không thấy bóng người, cô vẫn luôn bị động chờ ở chỗ này, không thể tiến vào thế giới chân thật bên trong nội tâm anh.

Kiều Vũ Tâm hiểu rõ bản thân đang rất mâu thuẫn. Khi anh ở bên người thì cô cố ý không để ý tới anh, bây giờ anh rời đi mới ba ngày ngắn ngủi, cô thế nhưng tương tư thành bệnh.

Anh thực sự là vì công tác sao?

Có thể hay không... Hiện tại anh đang sống vai cùng một người phụ nữ khác, so với cô đẹp hơn, so với cô hào phóng đáng yêu hơn, so với cô ôn nhu sẵn sốc hơn...

Kiều Vũ Tâm, đừng nghĩ nữa! Mà như vậy không khác gì một đứa ngu ngốc!

Đột nhiên, cô cắn vào đôi môi anh đào dùng sức mà lắc đầu, phảng phất như làm vậy là có thể bỏ đánh tan khuôn mặt anh tuấn đang chiếm cứ ở trong đầu mình, không vì anh mà tiếp tục hao phí tinh thần nữa.

Giật hồn tự uống một hớp cạn sạch ly ca cao, cô đang muốn xoay người, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến vài tiếng chó sủa không bình thường.

Cô khẽ ồ lên một tiếng, theo bản năng mà hít mắt tìm tòi, phát hiện bên dưới đèn đường đối diện có một người đàn ông xa lạ đứng thẳng, đối phương hai tay bỏ vào bên trong túi quần, ánh mắt hình như hướng về phía này đánh giá.

Kiều Vũ Tâm khẽ nhăn đôi mi thanh tú, không biết tại sao, cô lại cảm thấy người xa lạ kia là vì cô mà đến.

Nhưng... Cô không quen biết hắn a! Là bạn của Duẩn Thần chăng? Cô đang suy đoán, đột nhiên nhìn thấy người đàn ông kia di chuyển, bước đi xuyên qua đường phố, nhanh chóng đi về hướng này.

Cô còn đang ngẩn ra ở bên cửa sổ, chuông cửa lầu một đã lúi lo vang lên.

Cả người bỗng dừng chân động, suýt chút nữa làm rơi cái ly trong tay, lúc này cô mới phục hồi tinh thần lại.

Tiện tay để cái ly không lên bàn trà, cô vội vã đi tới lầu một, chuông cửa lại vang lên lần sóng thứ hai, cô hít sâu một hơi mở ra cánh cửa màu đỏ, cách một cánh cửa sắt nhìn người đàn ông xa lạ kia.

"Xin hỏi... Anh có việc gì sao?"

Khi nhìn gần người đàn ông kia thì đoán không ra số tuổi thật sự của hắn, chỉ thấy trên mặt hắn không có biểu cảm gì, chỉ bình tĩnh nói: "Hắc Báo làm nhiệm vụ bị thương, tôi nghĩ... Cậu ấy cần cô."

Hả?!

"Cái gì... Hắc, Hắc Báo?" Kiều Vũ Tâm nghe nhưng không hiểu.

Người đàn ông lặng lẽ nhìn cô vài giây, sau đó lại mở miệng, nhưng ngữ khí vô cùng trầm ổn.

"Hắc Báo là biệt danh của cậu ấy được gọi trong giới sát thủ, hóa ra Nghiêm chưa từng nói với cô?" Tiếp theo, hắn gật gù đầu, gần như làm bầm lâu lâu nói: "Việc này cũng khó trách, Nghiêm mỗi lần rời cô đi làm nhiệm vụ, đều muốn tôi ở trong bóng tối thay thế cậu ấy coi chừng cô, tôi nghĩ... Cậu ấy rất để ý cô, mới không muốn để cho cô biết quá nhiều."

"A?!" Kiều Vũ Tâm tròn to mắt, tuy rằng vẫn chưa hiểu rõ những lời người đàn ông này nói, nhưng ít ra có một việc cô nghe hiểu! Môi nhếch lên mấy lần, cô cuối cùng cũng lên tiếng, khẽ run run hỏi: "Ý của anh là nói... Duẩn Thần anh ấy bị thương?"

Người đàn ông lần thứ hai gật đầu, khước miệng khẽ nhếch lên rất nhỏ, cười. "Đêm qua ở Hương Cảng xảy ra một vài sự cố, tuy rằng cậu ấy thành công đánh lén được mục tiêu, thế nhưng trong lúc rút lui lại không cẩn thận trúng một viên đạn của thủ hạ đối phương, may mà bên này phái người đi tiếp ứng cậu ấy đủ nhanh bén, thuận lợi đem cậu ấy nhập cư trái phép trở về..."

Sau đó người đàn ông còn nói tiếp gì đó, nhưng Kiều Vũ Tâm đã nghe không vào nữa rồi.

Ngực đập nhanh, lập tức quận đầu không ngớt, rồi bỗng dừng lại tắc nghẽn buồn bực đến cực điểm, đáy lòng cô lo lắng vô cùng, toàn bộ tâm trí đều đặt trên người Nghiêm Duẩn Thần, hận không thể lập tức bay đến bên cạnh anh, ôm lấy anh thật chặt.

Báo đen ôn nhu của giai nhân

Luôn đòi hỏi tình yêu của cô, độc chiếm sự ôn nhu của cô

Mãi đến tận khi cô tan nát cõi lòng xoay đầu đi chỗ khác

Mới biết anh nhìn như cường hãn lãnh khốc

Lại không thể chịu được nỗi đau mất đi người mình yêu...

Bạn đang đọc truyện *Giai Nhân Ôn Nhu Của Hắc Báo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 7

Nửa đêm 12 giờ, một chiếc xe con màu đen chạy trên đường, không lâu sau, khi vòng vào một con đường mòn cực kỳ ẩn mật, lại chưa tới mười phút, cuối cùng chiếc xe dừng lại ở một ngôi nhà hai tầng có lối kiến trúc Châu Âu.

Kiều Vũ Tâm theo người đàn ông xa lạ kia xuống xe, sau khi bước lên một đoạn cầu thang ngắn, ấn vào chuông cửa được gắn ở bên tường.

Chỉ chốc lát sau, cửa sắt mở ra, một ông lão đầu tóc trắng phau xuất hiện ở sau cửa.

Trên miệng ông lão để một bộ râu cá trê trắng muốt, được cắt tỉa vô cùng chuẩn mực, ánh mắt của ông lướt qua vai người đàn ông kia, nhìn về phía Kiều Vũ Tâm đang đứng phía sau, hàng lông mày màu trắng mang theo hứng thú.

"Ha ha, Thương Lang, tới nhìn xem nè... ánh mắt chọn người yêu của tiểu tử Hắc Báo kia không tệ a!"

Kiều Vũ Tâm bị nhìn chằm chằm cảm thấy có chút không tự nhiên, cô hướng về phía ông lão đang khẽ vuốt cằm, gò má không khỏi nóng lên.

"Bác sĩ, tôi dám cam đoan, có cô ấy ở đây, tên bệnh nhân xấu tính kia của ông nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời." Người đàn ông được gọi là "Thương Lang" bình tĩnh nói, khước miệng mang theo ý cười.

Lúc này, Kiều Vũ Tâm mới biết ông lão tóc bạc trước mặt là một bác sĩ, cô nhìn về phía ông lão, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Bác sĩ hiểu ý hướng về phía cô ngoắc ngoắc tay, thân thiết nói: "Đừng đứng ngoài ở bên ngoài a, mau vào, cháu mà không đến, thằng nhóc kia liền vội vã muốn trở về bên cạnh cháu, không chịu ngoan ngoãn nằm yên, nhiều lần làm vết thương đã xử lý tốt chảy máu không ngừng, còn tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng kiệt sức vì cạn máu."

Nghe vậy, trong lòng Kiều Vũ Tâm căng thẳng, vội vàng đi vào cửa, thấy ông lão đi lên lầu hai, cô không chút suy nghĩ theo sát phía sau.

Đi tới lầu hai, cô đột nhiên lên tiếng, "Xin hỏi... Anh ấy bị thương ở đâu? Vết thương thật sự rất nghiêm trọng sao? Anh... anh ấy có phải là rất đau?"

Bác sĩ quay đầu lại mỉm cười nhìn cô "Cũng không nghiêm trọng lắm, viên đạn cách phổi và động mạch chủ một đoạn, chỉ là vai trái có thêm một cái lỗ máu khó coi mà thôi, về việc có đau hay không đau... ừm, cháu chỉ cần hôn nhẹ thằng nhóc này, nó liền không đau nữa!"

"Hả?!" Tim cô đập thành thịch.

Bác sĩ còn tự hào nói: "Ông lên bỏ thuốc ngủ đặc hiệu vào nước uống của nó, để nó ngoan ngoãn ngủ mấy tiếng, bây giờ đang ở bên trong, cháu vào xem nó đi."

Ông lão rất thức thời, phụ trách dẫn người tới trước cửa phòng, còn quay lại nhìn Kiều Vũ Tâm nháy mắt, cố ý dè dặt giọng nói: "Nhớ kỹ nha, đừng vận động quá kịch liệt." Nói xong, vung ống tay áo, xoay người lại bước xuống dưới lầu.

Hiểu được ông lão trêu chọc, khuôn mặt Kiều Vũ Tâm lần thứ hai ửng hồng, nhưng nghĩ tới cô lại lo lắng cho người đàn ông đang bị thương nằm ở bên trong, cô vội vã hít sâu một hơi ổn định quyết tâm, tay nhẹ nhàng vặn chốt cửa, đẩy ra —

Đây là một phòng ngủ rộng rãi, bố trí rất thoải mái, có một cửa sổ lớn, nhưng lúc này tấm rèm cửa sổ màu hồng cánh sen đã bị kéo lại, không mở đèn lớn, chỉ có một chiếc đèn ngủ đặt tại góc tường đang phát tia sáng vàng nhạt âm ập.

Cô nhanh chóng nhìn quanh bốn phía một vòng, cuối cùng đem tầm mắt dừng ở trên giường lớn, nhìn chăm chú người đàn ông đang ngủ mê man.

Trong lòng im lặng than nhẹ, cô khẽ bước đi tới gần, ngồi xuống mép giường.

Chắn che lại bộ ngực trần của anh, lộ ra vết thương ở vai trái đã dùng băng vải băng lại, phía trên còn thấm một ít máu, cô cẩn mật đánh giá người đàn ông đang bị thương này, thấy khuôn mặt anh tuấn của anh gầy đi thật nhiều, toàn bộ đường viền trở nên sắc nhọn hơn, trên khuôn mặt mọc đầy râu ria, xem ra anh đã chịu nhiều vất vả.

Trái tim thật đau, đau quá a... Cô chán ghét cảm giác đau lòng, nhưng lại không thể khống chế, hết lần này đến lần khác vì anh mà đau lòng.

Không kiềm chế nổi mà duỗi tay ra, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt đã trở nên thon gầy, đầu ngón tay lại lặng lẽ di động hướng lên trên, muốn vuốt thẳng hai hàng lông mày dù đang ngủ mà vẫn nhíu chặt như cũ.

Anh thật sự có rất nhiều chuyện gặt cô, thế giới của anh dường như là nơi mà cô không có khả năng tưởng tượng... Nhưng những việc này đều không quan trọng, vào giờ phút này, cô chỉ để ý anh đang bị thương.

Là vết thương bị đạn bắn a... Nếu như vận khí kém một chút, giờ phút này anh sẽ ở nơi nào?

Bị vấn đề tàn nhẫn này bóp chặt trái tim mình, cô không khỏi rung người một cái, đau đến sắp không thể hô hấp.

Không có anh, cuộc sống của cô còn có thể viên mãn sao?

Là người đàn ông này làm cho cô hiểu được yêu một người chua ngọt khổ sở ra sao, làm cho cô trưởng thành, cũng mang cho cô vô hạn vui sướng, cảm thụ được cảm giác tốt đẹp nhất giữa nam và nữ...

Tuy rằng yêu thật thống khổ, nhưng yêu chính là yêu, nếu mất đi anh, cô còn có thể tự tại vượt qua mỗi một ngày trong tương lai sao?

"Em yêu anh..." Như có như không thờ dài, mang theo lòng chua xót, bên môi cô khẽ nở nụ cười làm say thần trí con người, đôi mắt nhưng lại bị nhiễm một tầng hơi nước.

Phảng phất như cảm nhận được sự tồn tại của cô, vầng sáng ấm áp kia bao phủ lấy anh, để Nghiêm Duẫn Thần từ trong bóng tối cố gắng phục hồi ý thức.

Khi anh mở hai mắt ra, trong lúc nhất thời anh không quá chắc chắn người ngồi ở trước mặt là ai, đến cùng là bản thân anh quá khát vọng mà ảo tưởng ra được, hay là thần hồn còn đang lơ lửng trong giấc mơ mà mình không muốn thoát khỏi kia?

Anh yên lặng nhìn cô vài giây, sau đó, khuôn mặt xinh đẹp kia có chút ngưng ngừng chuyển đi, kiểm tra vết thương đã được băng trên vai anh.

"Bác sĩ nói anh rất không ngoan, bị thương còn không chịu nằm trên giường tĩnh dưỡng, khiến vết thương càng thêm nghiêm trọng." Giọng điệu của cô vẫn ôn nhu dịu dàng như vậy, không còn chiến tranh lạnh với anh nữa.

Nghiêm Duẫn Thần vừa kinh ngạc vừa vui sướng, hai mắt mở to khóa chặt lấy cô, nháy mắt cũng không nháy, như là chỉ cần anh chớp mắt một cái, hình ảnh tốt đẹp này sẽ lập tức biến mất không còn tăm tích.

Kiều Vũ Tâm liếc mắt nhìn anh một cái, trong lòng cảm thấy ấm áp, không khỏi bật cười.

"Đưa ngốc, anh còn không tỉnh à?"

Cô mới vừa rút tay lại, một bàn tay đột nhiên dùng sức mà nắm chặt cô.

"Anh ... anh bị thương, đừng dùng lực, vai sẽ bị đau." Khuôn mặt cô ửng hồng.

"Vũ Tâm..." Thật vất vả, thần trí anh cuối cùng cũng "trở về hiện thực", mặc dù biết cô thật sự đang ở bên cạnh mình, anh vẫn cảm thấy khó mà tin nổi.

"Hả?" Kiều Vũ Tâm tùy ý để anh nắm lấy tay mình, sức lực kia hơi mạnh, nhưng cô không thêm đề ý.

"Em... Vũ Tâm..." Anh biểu hiện như kẻ ngốc. "Em ở đây..."

"Đúng vậy, là em đây. Một người bạn của anh mang em tới." Thoảng dừng lại, cô còn nhẹ giọng nói: "Anh ta nói... Anh mỗi lần không ở Đài Loan, đều nhờ anh ta hỗ trợ bảo vệ em."

Hóa ra là Thương Lang dẫn cô đến. Nghiêm Duẫn Thần vẫn cứ yên lặng nhìn cô, không nhúc nhích.

Qua vài giây, anh đột nhiên lên tiếng, "Vũ Tâm..."

"Có chuyện gì sao?" Cô hé miệng nở nụ cười, ánh mắt vô cùng ôn nhu!?

"Em có phải là... Không giận anh nữa?"

Cô cắn cắn môi, cố ý trừng anh: "Ai nói? Em vẫn còn rất tức giận, giận anh không nói rõ mọi chuyện cho em biết... Anh có phải là không tin em không?"

"Không phải!" Nghiêm Duẫn Thần sốt ruột giải thích, lông mày nhíu lại mang theo nồng đậm u buồn, "Thế giới của anh nguy hiểm lại phức tạp, anh không muốn để em liên lụy vào, anh chỉ muốn cố gắng bảo vệ em."

Kiều Vũ Tâm từ trong con người thâm thúy của anh đọc được tình cảm chân thành. Người đàn ông này đối với cô dù sao cũng là có tình, tuy rằng... Không sánh được tình yêu cô dành cho anh, nhưng cô còn chưa biết thế nào là đủ sao?

Mặc dù trải qua rất nhiều những lần sóng gió như thế, phía trước không biết còn bao nhiêu trở ngại, nhưng nếu như anh có tình cảm với cô, cô sẽ vĩnh viễn theo anh, không hối hận hay oán trách.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Kiều Vũ Tâm nhìn anh, hờn dỗi hỏi: "Thế nhưng, em muốn biết về thế giới của anh... Anh đồng ý nói cho em biết không?"

"Vũ Tâm..."

"Anh vẫn là không muốn nói?"

"Không phải, anh..." Làm sao người có tâm địa sắt đá như anh, khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đằm đằm đáng yêu kia, đều không chống đỡ được kia chứ.

Nghiêm Duẫn Thần thờ dài trong lòng, bỗng nhiên đưa tay kéo cô về phía mình.

"A!" Kiều Vũ Tâm khẽ la lên, không tự chủ được tiến vào trong lồng ngực của anh, dựa vào trên lồng ngực anh.

Cô sợ hết hồn, giãy giụa muốn ngồi dậy, Nghiêm Duẫn Thần trái lại ôm cô càng chặt hơn.

"Đừng như vậy! Sẽ đụng đến vết thương, anh, anh mau buông ra a..."

"Em không cho anh ôm, vết thương sẽ càng đau." Ngữ khí của anh mềm nhẹ, gần như chơi xấu nói, "Bảo bối, để anh ôm một chút thôi, anh sẽ không làm gì khác, có được hay không?"

Cô có thể nói không sao? Đối với người đàn ông này, cô vĩnh viễn không đành lòng tàn nhẫn được.

Gò má dán vào bên trên trái tim đang đập nhịp nhàng của anh, nghe thấy tiếng tim đập thình thịch, Kiều Vũ Tâm lặng lẽ nhắm mắt lại, để cho mình hoàn toàn tựa sát vào anh.

Bầu không khí yên tĩnh, ngọt ngào ấm áp, thổi bay mây ngày không vui vừa rồi, cũng đem hai trái tim kéo lại gần nhau hơn, quấn quýt lấy nhau càng chặt hơn.

Nghiêm Duẫn Thần một tay xoa mái tóc dài của cô, đưa những sợi tóc đến bên môi khẽ hôn, "Em muốn biết, anh sẽ nói rõ ràng mười mười cho em.. Anh kỳ thực là một sát thủ chuyên nghiệp."

Bảo bối trong lòng rõ ràng chấn động một chút, anh vốn tưởng rằng cô không chịu được áp lực này, nhưng một giây sau, bàn tay nhỏ gầy như ngó sen của cô đột nhiên ôm vòng lấy eo anh, ôm thật chặt.

Nghiêm Duẫn Thần khẽ cắn răng, quyết tâm, ép buộc bản thân tiếp tục nói ra, "Năm đó, em cứu anh đang bị thương, lúc đó cũng là bởi vì nhiệm vụ đang thi hành thì xảy ra chút vấn đề, nhưng so với lần này, lần bị thương kia còn nghiêm trọng hơn nhiều."

Nghe nói như thế, Kiều Vũ Tâm lại thấy đau lòng, không khỏi cảm tạ Thượng Đế, để cho cô vào lúc anh nguy hiểm, được gặp anh và cứu anh.

"Bác sĩ nói... Anh, vai của anh có một lỗ máu..." Giọng nói của cô như là sắp khóc.

Lòng ngực run nhẹ, Nghiêm Duẫn Thần phát ra tiếng cười trầm thấp "Em chiến tranh lạnh với anh, cô ý không nói chuyện với anh, việc đó so với vết thương trên vai còn đau hơn a!"

"Cái gì?" Cô bỗng nhiên mở mắt ra, ngẩng lên khuôn mặt nhỏ.

Khuôn mặt cùng với ngũ quan anh tuân của anh mang theo một tia thâm ý, cũng tựa như cười mà không phải cười nhìn kỹ cô.

Kiều Vũ Tâm không nhịn được mặt đỏ lên, thân thể xuất hiện cảm giác ấm áp. Không biết có phải là cô quá nhạy cảm hay không, cánh tay của anh dường như hơi siết chặt một chút...

"Em không sợ sao?" Anh hỏi.

"Sợ cái gì?"

Anh dừng một chút, cười khỏ nói: "Đôi tay này của anh nhiễm quá nhiều máu tanh, chuyện này... Là chuyện em tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi."

Kiều Vũ Tâm chuyên chú nhìn anh, bỗng nhiên cảm nhận được anh vẫn nỗ lực dụng tâm giúp cô tránh xa khỏi thế giới tàn khốc kia. Anh thật sự có tình cảm với cô, dù anh chưa nói rõ, hay tình cảm ấy còn chưa đủ sâu đậm, nhưng cô có thể chờ, chờ anh nguyện ý mở rộng lòng mình mà yêu cô...

"Anh cảm thấy em rất vô dụng, cái gì cũng không hiểu sao?" Cô hỏi ngược lại.

Anh nhún vai hai hàng lông mày "Em nói bậy gì đó? Anh sao có thể nghĩ em như thế?" Cô chẳng lẽ không hiểu được bản thân mình tốt đẹp đến mức nào sao?!

Kiều Vũ Tâm đang suy tư lời nói của anh, tiếp theo môi mềm khẽ cười tươi như hoa, dịu dàng nói: "Đã thế, nếu như anh không sợ em làm liên lụy anh, tại sao em lại cảm thấy sợ anh được chứ?"

"Vũ Tâm..." Nghiêm Duẫn Thần trong lòng hơi động, hơi thở càng ngày càng nóng rực.

Cô thanh thanh yểu hậu, hít sâu một hơi rồi nói: "Cho nên... Ngày đó anh và người phụ nữ xinh đẹp kia cùng nhau xuất hiện tại khách sạn, cô ta, cô ta chỉ là một phần trong nhiệm vụ của anh, anh không có thích cô ta, cũng không có cùng cô ta... Cùng cô ta..." Khuôn mặt nhỏ thanh lệ lập tức đỏ ngầu.

Nghiêm Duẫn Thần hơi híp mắt, bên môi không khỏi hiện lên nụ cười xấu xa. "Anh không có cùng cô ta thế nào? Vũ Tâm, cuối cùng em muốn hỏi cái gì?"



Anh rõ ràng hiểu được ý của cô, nhưng lại cố ý trêu chọc người ta! Kiều Vũ Tâm khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, hai gò má ửng đỏ trừng mắt nhìn anh.

Ai ai ai, bản chất của người đàn ông này chính là ác liệt như thế, xem chuyện cô đỏ mặt làm thú vui, nhưng cô một mực trốn không thoát được vòng tay của anh a...

Dáng dấp của cô siêu cấp khôi hài, xinh đẹp cực kỳ, Nghiêm Duẩn Thần cuối cùng không nhịn được, cúi đầu xuống hôn đôi môi hồng mềm mại của cô.

"A..." Cô như có như không thờ dài, ồm ồm nghênh tiếp nhiệt tình của anh.

Anh tiếp xúc với chỗ quen thuộc ấm áp, không ngừng cướp lấy hơi thở ngọt ngào của cô, cùng cái lưỡi dính hương kia tận tình quấn quýt nô đùa.

"Vũ Tâm, anh không thích người phụ nữ kia, lại càng không cùng cô ta như vậy..." Tiếng nói khàn khàn từ bốn cánh môi đang dày dưa nhau phát ra, Nghiêm Duẩn Thần vừa nói, một bàn tay lớn buồm bình vừa tiến vào trong quần áo cô, nắm chặt bộ ngực đầy đặn của cô.

"Hừ hừ..." Đầu vú mẫn cảm ở dưới lòng bàn tay thô ráp của anh đứng thẳng lên, Kiều Vũ Tâm không ngừng thờ dốc, trái tim đập thình thịch liên hồi.

"Còn nữa, anh cũng không có đối với cô ta như vậy..." Anh đưa đùi phải chen vào bên trong váy cô, cách nội y mỏng manh ma sát nơi mềm mại giữa hai chân cô.

"Ha a a..." Cô gần như lập tức liên ẩm ướt, bụng dưới bời vì anh khiêu khích mà dâng lên cảm giác trống vắng quen thuộc, khát vọng được lấp đầy, được giữ lấy, khát vọng người đàn ông này dùng sức mà yêu cô.

Thế nhưng ——

"Duẩn Thần... Không được... Không nên như vậy, anh, anh dừng tay..." Nếu không dừng lại, cô sẽ hoàn toàn luân hãm trong sóng tình của anh.

Người đàn ông không ngừng cố gắng, lấy hết tất cả chiêu thức "hạ lưu" mê hoặc cô, dục vòng nóng rực cũng đang ở trong cơ thể anh thiêu đốt, sao có khả năng dễ dàng buông tha?

"Tại sao muốn ngừng lại? Em rõ ràng muốn." Thân thể của cô đã thành thực phản ứng tất cả.

"Anh ... anh bị thương, bác sĩ đã nói, không thể vận động kịch liệt..." Khuôn mặt của cô đỏ đến mức như quả cà chua chín rực, bộ ngực ở dưới sự âu yếm của anh phập phồng kịch liệt, mỗi tế bào toàn thân đều đang reo hò muốn anh, muốn anh, muốn anh, thế nhưng cô không khác chế không được a!

Nghiêm Duẩn Thần bị lý do của cô chọc cười, cúi đầu thật sâu cho cô một nụ hôn nồng nhiệt, hôn đến nỗi tâm trí cô mơ màng, sắp không nhận rõ là ngày hay đêm.

Đôi môi nóng bỏng lướt qua gò má mềm mịn của cô, nhắm nháp vành tai thanh tú của cô, trầm thấp phun ra: "Anh sợ không cùng em làm vận động kịch liệt, anh sẽ bị thương càng nặng a!" Ngược lại anh không thèm đếm xỉa, đã mấy ngày rồi không được chạm vào cô, nếu không hung hăng muốn cô, anh sẽ nổ tung mất.

Kiều Vũ Tâm đang run rẩy dưới từng đợt tiến công của anh, ngón chân đáng yêu cuộn lại.

"Anh, anh bị thương... Vai của anh sẽ chảy máu..."

"Vậy hãy để cho nó chảy đi." Nói xong, bàn tay anh đã dò vào đáy quần cô, dọc theo bắp đùi trơn mềm âu yếm đi tới, sau đó xâm nhập bên trong vào nội y của cô.

"Duẩn Thần, dừng tay, a a um ——"

Mật huyết bị ngón tay thô ráp của anh dò vào, Kiều Vũ Tâm bình bại như núi đổ, cái gì cũng không nói ra được, chỉ có thể khẽ cau mày, lộ ra kiểu thái điềm đạm đáng yêu.

"Bên trong em thật nhỏ, hoàn toàn làm ướt tay anh rồi nè."

"A... A a..."

"Còn muốn gãy dựa sao? Vũ Tâm, Vũ Tâm đáng yêu của anh, bảo bối, đầu hàng đi!"

Nghiêm Duẩn Thần quá quen thuộc mỗi một tác thân thể của cô.

Ngón tay anh di động, thật sâu vùi vào hoa kính ấm áp, tìm được một điểm gọi ra cảm xúc mãnh liệt kia, thỏa thích lại bá đạo điều khiển, hơi hơi rút khỏi lại lập tức mãnh liệt tiến vào, đánh tan toàn bộ rụt rè và lo lắng của cô.

"Duẩn Thần..." Đôi môi khẽ ngậm ra thanh âm kiều mị, Kiều Vũ Tâm ở trên thân người to lớn của anh mà vận vẹo.

Nghiêm Duẩn Thần hơi vươn mình, dứt khoát đẩy ngã cô ở trên giường lớn, vai quả nhiên có một chút đau đớn, nhưng anh không thèm quan tâm.

"Thoải mái không?" Thanh âm anh thô ráp hỏi, một tay kéo dài dần vật ngọt ngào, một tay kia thì lại thô lỗ cời bỏ quần áo của cô.

Làm hai luồng tuyết trắng kia không hề che lấp mà phơi bày trước mắt, anh bị cảnh đẹp này kích thích đến dục hỏa đốt người, cúi đầu xuống ngậm đầu vú đang vươn cao của cô, giống như trẻ sơ sinh bú mót, quyến luyến, rồi lại như mang theo sự trân trọng mà chơi đùa chúng.

"Uhm Ân... Ha a..." Bàn tay của Kiều Vũ Tâm nắm lấy mái tóc ngắn của anh, hai chân ngọc thon dài không ngừng muốn kẹp lấy eo anh.

Nghiêm Duẫn Thần khẽ bật cười, yêu thương ở trên da thịt cô hạ xuống vô số dấu hôn.

"Vũ Tâm, anh muốn em... Toàn bộ bản thân em..." Anh rút về tay, cời quần ra ném xuống sàn nhà, cựa long đang dựng thẳng đứng liền lập tức tìm tới lối vào ẩm ướt, hoàn toàn giữ lấy cô.

"A a —" Kiều Vũ Tâm cong lưng kẹp chặt anh, sâu sắc cảm giác được sự tồn tại của anh.

Anh lấp đầy cảm giác trống rỗng trong cô, mỗi một lần xung kích đều chấn động thần hồn cô, làm cho cô vui sướng không thôi, nếm trải cực lạc cùng điên cuồng, cũng trải nghiệm đến tư vị bay lượn phía chân trời.

"Duẫn Thần... Ô ô... Duẫn Thần..."

"Anh ở đây, Vũ Tâm, thích không? Thích anh như vậy muốn em sao?"

Phương thức người đàn ông này muốn cô vừa hưng hăng lại hưng hân, thế nhưng lần này giao hoan, lại có nồng đậm nhu tình, ngay cả chính anh cũng không phát hiện.

Chiếc giường bởi vì bọn họ kịch liệt đẩy dũa mà chấn động, hơi thở thô ráp của nam và nữ yêu kiều tràn ngập căn phòng, mùi hoan ái nồng nặc mê người, dục vọng vội vã được giải phóng, được thỏa mãn, ngọt như mật như thế, nóng như lửa thế kia, ai cũng không thể ngăn cản...

Kiều Vũ Tâm toàn thân run rẩy không ngừng, ngoại trừ lối vào thật chặt, dùng sức mà ôm lấy người đàn ông này, cô không biết làm sao có thể dẹp yên ngọn lửa đang bùng cháy trong lòng.

"Duẫn Thần, yêu em... Đừng ngừng lại, dùng sức yêu em, van cầu anh..."

Tiếng khóc yếu ớt nơi cô bóp chặt tâm Nghiêm Duẫn Thần, khiến anh điên cuồng, cũng khiến anh trở nên càng cường hãn hơn, to lớn hơn, một lần lại một lần chôn sâu vào trong cơ thể ấm áp của cô.

"Anh vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng sẽ không bỏ lại em, Vũ Tâm, không phải sợ." Anh liếm đi nước mắt trên gò má mềm mại của cô, những thứ kia tất cả đều là chứng minh cho sự vui sướng.

Trong chớp mắt, anh tăng nhanh tốc độ, mỗi một lần đẩy vào đều sâu hơn, mạnh mẽ hơn, như mong muốn của người yêu bé bỏng dưới thân, dùng sức mà yêu cô, không ngừng mà yêu cô.

"A a, a a... Duẫn Thần, Duẫn Thần... Uhm a a..." Khó có thể chịu đựng cảm xúc mãnh liệt cuộn cuộn đang dâng lên, Kiều Vũ Tâm gào khóc, rít lên, toàn thân hiện ra một vẻ mỹ lệ đỏ bừng.

"Vũ Tâm, a a —" Anh gọi tên cô, bên trong yết hầu phát ra tiếng gằn nhẹ như dã thú, dục vọng hùng hực bởi vì từng trận co rút nhanh mà bị kích thích mạnh.

Mật kính thật chặt hút lấy dục vọng của anh, cuối cùng khiến anh đi tới điểm giới hạn.

Trong đợt va chạm mãnh liệt và hơi thở thô ráp, Nghiêm Duẫn Thần đã tới đích, anh phóng thích tất cả, ở bên trong nơi mềm mại nhất cũng là nơi ngọt ngào nhất của cô...

Bọn họ ôm lấy nhau, cảm thụ cảm giác thư sướng và thỏa mãn sau đợt cao trào.

Bạn đang đọc truyện *Giai Nhân Ôn Nhu Của Hắc Báo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 8

Kích tình qua đi, trong phòng vẫn còn vương lại mùi vị hoan ái, hai thân hình quấn quýt chặt chẽ, hai trái tim va chạm lẫn nhau, hơi thở hòa nhịp cũng từ dần dập chậm rãi hòa hoãn xuống.

Nằm trong lòng anh hồi lâu, thần trí Kiều Vũ Tâm thật vất vả mới từ trên đám mây lơ lửng rơi xuống đất, cô mở mắt ra, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, vừa vận gặp phải đôi mắt đen xinh đẹp thâm thúy của anh.

Rặng mây ửng đỏ trên mặt còn chưa kịp tan biến, lại nhiễm lên một tầng ửng hồng kiều diễm khác.

Đột nhiên, cô khẽ hô lên, bởi vì phát hiện băng gạc trên vai anh đã thấm ướt, vết máu chảy ra, lập tức nhuộm đỏ cả diện tích lớn.

Cô vội vàng muốn đứng lên, eo nhỏ lại bị cánh tay cứng như sắt thép Nghiêm Duẩn Thần chặt chẽ ôm lấy.

"Ngoan nào, đừng lộn xộn." Anh thích cảm giác được ôm cô.

"Miệng vết thương của anh lại chảy máu!" Kiều Vũ Tâm không dám dùng sức gây dựa, vẻ mặt lo lắng vô cùng, giọng điệu gần như van xin nói: "Duẩn Thần, anh để cho em đứng lên."

"Không cần."

"Anh..."

"Chảy một ít máu sẽ không làm chết người."

"Nghiêm Duẩn Thần!" Người đàn ông này sao lại cứng đầu như vậy?! Kiều Vũ Tâm tức giận trừng mắt nhìn anh, nhưng bộ dáng này thật sự đáng yêu vô cùng, ngược lại làm cho anh liên tiếp hôn lên môi cô "Anh... Ừm ừm... Không cần như vậy, miệng vết thương không xử lý... Ừm... Không, không được..."

Nghiêm Duẩn Thần biết chắc chắn cô không dám kháng cự, dễ dàng đè chặt cô ở trên giường lớn, nửa người dưới đẩy ra hai chân cô, đôi môi nóng chảy không ngừng hôn lên môi cô, ý đồ muốn phá hủy lý trí của cô.

"Vũ Tâm, em vẫn còn thể lực, như vậy chúng ta lại làm một lần nữa đi." Buông tha cho cái miệng nhỏ nhắn kêu gọi của cô, Nghiêm Duẩn Thần phát ra tiếng cười sung sướng.

"Không được... Ừm a..." Kháng cự của cô biến mất ở trong môi lưỡi công thành chiếm đất của hắn.

Bỗng nhiên, một loạt tiếng đập cửa chậm rãi vang lên.

"Vận động thích hợp là được rồi, nhưng kịch liệt quá độ sẽ không tốt cho vết thương!" Bác sĩ ở ngoài cửa phòng cất tiếng nói vọng vào, trong lời nói còn mang theo ý cười tràn ngập trêu chọc.

Nghe thấy bên ngoài truyền đến động tĩnh, Kiều Vũ Tâm phát ra âm thanh "Ừm a" kháng nghị với người đàn ông đang đè trên người mình, đôi mắt đẹp trừng lớn, khuôn mặt cũng trở nên đỏ bừng.

Nghiêm Duẩn Thần vốn không muốn quan tâm tới người ngoài cửa "Không thức thời" kia, không nghĩ tới bác sĩ lại không chịu buông tay còn ồn ào:

"Cậu nhóc, cậu nên uống thuốc, tôi có lòng tốt bụng nước và thuốc tới cho cậu, cậu rút cuộc có chịu mở cửa ra hay không? Nếu không mở, tôi tự mình đi vào! Nếu nhìn thấy cái gì không nên xem, cậu cũng đừng trách tôi đó." Nói xong, thế nhưng thật sự vang lên thanh âm xoay chốt cửa.

Ông già này là đang cố ý! Nghiêm Duẩn Thần rút cục cũng rời khỏi cái miệng đỏ au mê người của cô, thô lỗ thấp giọng rủa thầm.

Cửa phòng ngay lúc này lại bị ông bác sĩ đẩy ra, Nghiêm Duẩn Thần lại khẽ mắng lần nữa, động tác nhanh chóng kéo tấm chăn lên, chặt chẽ bao bọc Kiều Vũ Tâm đang trong bộ dáng không chỉnh tề.

"Ông không biết tôn trọng riêng tư của người khác sao?!" Ông lão trừng mắt thoải mái đi vào, Nghiêm Duẩn Thần nhũn mảy, hoàn toàn không để ý bản thân đang là người trần như nhộng, nhưng cô gái nhỏ ở bên cạnh trái tim đã đập liên hồi, khuôn mặt hồng đến độ sắp toát ra khói trắng.

"Đối với bác sĩ mà nói, bệnh nhân không có quyền riêng tư." Bác sĩ vẫn cười meo meo, còn vẫy tay chào Kiều Vũ Tâm đang hé khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng ra ngoài tấm chăn.

Kiều Vũ Tâm thẹn thùng cười cười, chưa kịp mở miệng chào hỏi, đã nghe thấy bác sĩ 'A' một tiếng, giả vờ giả vịt nhìn bả vai chảy máu của Nghiêm Duẩn Thần nhũn mảy lác đầu.

"Tôi vốn tưởng rằng có Kiều tiểu thư ở đây, vết thương của cậu sẽ lành nhanh hơn một chút, thế mà... Hắc hắc hắc, xem ra tình huống dường như lệch khỏi quỹ đạo mà tôi tưởng tượng rất nhiều, nếu cứ tiếp tục như vậy, thương thế của cậu nếu không tốt lên, nói không chừng sẽ càng ngày càng nghiêm trọng."

Kiều Vũ Tâm nghe thế toàn thân lại nóng lên, cảm giác máu đều dồn về trên đầu.

Nghiêm Duẩn Thần nheo lại hai mắt, huyết thái dương co rúm, tựa hồ tính nhẫn nại đối với vị bác sĩ già thích lải nhải đã tới điểm cuối, anh đang muốn trả lời lại một cách mỉa mai, ông đã đi trước một bước mở miệng:

"Được rồi, tôi cũng biết cậu không chào đón tôi, aizz, người già thì bị ghét bỏ đây mà, điểm này tôi rất hiểu. Thuốc tôi để ở đây, cô cậu tiếp tục, tôi không quấy rầy a."

"Bác sĩ..." Kiều Vũ Tâm thấy ông thật sự quay trở ra cửa, vội vã ôm chần ngồi dậy, nhưng vẫn không kịp gọi bác sĩ ở lại.

"Em muốn đi đâu?" Những lúc để cô rời đi khỏi phạm vi kiểm soát của mình, trong lòng Nghiêm Duẫn Thần liền dâng lên cảm giác sợ hãi không hiểu được.

Anh cần cô. Cần thân thể ấm áp mềm mại của cô, cần nụ cười tươi như mật ngọt của cô.

"Đừng đi." Anh giữ chặt cánh tay nhỏ bé của cô, đôi con ngươi sâu kín.

Kiều Vũ Tâm cắn cắn môi, khó nén ngượng ngừng mỉm cười, ôn nhu nói: "Em không phải muốn đi a... Em lấy thuốc cho anh uống, rồi giúp anh băng bó miệng vết thương một lần nữa, được không? Duẫn thần... Anh nắm tay người ta đau quá."

Nghे thấy lời của cô, anh giống như sắp bị lửa thiêu cháy, lập tức nói lỏng tay, nhưng đôi mắt sắc bén vô cùng kia vẫn đang tràn ngập dự vọng cùng giữ lấy, một cái chớp mắt cũng không chớp nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của cô.

Kiều Vũ Tâm nuốt xuống tiếng thở dài sắp phát ra, dưới cái nhìn chăm chú nóng bỏng kia, lấy tốc độ nhanh nhất sửa sang lại quần áo bản thân, đi qua bưng ly nước và thuốc mà vừa rồi bác sĩ để lại trên bàn.

Cô đứng bên cạnh giường, ánh mắt nhìn người đàn ông đang ngồi trên giường, nhẹ nhàng nói: "Anh há miệng ra đi."

Vốn đang lo lắng anh không nghe lời, không nghĩ tới Nghiêm Duẫn Thần thế nhưng lại ngoan ngoãn hé môi, chờ cô nhét thuốc vào trong miệng mình

"Ngaoan a." Cô mỉm cười, mang theo ý khen ngợi, cẩn thận dứt anh uống thuốc, uống nước. "Em đi tìm bác sĩ lấy hòm thuốc, anh nằm im đừng nhúc nhích, em lập tức trở về."

Cô buông ly nước, nhẹ nhàng giúp anh nằm lại trên giường, còn cúi người điều chỉnh độ cao gối đầu cho anh, không dự đoán được giây tiếp theo nhưng lại bị anh kéo ngã vào lòng mình, cô lập tức bị đôi tay săn chắc chặt chẽ ôm lấy.

"Duẫn Thần! Anh... Anh làm cái gì vậy?" Hai chân bị anh kẹp lại, hai tay động cũng không thể động, cô chặt chẽ dán sát vào anh, lập tức cảm giác được bụng dưới của anh có biến hóa.

"Em nói xem?" Nghiêm Duẫn Thần cười thật giống một ác ma, anh tuấn lại tà khí.

"Anh anh... Không được!" Lúc này đây, cô nhất định phải kiên định, giữ vững lập trường.

Hàng mày rậm của anh nhướng lên thật cao, chớp mũi để sát vào mũi cô chất vấn nói: "Anh không được? Em nói anh không được?!"

"Chúng ta... Là, là chúng ta không được như vậy, không phải như ý anh nói cái kia không được!" Người đàn ông đáng giận này, anh biết rõ, lại cố ý xuyên tạc ý tứ của cô.

Nghiêm Duẫn Thần hôn nhẹ gò má mềm mại của cô, ý đồ dụ dỗ lại vô cùng rõ ràng.

"Nếu anh không có không được, đương nhiên là còn có thể như vậy." Bàn tay to xoa nắn bộ ngực của cô, anh ôm cô càng chặt, làm cho cô cảm nhận được dự vọng đang hưng phấn bùng bùng của mình, hơi thở lại trở nên vừa thô vừa nặng.

"Duẫn, Duẫn Thần... Không thể, vết thương của anh cần rửa sạch..."

"Chờ một chút lại làm."

"Không được ..."

Nghiêm Duẫn Thần lại giả trò với cô, ở bên đôi tai phấp hờng của cô thổi khí. "Anh vừa rồi đã ngoan ngoãn uống thuốc, em hẳn phải có phần thưởng cho anh chứ, đúng không nè?"

"Nhưng là... Nhưng là... Ừm..."

Không cho cái miệng nhỏ nhắn kia lại huyền thuyên dài dòng về miệng vết thương của mình, Nghiêm Duẫn Thần hôn cô thật sâu, môi lưỡi nóng bỏng ở trong miệng của cô bừa bãi thổi quét, không ngừng mà câu dẫn...

Kiều Vũ Tâm thật sự muốn kháng cự lại anh, tuy nhiên có lòng nhưng sức không đủ. Người đàn ông này vĩnh viễn đều là nhược điểm trí mạng của cô, dễ dàng thổi bay lí trí của cô, làm cho cô đánh mất năng lực tự hỏi, chỉ có thể giang hai cánh tay gắt gao ôm lấy anh, dùng thân thể thừa nhận tất cả nhiệt tình mà anh cho mình.

Dưới vòng ôm mạnh mẽ mà đầy nóng bỏng của anh, cô lại được trải qua cảm giác khi bay lên thiên đường.

Vì muốn tận tâm chăm sóc cho Nghiêm Duẩn Thần, ngày hôm sau Kiều Vũ Tâm liền gọi điện đến công ty.

Cô nói là người nhà bị thương nhập viện, cần ở bên chăm sóc, vốn cô muốn trực tiếp từ chức, sợ công ty không chịu cho cô xin nghỉ dài hạn, không nghĩ tới vợ chồng giám đốc đặc biệt yêu thích cô, sau khi hai bên trao đổi với nhau, thế nhưng họ lại đồng ý cho cô tạm thời giữ chức ngừng lương, muốn cô bất luận như thế nào đều phải quay về công ty đi làm. "Anh muốn uống cà phê." Người đàn ông anh tuấn nằm trên giường lớn nửa thân để trần, nhìn thấy Kiều Vũ Tâm bùng ly sữa nóng vào trong phòng, ngũ quan sắc xảo trên khuôn mặt anh tuấn đều nhấn thành một đoàn.

"Không được. Bác sĩ nói, tạm thời không cho phép anh uống cà phê và rượu." Giọng nói của cô mềm nhẹ, căn bản không thèm nhìn 'bản mặt thối' kia của anh.

"Em không cần mỗi lần đều nghe lời ông bác sĩ già kia." Nghiêm Duẩn Thần xấu tính nói, sợi tóc rũ xuống trán, trông anh lúc này thật giống như một cậu bé bốc đồng.

"Anh thật không lịch sự gì cả, sao anh có thể nói như vậy? Bác sĩ là người tốt."

"Đó là em quá ngây thơ, mới có thể bị ông ấy lừa bịp." Tóm lại Vũ Tâm của anh ai gặp đều yêu thích, cô ở chỗ này hơn mười ngày, ngay cả ông già tính tình khó chịu kia đâm ba bữa lại chạy tới chọc cô cười, quần quít lấy cô nói chuyện, quả thực... Quả thực coi anh như không khí mà!

Không được, nếu tiếp tục như vậy thì không ổn, anh phải nghĩ biện pháp lấy lại quyền làm chủ.

"Hôm nay chúng ta sẽ về nhà." Anh cắn răng nói, quyết định không thể ở lại "Doanh trại của địch" được nữa.

Kiều Vũ Tâm vô tội nháy mắt mấy cái "Hôm nay?"

"Đúng. Hôm nay. Chờ một chút sẽ đi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào lộ ra một nụ cười yếu ớt, cô mím môi, bộ dáng như tự hỏi, trong chốc lát mới nói: "Nói như vậy... Vết thương của anh đã tốt rồi, không cần người chăm sóc nữa?"

"Vết thương của anh đã sớm không có việc gì, làm sao cần chăm sóc?" Anh lớn tiếng nói, nhớ tới buổi chiều hôm từ cửa sổ nhìn thấy ông lão đáng ghét kia lôi kéo vũ Tâm chơi thả diều trên bãi cỏ, còn cười vô cùng vui vẻ! Mẹ nó, ông già đã mấy chục tuổi rồi, còn chạy tới chạy lui mà không sợ vấp té ư!?

Kiều Vũ Tâm gật gật đầu, giọng nói vẫn dịu dàng như cũ: "Ừm, em đã biết. Vết thương của anh đã không còn trở ngại, vậy em sẽ gọi điện tới công ty, nói cho bọn họ em có thể trở về đi làm!"

"Không được!" Nghiêm Duẩn Thần nhấn mặt nhú mày rống lên.

"Vì sao không được?" Kiều Vũ Tâm trừng mắt nhìn anh.

Ở dưới sự truy vấn của cô, khuôn mặt tuấn tú kia lén lút lan ra một vệt đỏ ửng khả nghi, anh thoát nhìn có chút âm trầm, nhưng khi bốc đồng lại càng điên trai lôi cuốn.

Thử mở miệng vài lần, rốt cuộc anh cũng thấp giọng nói, "Cho dù về nhà, anh vẫn còn cần em."

Kiều Vũ Tâm lại chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, nhin cười. "Anh vừa rồi nói miệng vết thương đã không còn trở ngại, vậy còn cần em làm cái gì?"

"Anh..." Anh chính là thích cảm giác có cô bên cạnh, thích nhìn thân ảnh bận rộn của cô, thích nghe thấy giọng nói ôn nhu ngọt ngào của cô, thích nụ cười mang đầy khí xuân ấm áp của cô.

Anh thích cô... Không! Không chỉ có là thích, anh nghĩ, anh đã sớm yêu cô, căn bản không thể tưởng tượng được khả năng mất đi cô.

"Em đã nói, em yêu anh." Anh vội nhìn chăm chú vào khuôn mặt đỏ bừng của Kiều Vũ Tâm, nhìn xem cô tim đập gia tốc, thiếu chút nữa cầm không vững ly sữa trong tay.

"Anh, anh sao lại đột nhiên hỏi cái này..." Cô thẹn thùng né tránh ánh nhìn chăm chú của anh, tuy rằng trong lòng cô thương anh, nhưng bị anh hỏi trực tiếp như vậy, thật sự cô có chút không được tự nhiên.

Hít một hơi thật sâu, cô muốn lãng tránh nói sang chuyện khác, bèn đem sữa đưa tới trước mặt anh.

"Anh mau uống đi, độ ấm vừa đủ đó."

Nghiêm Duẩn Thần không nhúc nhích, đôi mắt sáng ngời vẫn đang nhìn khuôn mặt cô không chớp mắt.

"Anh phải nghe chính miệng em nói lại lần nữa. Nói em yêu anh."

Giống như bị anh thôi miên, Kiều Vũ Tâm cũng ngây ngốc nhìn anh say đắm, lòng của cô trong sự yên lặng không tiếng động từ từ hòa tan dưới mị lực của anh, cái gì cũng không thể tự hỏi, chỉ có thể phục tùng thình cầu của anh.

"Em yêu anh..." Cô thương anh, từ rất lâu trước kia, cô đã yêu thương anh mà không hề hối hận.

Như hai linh hồn đang phiêu đảng trong cuộc sống, rốt cuộc họ đã tìm được điểm tựa yên ổn trong lòng nhau, cô thương anh.

"Duẩn Thần, em yêu anh." Cô cười thật ôn nhu, thật đẹp.

Bỗng nhiên, một đôi tay cường tráng vươn ra tập kích cô, kéo cô vào trong lồng ngực rộng lớn rắn chắc, gắt gao, siết chặt ôm lấy cô.

"A -- cẩn thận!" Cô kinh hô, tuy vậy ly sữa vẫn đổ vào trên người của cả hai.

Nghiêm Duẩn Thần không đợi cô gái nhỏ trong lòng kháng nghị, đã cúi đầu hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô, khăn khăn nói: "Đừng lo lắng, anh sẽ liếm sữa thật sạch sẽ, tuyệt sẽ không lãng phí."

"Anh..." Cô thật sự là hoàn toàn bại trước anh.

"Anh như thế nào? Anh nghe lời em nói, ngoan ngoãn uống hết sữa, có cái gì không đúng sao?" Anh được tiện nghi mà còn khoe mẽ, đầu lưỡi dọc theo đường cong chiếc cằm duyên dáng của cô mà chuyển động, liếm qua yết hầu của cô, một đường xuống phía dưới, ngay lúc cô nhìn không được phát ra tiếng rên rỉ, liền ngậm lấy một bên núm phong đang vươn lên cao ngất.

"Anh... Thật xấu..." Giọng cô mắng chửi người nghe sao thật mềm mại, cơ thể bị anh cời bỏ gần hết đã trở nên mềm nhũn, ngồi phịch ở trong lòng của anh.

Nghiêm Duẩn Thần bật cười, bàn tay to thô ráp nắm giữ một bên ngực của cô, chậm rãi xoa nắn.

"Đáng tiếc em lại đi yêu một tên xấu xa như anh."

"Ừm... a..."

Kiều Vũ Tâm không thể phủ nhận, nụ cười kiêu ngạo của anh lại vừa suýt vừa gọi cảm, kỹ xảo âu yếm cô khiến cô không ngừng mà phát ra tiếng rên rỉ mê người, chỗ non mềm giữa hai chân đã sớm ướt đẫm, yêu dịch chảy ra mang theo mùi thơm mê người, khát vọng đàn ông đến háo.

"Vũ Tâm, cảm giác được không? Anh sắp phát điên lên vì em!" Nghiêm Duẩn Thần lôi kéo bàn tay nhỏ bé của cô, bao trùm lên cựa long đang dựng thẳng oai hùng, chỉ dẫn cô, không tiếng động để cô từ từ đón nhận lửa nóng của mình.

Kiều Vũ Tâm run rẩy, dòng máu hưng phấn ở trong cơ thể chạy tán loạn, lỗ chân lông toàn thân đều cảm giác được sự khát cầu cực độ của người đàn ông trước mặt cô, điều này làm cho cô cũng có chút tự tin, tin tưởng mình có thể đem đến cho anh vô vàn khoái hoạt.

Cô chủ động tiến sát lại gần Nghiêm Duẩn Thần, cho anh một nụ hôn triền miên đến cực điểm.

Bàn tay nhỏ bé dao động trên thân hình vĩ ngạn của anh, giữ lấy lồng ngực trắng kiện của anh, cái miệng nhỏ nhắn một đường hôn xuống phía dưới, buồng bình ngậm lấy đầu vú mẫn cảm của anh, học theo cách thức của anh mà thi triển, trong chốc lát khẽ cắn true chọc, trong chốc lát lại quyến luyến hút lấy...

"Ông trời... Vũ Tâm, em muốn tra tấn anh..." Nghiêm Duẩn Thần ngửa đầu nhắm hai mắt lại, lồng ngực kịch liệt đập phồng, như vừa chạy một hơi tám trăm mét trong cuộc thi việt dã, thở hồng hộc.

"Anh không vui sao?" Cô nâng lên khuôn mặt đã nhuộm đỏ ửng lại dị thường xinh đẹp. "Muốn em không làm nữa sao?"

"Không!" Anh dồn dập nói, nửa là mệnh lệnh, nửa là cầu xin, "Đừng có ngừng, anh, anh thích, thực thích."

Kiều Vũ Tâm nheo lại đôi mắt tràn ngập tình dục, nở một nụ cười thật xinh đẹp, giống như một xà nữ trườn tới trườn lui trên người anh.

"Duẩn Thần... Anh thích em làm cho anh điên đảo ư..." Nói xong, cô cởi chiếc quần dài của anh ra, nằm giữa hai chân anh, cựa long ngạo nghễ đứng thẳng liền xuất hiện trước mặt cô.

"Em yêu anh." Bàn tay nhỏ mềm mại nắm giữ dục vọng nóng rực của anh, cô vươn đầu lưỡi phấn nộn thử thăm dò, ở đỉnh nhẹ nhàng xoay tròn, vẽ vòng...

Nghiêm Duẩn Thần từ trong yết hầu phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp, ngũ quan anh tuần có chút vận vẹo, nhưng dường như lại rất hưởng thụ, đặc biệt chỗ vô cùng mẫn cảm kia đang nằm trong tay Kiều Vũ Tâm, bị cô khi thì liếm mút, khi thì ngậm lấy, hai tay anh nắm chặt thành quyền, hô hấp trở nên càng thêm ô ô ngắt quãng.

Một lát sau, cựa long dưới sự âu yếm và những nụ hôn nhiệt tình của cô càng đứng thẳng, Nghiêm Duẩn Thần không thể tiếp tục kiềm chế được nữa, ánh mắt nhuộm màu tình dục khóa chặt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Kiều Vũ Tâm, thấp giọng thỉnh cầu:

"Vũ Tâm, ngồi lên, anh muốn em, anh muốn tiến vào trong thân thể em."

Kiều Vũ Tâm bị vẻ mặt khát vọng của anh làm cho rung động, tâm cùng thân thể cô cũng khát vọng giống anh, không hề tiếp tục tra tấn lẫn nhau nữa, cô

tách hai chân ra khóa ngồi trên lưng anh, một tay cầm lấy đỉnh cự long, một tay hơi hơi tách ra u huyết ướt át của mình, đón anh tiến vào, làm cho đóa hoa phấn nộn bao lấy phần than nóng bỏng của anh.

"A a -- "

"Hừm a..."

Hai người đồng thời thờ đốc, cô thỏa mãn khi cảm nhận được cảm giác phong phú khi bị lấp đầy, còn anh thì đón nhận cảm giác vui sướng và tư vị tuyệt vời khi được cô bao bọc.

"Vũ Tâm, cử động thất lưng của em đi, tận tình lên xuống, tận tình phát tiết, em có thể dùng sức muốn anh, tựa như anh từng muốn em vậy." Anh đỡ thất lưng mảnh khảnh của cô, mong hơi hướng lên trên, anh như muốn khóa chặt cô gái nhỏ đang ngồi trên lưng mình để tận tình phóng thích.

"Ân a, a a -- Duẫn, Duẫn Thần, ân a a -- Kiều Vũ Tâm liên tục thét chói tai, tư thế kết hợp thân mật chặt chẽ như vậy, làm cho cả hai đều có thể tiến vào nơi sâu nhất của đối phương.

Đỡ lấy cánh tay cường tráng của anh, đôi nhũ phong của cô vì chuyển động mạnh mà kịch liệt đong đưa, tóc dài cũng lay động tạo ra đường cong xinh đẹp.

Đôi mắt phủ đầy sương mù của cô cùng anh giao nhau, chuyển động thất lưng theo tiết tấu mà anh muốn, anh giống như một con tuần mã đang thần phục dưới thân hình xinh đẹp của cô, cao lớn lại tuần mỹ, lại bị cô thu phục.

Giờ khắc này, người con gái trước mắt xinh đẹp không thể hình dung, cuồng dã lại kiều diễm, Nghiêm Duẫn Thần cảm giác luồng khí nóng trong ngực không ngừng bùng nổ, máu nóng toàn thân như dồn xuống hết phần bụng dưới.

"Nói lại lần nữa câu 'em yêu anh' đi!" Đôi mắt ngăm đen của anh sắc bén như tia laser, bên dưới càng thêm thít chặt, cánh tay anh đã nổi đầy gân xanh.

"Em yêu anh, em yêu anh -- em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh --" Cô liên tiếp bày tỏ tình yêu, lần nữa lặp lại những từ ngữ xinh đẹp kia.

Nghiêm Duẫn Thần phát ra tiếng gầm rú khàn khàn, đột nhiên kéo cô xuống ôm thật chặt vào lòng.

Hai bầu ngực tròn đầy của cô dán sát vào lồng ngực anh, cái miệng nhỏ nhắn bị anh chặt chẽ bắt giữ, anh xoay người đè cô xuống chiếc giường lớn mềm mại, hòa lực cũng theo đó mà triển khai toàn bộ, thất lưng và mông cùng nhau cử động, mở rộng hai chân cô mà tiến hành cuộc thăm dò mạnh mẽ dữ dội khác.

"A a --" Anh ngửa đầu kêu to, sau một thế tiến công như trận mưa rền gió dữ, anh không hề giữ lại mà phóng xuất ra tất cả, ngay lúc cô co rút lại, thân thể run rẩy mà đạt tới cao trào, phun ra mầm móng nóng bỏng của chính mình.

Kiều Vũ Tâm khóc, cánh môi bị hôn tới sưng đỏ vẫn mơ mơ màng màng mấp máy, không tiếng động lặp lại ba chữ "Em yêu anh", một lần lại một lần.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy nước mắt vui sướng của cô, người đàn ông vạn phần thương tiếc ấn môi xuống, liên tiếp dùng lưỡi liếm sạch nước mắt của cô.

Anh thờ một hơi dài thỏa mãn, khẽ liếm vành tai cô, dường như anh đang khề thì thầm cái gì đó, cô nghe không rõ lắm, nhưng tâm lại cảm thấy ấm áp, yên ổn...

Trên mặt vẫn còn vron nước mắt, cô hơi hơi nở nụ cười, ở trong khuỷu tay của anh yên ổn ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Giai Nhân Ôn Nhu Của Hắc Báo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 9

Sau khi được Kiều Vũ Tâm đốc lòng chăm sóc, vết thương của Nghiêm Duẫn Thần khôi phục lại rất nhanh.

Tuy rằng bác sĩ mãnh liệt đề nghị bọn họ lưu lại, cần phải quan sát thêm một thời gian nữa, nhưng Nghiêm Duẫn Thần rất hoài nghi, ông già kia căn bản không thèm để ý đến tình trạng của mình là tốt hay xấu, mà chỉ hy vọng Kiều Vũ Tâm có thể ở lại, tốt nhất vĩnh viễn cũng không rời đi.

Rất nguy hiểm! Cô gái nhỏ của anh mềm lòng như vậy, có lòng thương người đến không hề tiết chế, anh nếu không nhanh chân dẫn cô rời đi, trông nom kỹ một chút, lúc ấy khó cam đoan rằng ông già kia sẽ không thực hiện được ý đồ.

Tóm lại, ai khuyên anh cũng không nghe, đối với Kiều Vũ Tâm một nửa là ăn vạ, một nửa là mệnh lệnh, vừa dỗ vừa năn nỉ, rốt cục cũng dẫn được cô về nơi hai người đã từng sống chung trước kia.

Về nhà.

Đây là căn "Nhà" của anh và cô.

Bài trí trong phòng, hơi thở chung quanh, tất cả đều thuộc về anh và cô... Thường thức cảm giác quen thuộc, Kiều Vũ Tâm đột nhiên cảm thấy, từng có lúc cô không xác định được tình cảm của anh, mà giờ khắc này mọi chuyện đã không còn quan trọng, điều đó sẽ không bao giờ khiến tâm tình cô phức tạp, khiến cô trần trọc khó ngủ nữa.

Anh đối với cô dù sao cũng có cảm tình, chỉ là không sâu đậm bằng cô mà thôi.

Trước mắt có thể được như thế này, cô đã cảm thấy rất tốt rồi, cô hẳn là nên quý trọng thời điểm cô và anh ở cùng nhau, nhưng cô vẫn ôm một chút hy vọng nho nhỏ vào tương lai phía trước.

Giả như một ngày kia, cô cũng có thể nghe thấy người đàn ông mà cô yêu, nói với cô ba chữ kỳ diệu kia, để cô được phép tiến vào lòng anh.

Cô thương anh.

Chỉ có thật tâm yêu thương anh, cô mới có thể cảm thấy chua xót, ngọt ngào, mặc kệ kết quả của anh và cô ra sao, ít nhất cô đã cố gắng yêu, để bản thân sau này không phải tiếc nuối.

"Nghĩ cái gì vậy?" Giọng nói khàn khàn vang lên bên tai cô, hơi thở ấm áp ái muội lướt qua da thịt của cô.

Kiều Vũ Tâm ửng đỏ cả khuôn mặt, không khỏi nhích sang bên cạnh một chút, lắc lắc đầu.

"Không có a."

"Em cho là gạt được anh sao? Còn không thành thật khai ra?"

"Thật sự không có mà."

"Nói dối." Nghiêm Duẩn Thần nhíu lại hàng mày tuấn lãng, cánh tay dài duỗi ra, rất nhanh bắt lấy cánh tay nhỏ bé của cô, sức lực vừa phải nhưng cũng không cho phép cô kháng cự.

Kiều Vũ Tâm cảm thấy có chút ngọt ngào, cũng có chút kích động, bởi vì hai người hiện tại không phải lén lút ở chung một chỗ, mà là vai kề vai tản bộ trong công viên gần nhà.

Lúc này đang là chạng vạng, bầu trời nhuộm màu ráng chiều loang lổ, trong công viên khắp nơi đều là người, có bà mẹ đẩy xe nôi đưa con đi tản bộ, nhóm các cụ bà cao tuổi đang tập dưỡng sinh, còn có vài nhóm cụ ông đang chơi cờ, cùng với các bạn nhỏ vừa tan học.

"Anh, anh không cần như vậy." Mặt cô bỗng dưng ửng hồng.

"Không được như thế nào?" Anh nhíu mày hỏi lại.

Cô cố lấy dũng khí nói: "Chính là... Không nên động tay động chân."

"Vũ Tâm a Vũ Tâm, anh chỉ cầm bàn tay nhỏ bé của em mà thôi, em nhìn xem, trong công viên người tay trong tay lại không chỉ có mỗi chúng ta."

"A?" Nghe anh nói như vậy, cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn xung quanh, trong công viên quả thực có vài đôi nam nữ cũng đang tay trong tay cùng nhau tản bộ, trong đó còn có một đôi là vợ chồng già tóc hoa râm, hình ảnh đặc biệt kia làm cho người ta rung động.

"Em thật hay e thẹn." Nghiêm Duẩn Thần kéo kéo bàn tay mềm mại của cô, đôi mắt thâm thúy chứa đựng ý cười, đột nhiên nghiêng người hôn trộm lên đôi má thơm mềm của cô, trầm thấp nói: "Vũ Tâm, anh thích bộ dáng thẹn thùng của em, khuôn mặt nhuộm hồng, ánh mắt giống như một bé thỏ nhỏ rất vô tội, làm cho anh rất muốn, rất muốn dùng sức khi dễ em a."

"A?!" Đôi mắt xinh đẹp của cô trừng lớn, một bàn tay chưa rơi vào "ma chường" khẽ che chiếc má hồng vừa bị anh đánh lén, không biết nên phản ứng như thế nào.

"Còn có a..." Giọng nói của Nghiêm Duẩn Thần càng thêm trầm xuống, thì thầm, đôi mắt đen sắc bén lóe ra tia sáng, giống như muốn hút cô chìm đắm vào đó, "Anh cũng thích bộ dáng em cuồng dã, kích tình, khi anh tiến vào em, bị em bao lấy, hai chân của em gắt gao vây quanh anh, vừa yêu kiều vừa kích động muốn anh dùng thêm lực, cho em um um a..." Một bàn tay mềm mại khấn trương bịt kín đôi môi mọng của anh, ngăn chặn lời nói tràn ngập ái muội sắp phát ra.

Khuôn mặt Kiều Vũ Tâm hồng đến độ sắp toát ra khói trắng, cô giậm chân, vừa thẹn thùng vừa nũng nịu: "Anh anh anh... Không được nói." Đáng giận! Anh luôn thích nhìn bộ dáng lúng túng của cô.

Nghiêm Duẩn Thần nhíu lại đôi mày xinh đẹp, môi mọng để ở lòng bàn tay mềm mại cô, mơ hồ không rõ cất tiếng, "Vì sao không được nói? Anh muốn nói."



"Không cho phép anh nói." Tay cô che lại càng chặt hơn.

Nghiêm Duẫn Thần ánh mắt mị mị, như là đang cười, tiếp theo, cầm bàn tay nhỏ bé đang che ở miệng anh xuống.

"Không nói thì không nói, chờ tăn bộ trở về, chúng ta trực tiếp làm là được."

"Nghiêm Duẫn Thần!"

Anh cười ha ha, thật sự trêu chọc cô đến nghiện, đam mê này tám phần sửa không xong.

"Em.. Em không để ý tới anh nữa." Kiều Vũ Tâm cắn môi. Khi nào thì bắt đầu, người đàn ông này càng ngày càng thay đổi trở nên không đứng đắn?!

"Em không để ý tới anh, vậy anh để ý tới em là được." Anh vẫn đang lôi kéo bàn tay nhỏ bé của cô, thoáng nhìn cô hé ra khuôn mặt tươi cười, cô thật sự không để ý tới anh, ánh mắt anh lóe lên, bỗng nhiên mi tâm nhú lại, ngũ quan anh tuần giống như đang chịu đựng nỗi đau nào đó, khó chịu vô cùng.

Kiều Vũ Tâm hoảng sợ, vội vàng bước tới gần anh, lờ lấy cơ thể sắp lung lay của anh.

"Anh làm sao vậy?! Có phải miệng vết thương lại đau nữa hay không?! Bác sĩ nói mấy ngày này cần phải cẩn thận, có phải vừa rồi không cẩn thận lại chạm vào vết thương khiến nó đau trở lại hay không?!"

"A..." Mi tâm của anh nhú lại.

Kiều Vũ Tâm sốt ruột, cánh tay dùng sức ôm lấy anh.

"Em đỡ anh trở về trước, rồi giúp anh xem miệng vết thương, nếu không được, nhất định phải đi bệnh viện, Duẫn Thần... A?!"

Cô kinh hô thất thanh, bởi vì người đàn ông bên cạnh đột nhiên giang đôi tay trắng kiện ôm chầm lấy cô, trước mặt mọi người, thân nhiên mà nhốt chặt cô trong khuỷu tay mình.

"Anh anh anh..." Tuy rằng hoảng sợ trước tình huống bất ngờ, nhưng cô vẫn không dám hành động nông nổi.

Nghiêm Duẫn Thần hôn nhẹ lên mái tóc cô, trầm thấp cười nói, "Anh thật sự rất tốt, tốt đến không thể tốt hơn nữa, em ngoan ngoãn yêu thương nhưng nhớ anh như vậy, anh đương nhiên phải hồi đáp lại em rồi, tuyệt đối sẽ không để em thất vọng đâu." Anh nói nghe hay thật đấy, làm như cô chủ động tới thân thiết với anh vậy.

"Anh... Anh vốn không có việc gì!"

"Ai nói? Em đứng gần anh như vậy, thân thể em lại mềm mại thơm mát, máu toàn thân anh đều dồn xuống một chỗ, càng ngày càng hưng phấn, ầy vậy mà người ở đây lại nhiều như vậy, nếu bắt anh tiếp tục nhịn, khẳng định sẽ xảy ra chuyện." Da mặt anh đỏ bừng là càng luyện càng dày mà.

Kiều Vũ Tâm thở hắt vì kinh ngạc, nhịn không được lắp bắp nói: "Anh anh anh ... Anh đứng đắn một chút cho em."

Cô bị ôm trong ngực anh nũng nịu từ chối vài cái, hy vọng anh "thức thời" một chút, chủ động buông ra cô.

"Ồ đây đông người lắm, anh, anh không được làm vậy, Nghiêm Duẫn Thần, anh có nghe thấy không?"

Anh đột nhiên thờ dài "Vũ Tâm, anh không thích em lúc nào cũng dùng cả họ lẫn tên mà gọi anh."

Lại trộm hôn vài cái lên mái tóc mềm mại của cô, hai cánh tay bá đạo mà trắng kiện kia cuối cùng cũng "luơng tâm trối dạ" mà nói lòng, nhưng anh cũng không hoàn toàn buông cô ra, một bàn tay to vẫn chặt chẽ nắm tay cô, dắt cô tiếp tục vòng quanh công viên tăn bộ trên đường mòn lát đá mỏng.

Hai người có cử chỉ thân mật đã sớm khiến một số người phóng ánh mắt tò mò về phía họ, khuôn mặt Kiều Vũ Tâm đỏ bừng, nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp, có cảm giác được yêu thương.

Cô lẳng lặng để anh dắt tay mình, lẳng lặng đi theo bước chân của anh, khoe miệng từ lúc nào đã nở rộ một nụ cười thật ngọt ngào.

"Em còn chưa nói cho anh biết, vừa rồi em đang suy nghĩ cái gì?" Giọng nói của Nghiêm Duẫn Thần trầm ổn, lúc hỏi lại hàm chứa khí thế mạnh mẽ, muốn cô ngoan ngoãn trả lời thật lòng mình cho anh nghe.

Kiều Vũ Tâm cắn cắn môi, cuối cùng cất tiếng, "Không có gì... Em chỉ là cảm thấy, như bây giờ thật tốt."

Bước chân của anh bỗng nhiên chậm lại, nghiêng đầu qua quan sát khuôn mặt thanh tú đang cúi xuống. "Em có ý gì?"

Cô mỉm cười "Chính là hai người có thể ở cùng nhau chăm sóc lẫn nhau, ừm... Như vậy thật tốt."

Khát vọng có được toàn bộ tình cảm của anh, đã dần dần dịu lắng lại, cô vẫn chờ đợi như trước, nhưng cô cũng hiểu được quý trọng, trân trọng khoảng thời gian từng phút từng giây có anh bên cạnh.

Nghe vậy, Nghiêm Duẩn Thần nhìn cô thật sâu, ra vẻ đắm chiều.

Tiếp theo, môi mỏng của anh khẽ mở, thế nhưng cô lại cảm giác được anh muốn nói lại thôi.

"Duẩn Thần, anh làm sao vậy?" Cô buồn bực nháy mắt mấy cái.

Nhấp nháy đôi mắt thâm trầm sáng rực, rồi híp chúng lại, Nghiêm Duẩn Thần thờ sâu, đột nhiên quăng ra một đề tài khác: "Anh muốn ổn định cuộc sống."

Cái gì?! Kiều vũ Tâm trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, đôi môi đỏ nhếch lên vài lần, rốt cục khó khăn mở miệng: "Ồn, ổn định cuộc sống? Ý của anh là..."

Anh cười như không cười, chau chau mày bình tĩnh nói: "Ý của anh rất rõ ràng a, chính là anh đối với công việc cũ đã cảm thấy mệt mỏi, không muốn tiếp tục làm nữa, tính tìm một công việc mới để làm."

Vài năm nay sống kiếp sát thủ đã giúp anh có một khoảng tiền không nhỏ, hơn nữa đầu tư thích đáng, lợi nhuận kiếm được cũng đủ để ứng phó với sau này, huống chi cuộc sống như vậy anh đã nếm trải đủ, có lẽ... Đã đến lúc nên thay đổi một chút.

Nghe anh nói rõ, Kiều Vũ Tâm khẽ đáp lại, gật gật đầu.

Trong lòng dâng lên một chút thất vọng, cô không khỏi thầm mắng bản thân mình. Cô vừa rồi còn cho rằng, anh nói "ổn định cuộc sống", là ý muốn tìm một người phụ nữ kết hôn rồi sinh con.

Kiều Vũ Tâm, mày thật sự mơ tưởng!

Biết rõ người đàn ông giống như anh, không có khả năng để cho phụ nữ bắt được tâm mình, anh kiêu ngạo, vĩ đại, tràn ngập tự tin, trời sinh ra đã định sẽ không chế người khác, sao có thể cam tâm bị hôn nhân gông xiềng?! Trong lòng cười khổ, cô vỗ vỗ hai bên má bảo mình tỉnh táo lại, nhướn mày nhìn anh.

"Ừ... Sống an ổn vẫn tốt hơn, em thích anh có một cuộc sống ổn định." Kể từ đó, anh sẽ dần dần rời xa nguy hiểm, không còn qua lại với hắc bang, anh không còn sống trong hiểm nguy như trước nữa, cô cũng không cần lo lắng như vậy, cứ mãi lo lắng cho anh.

"Em thật sự rất vui." Cô nở nụ cười, kéo bàn tay to của anh, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng. "Thật sự rất rất vui."

Nghiêm Duẩn Thần nhìn cô, không nói một câu, có thể thấy được một tia dao động sâu trong ánh mắt anh.

Kiều Vũ Tâm tìm đập thật nhanh, hai gò má nóng lên, vẫn nhỏ giọng khẽ hỏi: "Duẩn Thần... Anh làm sao vậy?" Cách anh nhìn cô, tựa như đang rất đói khát muốn đem cô một ngụm nuốt vào trong bụng.

Cả người anh chấn động, giống như vừa tỉnh lại từ trong giấc mộng, tiếp tục dắt tay cô đi tới.

"Duẩn Thần, anh làm gì thế? Chúng ta đi nhanh như vậy là muốn đi đâu?" Kiều Vũ Tâm bị động theo phía sau anh, không hiểu hỏi.

Hắn quay đầu nhướn mày nhìn cô, đôi đồng tử đen láy càng hiện rõ ngọn lửa nóng cháy mà mãnh liệt.

"Mang em về nhà." Anh thanh thoát bỏ lại một câu.

"A?!" Cô vẫn vô tội nháy mắt mấy cái, kinh ngạc hỏi: "Về nhà làm cái gì a?"

"Làm tình."

"Cái gì?!" Cô lao đảo bước chân, trực tiếp ngã vào trong lòng anh.

Phân thân của anh chôn thật sâu trong cơ thể cô, dục vọng như liệt hỏa thiêu rụi tất cả, biến chiếc sô pha dài mềm mại thành biển lửa, làm cho bọn họ vừa đau lại vừa khoái hoạt.

"Duẩn Thần... A, ha a a... Nhanh quá rồi... Chậm một chút, van cầu anh..." Hai chân thon dài của Kiều Vũ Tâm tách ra gác trên bờ vai rộng lớn của người đàn ông, vùng đất non mềm giữa hai chân thừa nhận từng đợt va chạm, cách thức người đàn ông này muốn cô luôn rất vội vàng và nôn nóng, xâm nhập vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô.

Nghiêm Duẩn Thần mím môi không nói lời nào, thờ dốc.

Vừa rồi trên đường từ công viên về nhà, mới vào đến cửa, anh liền khẩn cấp kéo cô vào lòng, ở trong phòng khách hôn cô say đắm.

Nụ hôn này, căn bản là càng không thể vãn hồi, hai người âu yếm lẫn nhau, tình dục càng trêu chọc càng nóng cháy.

Anh dứt khoát đẩy cô ngã xuống sô pha, bỏ đi quần áo lẫn nhau, hai người lỏa thể đối diện nhau.

Anh hạ vô số nụ hôn nồng nhiệt trên cơ thể phấn nộn của cô, bàn tay cường tráng mà mạnh mẽ nhẹ nhàng tách hai chân cô ra, lấy tốc độ nhanh nhất tiến vào trong thân thể ngọt ngào kia, mà lúc này, cơ bắp toàn thân anh càng căng cứng sẵn chắc, tràn ngập tình lực mà vẫn anh tuấn vô cùng.

Anh chuyên chú nhìn tiểu yêu nữ đang nằm dưới thân mình, mặt động ướt át lại khít chặt bao vây lấy cự long to lớn của anh, làm cho anh vừa như tra tấn đồng thời cũng hưởng thụ được khoái cảm mãnh liệt đang dâng trào.

"Đuẩn Thần..." Kiều Vũ Tâm lại một lần nữa bật ra tiếng cầu xin rên rỉ.

Mái tóc dài tán loạn làm nổi bật khuôn mặt cô, hàng lông mày như vẽ khẽ nhíu lại, không ngừng phát ra tiếng ngậm nga mê người từ cái miệng nhỏ nhắn, bộ dáng như thế, cho dù là thánh nhân cũng muốn điên cuồng.

Nghiêm Duẩn Thần buông hai chân cô ra, cúi người xuống, bắt lấy cánh môi đỏ tươi xinh đẹp của cô mà hôn say đắm.

Thế tiến công của anh bỗng chậm lại, trở nên vừa sâu vừa trầm, lấy một phương thức khác thiêu đốt toàn bộ lý trí của cô.

"Đuẩn thần... Vai của anh..." Kiều Vũ Tâm đôi mắt nửa mở, qua hàng mi run rẩy thoáng nhìn vết thương trên vai anh, lo lắng hỏi.

Lòng bàn tay mềm mại qua lại âu yếm cánh tay cường tráng của anh, thấp giọng lầm bầm: "Nhẹ một chút, nhẹ một chút... vai của anh sẽ bị đau, à... Ừm..."

Nghiêm Duẩn Thần dùng đầu lưỡi tiến quân thân mật, ở trong cái miệng nhỏ của cô nhắc lên đợt sóng tình mới, anh hút lấy tất cả ngọt ngào của cô, bừa bãi cướp lấy nụ hoa mềm mại của cô, cô gái nhỏ này trời sinh đã thuộc về anh, anh và cô phù hợp như thế, hòa tan trong cơ thể nhau.

"Anh muốn nhìn bộ dáng vui sướng của em, muốn nhìn em làm thế nào khiến anh điên cuồng... Vết thương trên vai có là gì? Nếu không thể dùng sức ôm chặt lấy em, tận tình làm tình, Vũ Tâm... Anh sẽ đau đớn muốn nổ tung."

"Đuẩn Thần..." Xuyên nhập mạnh mẽ đến tận cùng khiến cô không ngừng gọi tên anh, như là chỉ có làm như vậy, mới có thể phóng thích dục vọng đang thiêu đốt hùng hực trong cơ thể.

"Vũ Tâm, nói cho anh biết, em có thích như vậy không?" Nghiêm Duẩn Thần thờ dốc, cả người vì điên cuồng hoan ái mà mồ hôi tuôn ra từng giọt từng giọt rơi trên bộ ngực xinh đẹp của cô. "Vũ Tâm, trả lời anh..."

Thất lực và mộng của anh nặng nề đẩy mạnh vào cô, đóa hoa tâm non mềm kia không ngừng phun nuốt cự long to lớn của anh, yêu dịch ấm nóng thấm ướt đầm nơi mà hai người kết hợp, mỗi một lần xuyên nhập đều phát ra tiếng vang khiến người nghe ngượng ngùng.

Kiều Vũ Tâm ở dưới thân hình cường tráng của anh liên tiếp yêu kiều rên rỉ, cô không biết mình còn có thể chống đỡ bao lâu, thật nhiều, thật nhiều khoái cảm vây quanh cô, kích thích cô, giống như ném cô lên thật cao, ở trong đám mây dạo bước, tất cả cảm quan của cô đều vì cảm giác lơ lửng ấy mà hai cánh tay gắt gao ôm chặt người đàn ông phía trên mình.

"Vũ Tâm, anh muốn em nói ra, nói cho anh biết, em có thích như thế không? Nói cho anh biết..." Nghiêm Duẩn Thần cố ý muốn nghe được đáp án, anh dùng kỹ xảo cao siêu âu yếm hôn lên đầu nhũ tiêm của cô, một tay kia thì vuốt ve cái miệng nhỏ nhắn sớm bị hôn sưng đến đỏ, anh còn đưa vào một ngón tay, chơi đùa với cái lưỡi dính hương của cô.

"Ngô... Ân hử..." Kiều Vũ Tâm không chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên, mà da thịt toàn thân cũng đều phồng hồng xinh đẹp lạ thường, cô khẽ nhíu lại mi tâm, đứt quãng lại mơ hồ la lên: "Thích... Đuẩn Thần, em yêu anh, em, thích a, thật sướng, em yêu anh..."

Nghe thấy cô không hề che giấu chân tình, trong ngực Nghiêm Duẩn Thần càng nóng như lửa đốt, hận không thể đem tất cả những thứ tốt nhất trên thế giới dâng tặng cho cô.

Anh lại một lần nữa hôn cô thật sâu, hai thân hình triển miên ngã vào trên ghế sofa, rồi anh để cô nằm trên thảm lông tơ tuyết trắng, bàn tay to thô kịch như thần kinh mà nâng niu thân thể cô, hạ xuống từng nụ hôn nóng rực trên mỗi tác da thịt trơn bóng.

Lật người cô lại, nụ hôn của anh rải rác rơi xuống, liếm thẳng một đường trên tấm lưng trắng nõn nà, còn ác ý trêu đùa mà khẽ cắn cái mông tròn tròn vênh lên của cô.

"Ừm a..." Kiều Vũ Tâm run rẩy cong người, hơi thở cũng càng ngày càng đậm.

Bỗng nhiên, như là đã trêu chọc cô đủ rồi, thân hình cường tráng của Nghiêm Duẩn Thần phủ lên lưng cô, hai đầu gối đẩy lùi cô ra, eo ếch hạ xuống dưới, nam tính nóng rực lại một lần nữa giữ lấy cô.

"Ừm a a --" Kiều Vũ Tâm kim lòng không đậu hết to lên, cô còn chưa nghỉ ngơi đủ, mềm nhũn nằm ở trên thảm, chỉ có thể lại một lần nữa cùng anh mây mưa, luân hồi.

Khoái hoạt nhiều như vậy, nhiều đến không thể thừa nhận, không thể tưởng tượng, cô khóc hô, hoàn toàn không thể ức chế tiếng rên rỉ, ngậm nga...

Nghiêm Duẩn Thần nghiêng mặt đi không ngừng mà hôn môi cô, khẽ liếm vành tai đang đỏ lên của cô, vừa dùng sức yêu cô, vừa khàn khàn nói một câu gì đó.

Đầu cô choáng váng, hai mắt mờ màng, sức lực cả người tựa hồ bị vét sạch hoàn toàn, nhưng giây tiếp theo lại bị niềm vui sướng bất ngờ ập tới, làm cho cô nổi nổi chìm chìm trong đó, cái gì cũng bắt không được...

Sau đó, cuối cùng cô cũng từ trong hỗn loạn và lửa tình triền miên của anh, nghe thấy được một đoạn ngắn trong lời anh nói.

"... Em sẽ ở bên cạnh anh, vĩnh viễn sẽ không rời đi, có phải hay không? Vũ Tâm, có phải hay không..."

Khi hiểu được tình cảm của chính mình, hiểu được lòng mình vĩnh viễn cũng không thể buông bỏ được anh, cô còn có thể rời đi mà không chút dơ dự sao? Không ở bên cạnh anh, cô còn có thể đi đâu? Anh vì sao lại hỏi như vậy...

"Ồ ô..." Cô mê muội khóc, cảm giác môi lưỡi của anh liếm khắp khuôn mặt cô, vừa ôn nhu lại vừa bá đạo.

"Đừng khóc, Vũ Tâm... Trả lời anh, em sẽ cùng anh, trải qua một cuộc sống yên ổn hạnh phúc, có phải hay không?" Anh vừa hỏi, vừa đẩy nhanh tần suất chuyển động, hơi thở dồn dập.

Kiều Vũ Tâm căn bản không có biện pháp tự hỏi.

Quá nóng, quá kích thích, mồ hôi và nước mắt của cô hòa cùng với nhau, mỗi một tế bào trong cơ thể đều đang đánh trống reo hò, cô hưng phấn sắp ngất đi, căn bản không hiểu được mình có phải đang trả lời vấn đề của anh hay không.

Cô chỉ biết một điều duy nhất, ham muốn có được người đàn ông này trong cô đã lên tới đỉnh điểm, không thể nào chịu đựng được nữa.

Cánh tay cứng rắn như thép của anh ôm chặt lấy cô, khiến cô không cách nào động đậy, cũng không có ý muốn kháng cự anh.

Từ trong yết hầu phát ra tiếng gầm nhẹ, những cú đưa đẩy cuối cùng, anh ra vào ngày càng nhanh, trong lúc mật huyết của cô đang không ngừng co rút anh cứ tiến sâu vào, chạm tới nơi sâu nhất trong cô, đốt lên ngọn lửa dục vọng nóng cháy.

Thoáng chốc anh đã tới, đẩy thật sâu vào trong cơ thể của cô, phun ra mầm mống sinh mệnh của anh.

Cô khóc tới rồi tỉnh rồi mù không còn ý thức được xung quanh nữa, vô lực xụi lơ trên tấm thảm mềm mại, cũng xụi lơ ở dưới thân anh, khoái cảm mãnh liệt đánh úp lại, mang đến cho cô vô hạn vui thích.

Ngoài phòng ánh tà dương đã tắt, trong phòng vẫn chưa bật đèn, trong một mảnh u ám, chỉ nghe thấy tiếng thở hỗn hển khi có khi không của đôi nam nữ.

Hóa ra tình yêu cũng không khó tìm, chỉ cần giang tay ra, mở rộng trái tim, là có thể ôm chặt nó vào trong lòng...

Bạn đang đọc truyện *Giai Nhân Ôn Nhu Của Hắc Báo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 10

Hơn một tháng sau khi ngừng lương giữ chức, cuối cùng Kiều Tâm Vũ cũng quyết định trở về chức vụ của mình.

Cô vô cùng vui vẻ khi có thể đưa ra quyết định này, thứ nhất là vì vết thương trên vai Nghiêm Duẫn Thần đã hồi phục gần như bình thường, gần đây anh cũng cố gắng tập luyện để hồi phục, chắc hẳn chỉ cần thêm một thời gian nữa thì cánh tay của anh sẽ khôi phục có thể vận động linh hoạt như trước.

Hơn nữa, cô lại có thể trở lại công ty, bắt đầu cuộc sống tay làm hàm nhai lần nữa. Cố gắng làm việc mới không để bản thân trở nên vô dụng, và cũng không phụ lòng tin tưởng của ông chủ!

Cho nên tâm trạng của cô vô cùng sung sướng, sung sướng đến mức dù người đàn ông kia có hé ra bộ mặt thối hoắc và “quậy” như một đứa trẻ bốc đồng thì cô vẫn ngọt ngào tươi cười, dịu dàng kiên nhẫn trấn an anh.

“Hôm nay nhất định phải đến công ty mà, tối qua em đã gọi điện cho ông chủ báo là hôm nay quay về làm việc rồi, không thể nói không giữ lời được!”

Kiều Vũ Tâm vừa nói vừa đặt miếng bánh mì quét bơ xuống chiếc đĩa sứ trước mặt Nghiêm Duẫn Thần, sau đó lại đổ chân giò hun khói đã chiên vàng ươm ra, cũng để lên bàn.

“Còn cả trứng luộc và salad trái cây, anh chờ một chút nữa, sắp xong đây rồi.” Cô dịu dàng vỗ về sườn mặt cứng rắn, xem như không thấy thái dương càng lúc càng căng cứng và run rẩy của anh, thân mình mảnh khảnh như chú bướm trắng bận rộn qua lại trong phòng bếp, chuẩn bị bữa sáng phong phú.

Ánh mắt Nghiêm Duẫn Thần căn bản không có cách nào rời khỏi người cô được.

Anh nhìn cô chăm chăm, cho dù vì việc cô muốn “vứt bỏ” anh để quay về công ty làm việc khiến anh khó chịu đến cực điểm, nhưng anh không thể không thừa nhận rằng sau khi trang điểm, thân thể yếu đuối được vây quanh bằng bộ đồ công sở thanh tú cao nhã, thì người phụ nữ của anh đẹp như một bông hoa hồng nở rộ trong sương sớm, khiến anh vừa tức lại vừa yêu, vừa giận lại vừa tiếc.

Qua 2 phút, Kiều Vũ Tâm quay trở lại bàn ăn, mang toàn bộ trứng luộc và salad bày lên, nháy nháy mắt với anh, môi cong lên một nụ cười tươi đẹp.

“Uống Latte được không? Em sẽ pha giúp anh một ly.” Latte cà phê có một nửa là sữa, cô biết anh thích uống cà phê đen nhưng suy nghĩ vì sức khỏe, vẫn nên hạn chế anh.

Không đợi câu trả lời của anh, cô đang định xoay người lấy máy pha cà phê thì cổ tay đã bị kéo mạnh lại.

“Á!” Một tiếng kêu hoảng sợ vang lên, đợi đến khi cô bình tĩnh mở mắt ra mới phát hiện mình đang ngồi trên đùi người đàn ông kia, bị anh ôm chặt lấy.

Cô buồn cười thở dài: “Anh không ăn sáng đi, ôm em làm gì chứ?”

Nghiêm Duẫn Thần cúi xuống nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn thích cười kia, mím chặt môi, cuối cùng khó chịu phun ra một câu: “Anh không cần ăn sáng.”

“Hả?” Cô nhún nhún vai vô tội hỏi: “Vậy... anh không đói bụng sao?”

“Đói.”

“Đói bụng sao còn không mau ăn đi? Anh bị sao vậy?” Bàn tay nhỏ bé non mềm sờ sờ chiếc cằm cương nghị của anh.

“Anh muốn ăn em.” Hai mắt anh trở nên sâu thẳm âm u, sâu trong đó toát ra hai đốm lửa mãnh liệt, mê hoặc lòng người.

Khuôn mặt Kiều Vũ Tâm nhanh chóng đỏ hồng, cảm thấy cánh tay đang ôm eo nhỏ của cô đang lên lút gia tăng sức lực, mà nơi mỏng manh cô ngồi cũng mơ hồ truyền đến cảm giác cứng rắn, cô gần như rên rỉ thành tiếng, trái tim đập loạn.

“Anh... anh đứng đắn một chút.”

“Anh không đứng đắn chỗ nào chứ?” Cuối cùng Nghiêm Duẫn Thần cũng mở đôi môi mỏng, khẽ cong lên tạo thành nụ cười trêu tức.

Anh cố ý cúi xuống dựa sát vào cô hơn, như có như không dùng chóp mũi cọ cọ má hồng và vầng trán non mềm của cô, khiến cô không thể không chế mà run lên.

“Anh... anh buông em ra trước đã, nói chuyện thế này rất kỳ quái.” Bàn tay nhỏ bé đặt trên ngực anh, ý đồ muốn đẩy anh ra tạo thành chút khoảng cách, đáng tiếc người đàn ông dường như cố tình không muốn làm theo mong muốn của cô, ngược lại còn dán đến hôn môi cô.

Kiều Vũ Tâm buông tha cho việc giãy dụa, thở dài. Hương vị của anh tràn ngập sức lực yên ổn, giống như ôm ấp của anh, đều khiến cô quấy loạn không thôi.

Ôm hôn kích thích một lát, tình huống sắp không khống chế nổi thì chiếc đồng hồ cổ ở phòng khách lại phát ra tiếng động vang dội, gõ kêu bảy tiếng.

Kiều Vũ Tâm mở bừng hai mắt, lý trí đang đắm chìm trong tình dục bị gọi trở về.

“Không thể... ưm ưm... Duẫn Thần... chán ghét, đừng như vậy mà... buông, người ta bị muộn rồi...”

“Anh không cần em đi làm.” Anh vừa động khẩu vừa động thủ với cô gái nhỏ trong lòng, không ngừng vuốt ve đường cong mềm mại, liên tục hôn mút cái miệng nhỏ nhắn và da thịt non tươi.

Kiều Vũ Tâm thật sự không chống cự được thế công của anh, bàn tay nhỏ bé trực tiếp đưa lên che miệng anh lại, hai má đỏ bừng, đôi mắt sáng ngời trừng anh.

“Lúc trước chúng ta đã nói qua vấn đề này rồi, anh có tiền, có thể nuôi em đó là việc của anh, em có khả năng tay làm hàm nhai, kiếm tiền nuôi bản thân.”

Cặp lông mày rậm rạp của Nghiêm Duẫn Thần cau lại, kéo bàn tay nhỏ bé của cô xuống, rầu rĩ nói: “Dĩ nhiên là em có khả năng nuôi được bản thân, anh chưa bao giờ nghi ngờ điều đó cả, nhưng anh không thích em... ra ngoài làm việc.”

Đôi mắt ướt rượt của Kiều Vũ Tâm càng trừng lớn hơn.

Làm ơn đi! Đã là thời đại nào rồi? Cuối cùng thì người đàn ông này đang quậy phá gì thế? Cô sắp bị anh quay mòng mòng rồi.

Hai mắt Nghiêm Duẫn Thần híp lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu có ai dám tính toán với em thì đừng có trách anh bạo lực!”

Cô gái nhỏ của anh vừa dịu dàng lại chu đáo, là thiên sứ ngọt ngào nhất, chắc chắn sẽ thu hút vô số ong bướm, cho dù cô không quan tâm thì cũng sẽ có

những thằng đàn ông mặt dày liều chết bám lấy cô ấy, thật sự rất nguy hiểm

Lỗi tai anh lặng lẽ đổ lên, hai má hơi nóng bừng, Kiều Vũ Tâm yên tĩnh quan sát, trái tim lan tỏa từng gợn sóng như mặt nước bị ném vật gì đó vào.

Anh đang ghen sao?

Không chịu nổi khi cô bị người đàn ông khác mơ ước, muốn giữ chặt cô trong lòng, tuy rằng suy nghĩ trong đầu anh rất ích kỷ nhưng lại khiến cô cảm thấy yên lòng, vì cô biết anh để ý đến cô.

Anh chưa bao giờ nói ba chữ “Anh yêu em”, nhưng mặc kệ anh có yêu cô hay không thì anh vẫn rất quyến luyến cô đúng không?

Hazz, cô rất thích dáng vẻ ghen tuông của anh, khuôn mặt tuấn tú hơi xị xuống khiến cô cảm thấy thật đáng yêu, vô cùng đáng yêu. . .

Cô thờ dài nặng nề, hai tay nhỏ bé chủ động mở ra ôm lấy cổ anh, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn vào gáy anh, siết thật chặt.

“Vũ Tâm?” Nghiêm Duẩn Thần nhất thời không kịp phản ứng với tình huống này.

“Em thích dáng vẻ khi anh đỏ mặt, thật đẹp trai.” Giọng nói của cô mang theo ý cười.

Nghiêm Duẩn Thần giật mình, lập tức cãi lại: “Em nói cái gì? Anh đỏ mặt lúc nào? Anh, anh sao có thể đỏ mặt được chứ?”

“A...” Cô cười khế, cũng không tranh luận với anh, dù sao lòng cô hiểu rõ là đủ rồi.

Thừa dịp người đàn ông còn đang sững sờ, cô đứng phắt dậy khỏi đùi anh rồi lập tức lùi tới tận đầu bên kia phòng khác, tránh việc không cẩn thận lại rơi vào “ma chướng” của anh.

“Ngaoan một chút, mau ăn hết bữa sáng đi, tối em về sẽ nấu món ngon cho anh.” Bỏ lại cho anh một nụ hôn gió, cô chuẩn bị rời đi.

“Đợi chút, Vũ Tâm!” Nghiêm Duẩn Thần vội vã đứng dậy.

Đáng tiếc là chưa kịp giữ người lại thì Kiều Vũ Tâm đã xách chiếc túi nhỏ trên sô pha lên, bóng dáng thanh tú như một chú bướm xinh đẹp bay khỏi tầm mắt anh.

“Hừ...” Nghiêm Duẩn Thần nắm chặt hai tay thành quyền, vô cùng không cam lòng, hai mắt nheo lại lóe ra tia sáng sắc bén.

Xem ra, đã đến lúc cho cô gái nhỏ này chút “cảnh cáo”, thêm cả chút “kiềm chế” để cô ấy hiểu được cô ấy là ai rồi.

...

Sáng nay tới công ty báo danh, chào hỏi ông chủ, nhóm đồng nghiệp thấy Kiều Vũ Tâm trở lại cương vị công tác thì vây đến trò chuyện với cô, qua lại vài câu, quan tâm xem đến cùng thì đã có chuyện gì xảy ra.

Đối mặt với những câu hỏi ừn ừn của đồng nghiệp, Kiều Vũ Tâm hiền lành đáp trả, chỉ nói vì người nhà ngoài ý muốn bị thương, cần cô toàn tâm chăm sóc nên cô mới tạm ngừng lương giữ chức.

Thời gian buổi sáng trôi đi nhanh chóng, Kiều Vũ Tâm rất vất vả mới sửa sang lại được một phần công việc tồn đọng, vừa nhấc mắt lên đã thấy đồng nghiệp Tiểu Chu đứng trước mặt cô, cười hi hi nói: “Sắp 12 giờ 10 rồi, cuối cùng cô có định dừng lại muốn ngậm trà ăn bữa cơm không?”

“A?” Cô chăm chú nhìn đồng hồ, thì ra đã đến giờ nghỉ trưa từ lúc nào rồi.

“Để chúc mừng cô trở về, hôm nay tôi sẽ mời khách, nhưng mà chỉ trong vòng 200 thôi nhé.” Tiểu Chu chủ động giúp cô thu dọn mặt bàn.

Kiều Vũ Tâm sung sướng mỉm cười, còn chưa nói gì thì mấy đồng nghiệp nam bên cạnh đã đánh trống hò reo.

“A a! Vũ Tâm, cô thật thần kỳ, thể diện thật ghê gớm, ngay cả Tiểu Chu “keo” như vậy cũng muốn mời cô ăn cơm, thật giỏi!”

“Tôi thấy mời một không bằng mời hai, mời hai không bằng mời ba, mời ba chẳng bằng mời toàn bộ! Tiểu Chu, thôi thì chúng tôi liền cố chịu đựng đồng ý cho anh mời khách vậy.”

“Hả? Ý kiến này thật hay, tán thành tán thành! Tôi đây đồng ý cả hai chân hai tay!”

Tiểu Chu tức giận trừng mắt nhìn nhóm đồng nghiệp nam một cái: “Mấy anh trai, xin nghe cô em này nói một câu – các anh ảo tưởng hơi nhiều đấy!”

Một đồng nghiệp lại bắt đầu kêu la náo nhiệt, Kiều Vũ Tâm lắc lắc đầu, chỉ cảm thấy buồn cười.

Cô xoa xoa bả vai cứng ngắc, chuẩn bị gọi điện về nhà để nghe tiếng Nghiêm Duẩn Thần một chút. Không hiểu anh còn cáu kỉnh nữa không? Haizz, người đàn ông này ấy mà, có khi không hơn một đứa bé, tùy hứng đến vô pháp vô thiên luôn.

Nhưng đúng lúc này, cô nhân viên phụ trách văn thư rầm rầm chạy vào, trong tay còn cầm một bó hoa hồng đỏ thật to, ồn ào hưng phấn: “Vũ Tâm, Vũ Tâm, vị hôn phu của cô tặng hoa cho cô nè!”

Cái gì?!

Câu này không chỉ khiến Kiều Vũ Tâm ngớ ra, mà ngay cả mấy đồng nghiệp đang dùng bữa trưa cũng bị tin tức này làm khiếp sợ, anh xem tôi tôi nhìn anh, cuối cùng toàn bộ ánh mắt đều dồn về phía Kiều Vũ Tâm.

“Vũ Tâm, cô có vị hôn phu từ lúc nào thế? Trước kia chưa từng nghe cô nhắc đến mà?” Tiểu Chu mang biểu cảm không tin nổi hỏi.

Kiều Vũ Tâm chớp mắt mấy cái, môi mềm mấp máy, vất vả lắm mới thốt ra lời: “Tôi, tôi không có mà, tôi cũng không hiểu là...” cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì?!

Cô nhân viên văn thư nhét hoa vào lòng cô, cười hi hi nói: “Cô không cần ngượng ngùng mà chối nữa, vừa rồi tôi đã hàn huyên vài câu với vị hôn phu của cô, anh ấy nói cho tôi biết rồi, thì ra lúc trước cô ngừng lương giữ chức là để chăm sóc anh ấy, ôi chao, tình yêu của cô và anh ấy kéo dài nhiều năm rồi đúng không?”

Đầu óc Kiều Vũ Tâm hỗn loạn, đang lúc cô không biết nên ứng phó thế nào thì tiếng nói trầm ổn của đàn ông thân nhiên vang lên: “Đúng vậy, chúng tôi đã yêu nhau nhiều năm, cuối cùng cũng đã tu thành chính quả.”

Nhìn thấy bóng dáng cao lớn quen thuộc đứng cách đó không xa, Kiều Vũ Tâm trừng to mắt, chỉ ngây ngốc nhìn không nói được nửa lời.

Nghe thấy tiếng nói, mọi người vô thức quay đầu nhìn, không ngừng tò mò đánh giá.

“Nếu mọi người không ngại, tôi muốn đưa vị hôn thê của tôi ra ngoài ăn cơm trưa.” Nghiêm Duẩn Thần biểu hiện vô cùng thân sĩ, anh tao nhã đến gần Kiều Vũ Tâm, cầm bàn tay nhỏ bé của cô kéo đi, còn chủ động lấy bó hoa hồng trong lòng cô đặt xuống bàn làm việc.

“Hoa cứ để đây đã, chúng ta đi ăn cơm trước.”

Anh hơi xoa cằm nhìn mọi người ở đây, môi mỏng cong lên lộ ra nụ cười lễ phép, nhìn qua vô cùng nhã nhặn, cũng chỉ Kiều Vũ Tâm mới hiểu được bàn tay đang siết chặt lấy cô bá đạo cỡ nào, căn bản không chấp nhận để cô chạy thoát. Cô ngây ngốc để anh dắt tay, bước theo anh ra khỏi văn phòng.

Kiều Vũ Tâm không hiểu được ý đồ của anh, không hiểu vì sao anh lại phải nói dối trước mặt nhiều người như vậy, nói anh là... vị hôn phu của cô!

Hazz... lời nói dối động trời như thế, lát nữa quay về văn phòng, nhất định nhóm đồng nghiệp sẽ không ngừng tra hỏi cô, cuối cùng thì anh muốn thế nào chứ?

Trong lòng hỗn loạn, quyết tâm muốn duy trì trạng thái yên ổn này lại bị anh khuấy rầy, cô thầm nghĩ quý trọng từng giây từng phút bên anh, không muốn so đo xem ai là người phải trả giá nhiều hơn, vì sao anh không thể để hai người ở bên nhau như thế? Vì sao muốn làm tất cả phải rối lên?

Bỗng nhiên, Kiều Vũ Tâm hất cánh tay anh ra, lần đầu tiên không được cô lại thử lần thứ hai, thứ ba. Nghiêm Duẩn Thần thấy cô đột ngột kháng cự thì tạm dừng bước chân, quay đầu nhìn cô, vừa nhìn trái tim không khỏi thót lên.

“Vũ Tâm, sao em lại khóc?”

Không hỏi còn tốt, anh vừa hỏi xong, Kiều Vũ Tâm khịt khịt mũi, nước mắt lại cứ thế trào ra, không sao dừng lại được.

“Không cần để ý đến em...” Cô lắc đầu, khó khăn tránh đi ánh nhìn chăm chú của anh.

Nghiêm Duẩn Thần nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô một lần nữa, kéo cô vào trong chiếc xe đang đậu ở ven đường.

Ngồi vào xe, anh lấy khăn tay ra nhẹ nhàng lau gò má đầm lệ của cô, khăn tay dành cho nam kia chính là do Kiều Vũ Tâm chuẩn bị cho anh, ngoài giặt tẩy sạch sẽ dùm anh, cô còn dùng bàn là ủi đến phẳng phiu xinh đẹp.

“Anh...” Cô hít hít mũi, cố gắng tìm lại giọng nói của mình: “Vì sao anh lại làm như thế? Nói dối gạt người ta, chuyện này tuyệt đối không thú vị, anh thật quá đáng...”

Cô muốn dùng thái độ thân thiện để đối mặt với trò đùa dai của anh, nhưng cô không thể, thật sự không có cách nào làm được! Vì trò đùa của anh khiến lòng cô tổn thương thật sâu, đó là điều mà cô đã lặng lẽ chờ đợi, là nguyện vọng mà cho tới tận lúc này cô cũng không dám nói ra miệng.

Cô đã thành kính kì vọng đến cỡ nào rằng có thể được gả làm vợ cho người đàn ông cô yêu, cho dù đó là giấc mộng xa vời không thể với tới, nhưng ít nhất cô có thể lên lút mơ mộng.

“Cuối cùng thì anh muốn em làm thế nào...” Hốc mắt lại nóng lên, cô buồn anh, cũng buồn chính mình, đột nhiên cô cướp lấy khăn tay, còn hất tay anh ra.

Nghiêm Duẩn Thần trầm mặc nhìn dáng vẻ rơi nước mắt của cô, ngực co rút đau đớn, giống như bị người ta dùng sức bóp nghẹt trái tim, đau đến mức

khiến toàn bộ tế bào trong thân thể anh phải gào rú.

Anh không muốn chọc cô khóc, lại một lần rồi một lần làm cô đau lòng, anh thật sự đáng chết.

“Vũ Tâm...” Nghe giọng khê gọi, tay hắn chủ động dính tới, giữ chặt bàn tay mềm hơi lạnh của cô, “Anh không muốn em làm gì cả, chỉ là... muốn em gả cho anh.”

Hả?!

Anh nói gì thế?!

Kiều Vũ Tâm ngỡ mình nghe nhầm, gương mặt đang đầm đìa nước mắt kinh ngạc chuyển hướng về phía anh, ngay cả nước mắt cũng bị dọa đến quên rơi xuống tiếp.

Nghiêm Duẩn Thần than nhẹ một tiếng, hạ thấp vị trí tay lái, ôm lấy cô, kéo cô ngồi lên đùi mình. Không nhận được mà khê hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, anh trầm thấp nói: “Vũ Tâm, gả cho anh đi!”

Lúc này, cô đã nghe rõ ràng – ông trời! Anh, anh đang cầu hôn với cô?!

“Anh anh anh...” Kiều Vũ Tâm lắp bắp, bàn tay bé nhỏ giữ chặt lồng ngực đang đập mạnh, ép bản thân phải trấn tĩnh lại: “Anh không cần nói giỡn.”

“Anh không có nói giỡn, anh muốn em gả cho anh.” Nghiêm Duẩn Thần nhếch lông mày rậm, vẻ mặt bướng bỉnh liêu lĩnh lại hiện lên, “Dù sao em đã đồng ý từ lâu, không thể nói mà không giữ lời được!”

“Em đâu có đồng ý cái gì? Anh nói lung tung!” Hai gò má cô đỏ bừng, ánh mắt cực kỳ vô tội như thỏ trắng nhỏ rơi vào bầy.

Nghe vậy, môi dưới Nghiêm Duẩn Thần hơi trễ ra: “Anh nói anh muốn sống cuộc sống yên ổn, em đã hứa hẹn sẽ vĩnh viễn ở bên anh, sẽ cùng anh sống cuộc sống bình yên, em quên rồi sao?! Chính là ngày đó, khi chúng ta làm tình ở trong phòng khách, trên ghế sofa, trên thảm, anh tiến vào trong em, em siết chặt lấy anh, anh đã hỏi bên tai em, em đồng ý rồi, còn muốn đổi ý hay sao?”

Nghe thấy anh thẳng thắn kể lại chuyện hoan ái của hai người, khuôn mặt vốn đỏ bừng lên của Kiều Vũ Tâm lại nóng đến kinh người, trái tim cô đập thình thịch, đột nhiên cô ngắt lời: “Ồ bên anh cũng không có nghĩa là muốn gả cho anh!”

“Em không lấy anh làm chồng còn có thể gả cho ai hả?!” Nghiêm Duẩn Thần sắp bị cô làm cho tức chết. Vì sao một chuyện vô cùng đơn giản lại phải biến thành phức tạp như thế chứ?!

Không muốn tốn hơi thừa lời, anh vừa buồn vừa bức hỏi: “Rõ ràng em nói yêu anh mà, nếu đã yêu anh thì gả cho anh chẳng phải lựa chọn tốt nhất sao?”

“Em...” Bàn tay nhỏ bé của Kiều Vũ Tâm nắm thành quyền, cắn cắn môi, gần như có thể nếm đến mùi chua xót, cô hít sâu mấy hơi, cuối cùng mới phun ra được: “Anh đâu có thương em, sao lại muốn kết hôn với em?”

“Anh không thương em?” Nghiêm Duẩn Thần bỗng nhiên trừng to mắt, như thể nghe được chuyện gì đó khó hiểu nhất trên đời, “Đúng thế! Nếu anh không thương em thì vì sao phải kết hôn với em chứ?”

Thấy khuôn mặt anh căng cứng, giọng điệu khó chịu đến cực điểm, Kiều Vũ Tâm bĩu môi, ầm ừc nói: “Làm sao em biết được.” Không cần rơi lệ nữa, cô rất ghét bản thân như vậy.

Rống! Nghiêm Duẩn Thần sắp học máu.

Anh túm lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô, ép buộc đôi con ngươi đang mù sương kia nhìn thẳng vào anh, không cho phép cô có cơ hội né tránh.

Bốn mắt giao nhau, hơi thở nóng rực của anh phun lên gương mặt của cô, anh gần từng tiếng một: “Chính vì anh yêu em nên mới muốn em trở thành bà xã của anh, chỉ thuộc về một mình anh, nếu những người đàn ông khác muốn tiếp cận em cũng chỉ có thể chết tâm mà thôi. Như vậy em đã hiểu chưa hả?”

Kiều Vũ Tâm như hóa đá trong nháy mắt, trừng to mắt nhìn anh không nhúc nhích.

Nghiêm Duẩn Thần lại không nhận được táo bạo nói tiếp: “Anh yêu em, em cũng yêu anh, rõ ràng chúng ta yêu nhau, em... em khóc cái gì mà khóc hả?”

“Duẩn Thần!” Kiều Vũ Tâm đột nhiên nhào vào trong lòng anh, ôm chặt lấy anh, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào lồng ngực rộng lớn của anh, liên tục la hét: “Anh nói anh yêu em, anh nói anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em... ô ô...”

“Anh yêu em, hẳn là em phải biết chứ?”

“Anh không nói làm sao em biết chứ? Ô ô ô... anh thật đáng giận, đáng giận...”

Cô đợi lâu như thế, vất vả như thế, cuối cùng người đàn ông cô yêu cũng nói với cô ba chữ xinh đẹp kia, sao cô có thể không vì quá vui mà khóc chứ?

Nghiêm Duẩn Thần ôm thân mình nằm mại ầm áp của cô trong lồng ngực, sự bức tức một giây trước vẫn còn dâng trào trong anh lại biến mất không



dấu vết như một kỷ tích.

“Đúng, đều do anh không tốt, anh quá đáng giận, hơi một chút lại chọc em khóc. Nhưng mà Vũ Tâm... anh yêu em, em luôn ở trong lòng anh, ngoài em ra, anh không thể chấp nhận việc mình yêu thương kẻ khác. Anh yêu em, ngoan ngoãn gả cho anh, làm bà xã của anh, cùng anh sống cuộc sống bình yên, được không?”

Anh hôn vành tai cô, không ngừng dỗ dành: “Anh sẽ làm em vui vẻ, khiến em thỏa mãn, Vũ Tâm... em luyến tiếc rời khỏi anh, chúng ta phù hợp như thế, chính là trời sinh một đôi, gả cho anh đi, Vũ Tâm, đồng ý với anh được không?”

Dấn sát vào lòng anh, Kiều Vũ Tâm vừa khóc vừa cười.

Tất cả những chuyện này giống như kỷ tích vậy, ông trời thật nhân từ với cô, để người đàn ông cô yêu cũng yêu cô.

Anh nói anh yêu cô, thật lãng mạn...

Anh còn cầu hôn với cô, xin cô gả cho anh, thật sự quá lãng mạn!

“Được...” Cô ngượng ngừng gật đầu, đưa tay ôm lấy anh thật chặt, sự vui sướng nhanh chóng lan tràn khắp trái tim.

Bắt giữ được câu trả lời rất nhỏ của cô, Nghiêm Duẩn Thần phát ra tiếng cười sung sướng, hai tay cũng khóa chặt cô lại, như thể chỉ hận không khám cô vào cơ thể anh được.

Anh không ngừng hôn lên mái tóc, hơi thở ấm áp liên tục quét qua vành tai cô.

“Vũ Tâm, em hãy nghỉ làm chiều nay đi.”

“Hả?” Cô nghi hoặc nâng gương mặt nhỏ nhắn lên, đôi môi đỏ mọng lập tức rơi vào nụ hôn của anh.

“Anh muốn đưa em về nhà, yêu em...” Môi anh kề sát môi cô, thấp giọng thì thầm.

Kiều Vũ Tâm tròn to mắt, muốn lên tiếng kháng nghị, nhưng mà người đàn ông này hoàn toàn không cho cô cơ hội đó, anh dùng toàn bộ chiêu thức để hôn cô đến toàn thân mềm nhũn.

Hazzz, cho dù anh yêu cô thì tác phong bá đạo của anh cũng vĩnh viễn không thay đổi, mà cô – cố tình lại yêu một người đàn ông như thế, khiến cô cảm thấy lòng vừa chua xót lại vui sướng, khiến cô muốn vĩnh viễn ở bên cạnh anh, bình yên sống bên anh cả đời...

Cô thương anh.

- Hoàn -

Bạn đang đọc truyện *Giai Nhân Ôn Nhu Của Hắc Báo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.